

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Michael_Jan_Friedman_-_StarTrekTNG_-_Smrtelné_ohrožení.pdb

PDB Name: Smrtelné ohrožení
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.4.2003
Modification Date: 24.4.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kapitola první

Ve snu byl na přeplněném raketoplánu. Nechávali za sebou poškozenou kosmickou loď Stargazer, ze které se po srážce s Ferengy v souhvězdí Maxia Zeta stal prakticky vrak. Někde před nimi - týdny před nimi - byla Hvězdná základna 81. Nikde ale nebyla žádná známka zoufalství, které se jich v bitvě zmocňovalo. Žádná známka bolesti ze ztráty přátel, i když nad nimi stále ležela připomínka toho, co se stalo jako temný mrak.

Místo toho vládla atmosféra optimismu a přátelství. Vše zůstalo tak, jako na lodi, když ještě byla celá. Díval se okolo na tváře - na ty tak známé tváře. Gilaad Ben Zoma, jeho první důstojník, snědý a dobře vypadající, plný sebedůvěry. Idun Asmundová, navigátorka, štíhlá žena, která vždycky vypadala svěže nad knoflíky ovládacího pultu celého raketoplánu. "Pug" Joseph, šéf ostrahy, vždy ve střehu, připravený na vše.

A ještě jedna - ta výrazná tvář, kterou viděl ze všech nejraději.

"Jacku," zavolał.

Jack Crusher se otočil. Kývl hlavou směrem k přeplněné lodi. "Není to tu moc pohodlné, Jean-Lucu, co tomu říkáš?"

"Máš pravdu, ale nebude to napořád."

Jack se usmál a uhladil si neposlušné kaštanové vlasy. "Asi to tak bude, i když to zatím vypadá jako celá věčnost."

"Bylo to opravdu dobré vidět Jacka, jak tu sedí. Byl to skutečně dobrý pocit."

"Já se zblázním," kdosi lamentoval.

Otočil se a hned viděl gnališského šéfa celé strojovny - Phiguse Simenona. Právě argumentoval ohledně jakéhosi vědeckého či filozofického problému. Jeho oponentem byl Carter Greyhorse, všude přechínavající vrchní lodní lékař Stargazeru.

"Pokud je dáno definicí, že je něco tou nejmenší možnou částicí," pokračoval Phigus v debatě, "jak by mohlo být ještě něco menšího?" Živé rubínové oči kontrastovaly s jeho šedivě zeleným hadím obličejem.

"Naprostou jednoduše," odpovídal lékař a snažil se potlačit znechucení svým hlubokým, kultivovaným hlasem.

"Vezmete ji a přeríznete pěkně napůl!" Pohodlně se rozvalil v křesle a zdvihl ruce. "Voilà, a hned tu máte něco menšího."

"To se ale nemůže stát," Simenon oponoval. "Vždyť říkám, podle definice je to ta nejmenší..."

Gnališana přerušil příchod štíhlého spojovacího důstojníka: byla to Tricia Cadwalladerová, působící ještě, stále dívčím dojmem. Položila pihovatou ruku na široká ramena bojovníka. "Mohli byste se trochu ztišit, přátelé? Někteří z nás by se chtěli nepatrně prospat, chápete? Tisícere díky předem."

Pochechtávající se kapitán se znovu otočil k Jackovi. "Co budeš dělat, až se zase vrátíš? Vezmeš si nějakou dovolenou?"

Jack pokýval hlavou. "Chtěl bych se sejít s Beverly a také s našim synem. Možná, že povyroste o dalších šest palců od té doby, co jsem ho naposledy viděl." Po chvíli dodal: "A co ty, už jsi také někdy přemýšlel o rodině, kapitáne?"

"Jacku, znáš mě velice dobře. Raději se nechám mučit, než se abych se trápil s nějakým nezvedencem. Toho se opravdu děším..."

Náhle si cosi uvědomil a úplně ho zamrazilo v zádech. "Jacku... ty tu přece nemáš být!"

"Ne? Myslíš si snad, že jsem měl letět nějakou jinou kosmickou lodí?"

"Ne!" Olízl si rty: "Myslím si, že jsi mrtvý. Přece zahynuls už dávno, dlouho před tím, než byl Stargazer zničen."

Jack pokrčil rameny: "Můžu jít, když si to myslíš..."

"Ne, tak jsem to nemyslel..."

Bylo už ale pozdě. Jack se pomalu rozplýval, ztrácel své obrysy a mizel.

"Nechod pryč, je to v pořádku, nechtěl jsem tě nikam posílat..."

V té chvíli se Jean-Luc Picard probudil.

Vzduch v kabině chladil. Otřel si čelo, zbrocené potem.

"Zatracené sny," vydechl.

Pronásledovaly ho již od Maxia Zety. Trvalo to dlouhé roky od setkání s Ferengem DaiMonem Bokem. Tentokrát to bylo něco naprostou jiného, ale stejně ho to děsilo.

Přesto nedokázal odhadnout, proč zrovna teď se mu něco takového zdá.

Beverly Crusherová už byla v polovině ošetřovny, když si uvědomila, že ani přesně neví, kam jde.

Koutkem oka zahlédla, jak ji doktorka Selarová, její vulkánská kolegyně, sleduje z pracovny. Cítila, že se začíná červenat.

Přemýšlej, Beverly, myslí. Opozдила ses...

Náhle luskla prsty a pokračovala v chůzi. Cestou pohlédla na doktorku.

Ta se na ni stále dívala. Beverly se usmála.

Jako osoba z planety Vulkán zůstala doktorka Selarová naprosto chladná, bez emocí. Obrátila se ke svému monitoru.

Beverly vklouzla do ordinace a viděla, že Burke už na ni čeká. Přikývla na pozdrav.

"Jak to jde?" zeptal se jí.

"Není to špatné," odpověděla. "A co takhle si na chvíli lehnout?"

Člen ostrahy se usadil na biolůžko, zvedl nohy a položil se pod vyčkávací senzory. Doktorka pročítala displej ve výši svých očí a uvědomila si, že stále vzpomíná na...

"Doktorko?"

Vytrhla se rázem ze snění a podívala se na ležícího pacienta: "Hm?"

"Nechci nic uspěchávat, ale do služby mám nastoupit za deset minut."

Jak dlouho zírala na displej? Neodvážila se ani zeptat.

Burke se usmál: "Je to v pořádku - naprosto to chápu. Je to opravdu vzrušující: tolik lidí z posádky Stargazeru nám přichází na palubu a ani všechny neznám."

Beverly se nadechla: "Vlastně ani já je všechny pořádně neznám - s výjimkou jednoho, samozřejmě. Prohlídka je skončena - jste naprosto fit!"

Posadil se a podíval se na ni: "Vy je neznáte? Myslím jsem si totiž..."

Okamžitě se zarazil, když si uvědomil, že by se jí mohl dotknout. Doktorka ale dodala za něho: "Ano, můj manžel s nimi pracoval. Přesto jsem o nich pouze slyšela," vysvětlovala chladně. "Nikdy jsem se s nimi ale nesetkala tvář v tvář." Burke přikývl: "Chápu - takže díky. Uvidíme se za pár měsíců."

"Za pár měsíců," stále jí znělo v uších, zatímco se jeho kroky vzdalovaly.

Položila si hlavu na ruku, opřenou o displej. Ztraceně, pomyslela si. Proč si museli vybrat zrovna tuhle kosmickou loď?!

Will Riker seděl u svého terminálu a prohlížel si seznam "návštěvníků".

Těšil se na tento moment už několik dnů. A nejenom proto, že jeho úkolem jako prvního důstojníka bylo zaznamenávat osobní údaje všech, kteří nastoupili na loď, či ji opustili. Enterprise měla hostit na své palubě legendy celé Hvězdné flotily - žijící legendy - a Riker chtěl o nich vědět úplně všechno. Tisíce dalších věcí, které měl už dávno udělat, muselo nyní počkat.

Podíváme se na to, říkal si, když projížděl soupis těch slavných jmen. První z nich zahlédl na konci stránky. Stiskl enter.

Jméno: Morgen. Přidělení: Starfleet. Hodnost: Kapitán. Světový původ: Daa'V

Veškeré detaily jeho kariéry ve Hvězdné flotile od promoce na Akademii před jednadvaceti lety se nyní objevily na obrazovce.

V záznamech bylo vše o tom, co Riker slyšel před lety, kdy kapitán Morgen řídil kosmickou loď Excalibur. Byl velitelem spravedlivým, který ze svých lidí dostal to nejlepší. Vojensky byl na výši, v diplomacii se vyznal a osobně byl velice šarmantní.

Jejich velitel, Jean-Luc Picard, takovými kouzelnými vlastnostmi zdaleka neoplýval.

Nyní kapitán Morgen opouštěl službu ve Hvězdné flotile, která z jeho přítomnosti vytěžila co nejvíce. Odcházel na svou rodnou planetu, aby se stal jejím panovníkem. Jeho otec, vládce planety Daa'V zemřel a Morgen po něm zdědil jeho trůn.

Doprovázela ho čestná garda - sedm důstojníků Hvězdné flotily, se kterými sloužil na lodi Stargazer při objevování nekonečného kosmu. Taková byla tradice na jeho planetě: navracející se princ musí být obklopen nejbližšími přáteli. I přes velké přátelství s posádkou na lodi Excalibur si vybral jako doprovod důstojníky Stargazeru, aby byli při jeho korunovaci.

Byl to opravdu hold těmto jedincům a také esprit de corps - stavovské sebevědomí, které charakterizovalo celou Enterprise.

Hlavním ze všech pozvaných byl Picard: bývalý první kapitán Morgena.

Další v pořadí byli také slavní jako Morgen - Ben Zoma, kapitán lodi Lexington, první důstojník Asmundová z lodi Charleston.

Ostatní byli rovněž známí a jejich jména zněla přímo magicky: profesor Phigus Simenon, doktor Carter Greyhorse a Peter "Pug" Joseph. Ti všichni byli částí historické mise, kterou uskutečnil Stargazer, a tím byli i velice důležití: mohli o tom všem vyprávět.

Riker se opřel v židli a uvažoval, jaké to tenkrát muselo být, když se Stargazer dostával na celé roky do zatím neznámapovaných částí vesmíru. A navíc, jaký je to pocit, ztratit takovou loď? Spojené federace planet při prvním setkání s Ferengy.

S prvními důstojníky, kteří přežili střetnutí a měli se objevit v příštích několika dnech na palubě Enterprise, by mohl najít odpověď na své otázky.

Našel si v seznamu další zajímavé jméno a opět stiskl enter:

Asmundová, Idun...

Kapitán Mansfield z vesmírné lodi Charleston seděl na okraji pracovního stolu ze dřeva s'naiaha, které bylo přesně tak nepohodlné, jak vypadalo - stůl pokrývaly vyryté hrůzné reliéfy. Ztuhl.

"Idun, pokud o tom chcete mluvit..."

První důstojník se k němu otočil. Byla to opravdu krásná žena - nemohl si nijak pomoci, ale nedalo se to přehlédnout.

Štíhlá blondýna se zvláštníma očima barvy třpytícího se ledovce, hlubokýma a temnýma...

To stačí, říkal si. Vždyť je to přece tvoje podřízená. A i kdyby nebyla, co by viděla na starém válečném veteránovi, jako jsi ty?

Už asi postodvacáté takto odsunul své potěšení stranou. Nakonec k němu přišla na radu. Pokud potřebuje někoho, tak to určitě nebude milenec, ale přítel.

"Jsem docela v pořádku," sdělila mu prostě. Oči ale prozrazovaly, že neříká pravdu.

Povzdechl si.

Celých šest let ze svých jedenácti kapitánských velel této lodi. Idun Asmundová byla jeho zástupcem, a to zatraceně dobrým. Nikdy nelitoval toho, že ji má na palubě.

Věděla ale dobře o všech pochybách, které ostatní okolo ní mají po tom ošklivém incidentu na Stargazeru... co to vlastně bylo? Je to určitě už dvacet let! Stále ji to pronásledovalo a zdržovalo rychlejší postup v kariéře.

Ani styl jejího vystupování jí nijak nepomohl: přímé, ale chladné. Dokonce ledové, říkali někteří. Ovšem v jádru byla dobrosrdečná a to Mansfield dobře vycítil. Bral ji tenkrát na svou loď s trochou obav, ale byl rád, že se k tomu tehdy odhodlal.

"Dobře vás znám a vidím, že jste nervózní. A mám dojem, že oba dobře víme, proč."

"No ne?" Založila si ruce. "To je tedy překvapení!"

"Ten Morgen by vás chtěl? Abyste byla s ním i v tomto podivném čase?"

"Ano, po tom všem, co se stalo... Mám dojem, že se mnou neprohodil ani dvě slova. Potom přišla Maxia Zeta a..."

Upřímně řečeno - myslela jsem si tenkrát, že už ho nikdy neuvidím."

"Možná, že je to jeho způsob, jak se vám to snaží vynahradit. Vy a vaše sestra jste byly naprosto rozdílné dokonce přiliš, jak se ukázalo. Možná, že i on sám na to nakonec přišel!"

Iduniny oči zabýskaly: "Je přece Daa'Vit a pokud se jedná o krevní mstu..."

"Však už nemusí být tou samou osobou, kterou jste tenkrát znala," naléhavě vysvětloval Mansfield. Podíval se na ni:

"Lidé se mohou hodně změnit po třinácti letech. Obzvláště, když plnou polovinu strávili ve velitelském křesle." Odkášlal si: "Podívejte se třeba na mne - nebyl jsem vždy diktátorem se železnou vůlí - to přece moc dobře víte."

Idun záupěla: "Ale on je Daa'Vit a to se nezměnilo!"

"Alespoň to zkuste a snažte se být nezaujatá," zaprosil. "Hlavně si pamatujte, že až uvidíte všechny ty známé, tak ne všichni se k vám chovali jako Morgen."

Idun se zamyslela. "Ne," souhlasila. "Ale třeba tam budou někteří, které bych zase ráda viděla."

"Tak se mi to líbí. To je Idun Asmundová, kterou znám," zamručel. "A nijak se neznepokojujte: vrhneme se do boje a budeme riskovat naše životy, zatímco si vyberete zaslouženou dovolenou."

Zakabonila se.

"To byl jenom vtíp, Idun, jenom vtíp."

"Samozřejmě, že jenom vtíp," oddechla si.

Pokáral se sám za takovéhle vtipkování o službě. Věděl dobře, že kdo byl vychován u Klingonů, nebere nic na lehkou váhu.

Pug Joseph byl přesně tam, kde si Erwin myslel, že ho najde. Seděl v rohu jídelny naprosto sám. Poslední dobou je to u něho časté, pomyslel si první důstojník Lexingtonu. Ani se nedivím, že má problémy.

Jak se Erwin přiblížil, Joseph se otočil. V obličejí měl jasně napsáno, že chce být sám. Jakmile ale zahlédl, kdo tu je, výraz se mu změnil.

"Veliteli, čemu vděčím za návštěvu?" přátelsky se usklíbl.

První důstojník pořád nevěděl, jak se má k němu chovat. Velice mu připomínal mladšího bratra, který zahynul při boji s Tholiany. I Joseph měl ty samé narezlé vlasy a zvednutý nos. Anebo to bylo jeho chování v prvních těžkých dnech mezigalaktických letů, které ho udělaly tak oblíbeným? Co mu vlastně na Stargazeru přineslo známou přezdívku "Pug - mopslík"?

Na tom ale nezáleží. Erwin se rozhodl, že to tak nenechá. Už se nebude snažit někomu pomáhat tím, že bude problém ignorovat.

Přisedl si k němu: "Řeknu vám, čemu vděčíte za mou návštěvu. Právě jsem dostal zprávu od kamaráda jménem Marcus z lodě Fearless!"

Pugův úsměv mizel. "A ták," řekl.

"Víte, co mi Marcus řekl," Erwin pokračoval. "Že to určitě uhodnete?"

Přikývl. "Určitě něco o malé neshodě. Na to bych vzal jed. Však na to jeden z nich také doplatil." Do tváře se mu začal vracet úsměv: "Můj pravý hák je stále dobrý, veliteli!"

Ervin ztuhl. "Rvát se - ve vašem věku - a to jste velitel ostrahy?!" Nevěřicně vrtěl hlavou: "Pugu, taková ostuda! To se už nesmí nikdy opakovat!"

Joseph se na něho podíval: "Však kdybyste věděl, co říkali o Lexingtonu a o kapitánovi. A také o vás!"

Erwin se zarazil. Málem se na to zeptal, ale ovládl se: "Mne nezajímá, co si kdo říká o někom jiném. Jsme dospělí lidé, máme zodpovědnost, a ne děti, které se pořád o něco rvou."

Velitel ostrahy povzdechl a uhnul pohledem: "Slyším, veliteli!"

"To nestačí," odpověděl Erwin. "Jste důstojníkem na této lodi a chtěl bych, abyste se také tak choval! Je vám to už konečně jasné?"

Pug si uvědomil, že Erwin nežertuje. "Naprosto jasné," odsouhlasil.

"Tak dobře. A nemusíte se obávat - kapitán se o ničem nedozví. Dopadne to přesně tak jako s ostatními zprávami o vás, které jsem dostal." První důstojník se odmlčel. "Ale je to naposled, co jsem to utulal! Opravdu to dělám naposledy, rozumíte?"

Joseph vypadal zasmušile. Erwin ho poplácal po rameni, vstal a vyrazil ze dveří.

Nebylo to snadné, odejít bez ohlédnutí. Dveře se otevřely a vstoupil do koridoru, kde konečně vydechl úlevou.

Byl opravdu tvrdý - možná víc, než bylo nutné. Ale tentokrát měl Erwin skutečně starosti, protože Marcus mu to řekl vcelku jasně.

Samozřejmě, že zpráva v meziplanetárním komunikačním systému nemůže být moc podrobná: kdokoliv by ji mohl zachytit a řešit vše víc oficiálně, jako třeba kapitán Ben Zoma. Pokud ale četl Erwin dobře mezi řádky, ten druhý dostal pěknou nakládačku. Bylo až s podivem, že Puga nežaloval za ublížení na těle.

Nechápal pouze to, jak taková zpráva může vůbec mít něco společného s Mopslíkem Josephem. Bylo to zkrátka nepochopitelné.

"Excalibur je na scanu v dálkových senzorech," hlásil Worf.

Kapitán si nemohl pomoci, když zaslechl v hlase Klingona tón napjatého očekávání. "Výborně, poručíku. Nahlaste jim naši pozici."

"Ano, pane."

Picard se objevil na velitelském můstku - Dat řídil operaci, Wesley řídil loď. Všechno tady pracovalo jako hodinky.

Nikdo nedával najevo žádné vzrušení, všichni se soustřeďovali na přistávací manévr. Věděli ale dobře, že přilétávají staří kamarádi jejich kapitána.

Picard byl sám se sebou spokojen. Po letech se mu podařilo nedat najevo své city, obzvláště ve chvíli, kdy vedl důležitou operaci.

Sen, ve kterém se vždycky vyskytoval Jack Crusher, ho stále pronásledoval. Pořád, po tolika letech.

Pamatoval se dobře na lekci, kterou se učili na Akademii: byla o ztrátě členů posádky. Tenkrát to znělo jako pouhá teorie. Kapitán kosmické lodi dělá stovku rozhodnutí denně a ta správná se příjemně promítá do života posádky...

Okamžitě po Jackově smrti ztratil sebedůvěru - začal celou situaci znovu probírat. Stále ale z jeho ztráty cítil otevřenou ránu ve své duši.

Oběti jeho rozhodnutí nebyl pouhý člen posádky - byl to jeho přítel. A v té době ještě Picard přítele nikdy neztratil.

Zajisté jich už bylo od té doby dost. Vigo s ostatními na Maxia Zetě, či Tasha - jemu tak drahá. Ale ta první ztráta byla opravdu tou nejhorší.

Vcelku to mohl předpokládat. S příchodem důstojníků ze Stargazeru na Enterprise se ani nemohl divit znovu ožvlým vzpomínkám na Jacka!

Nakonec to byla všechno logické - hlavně, když vzpomínky nemohly ohrozit jeho rozhodování a tím bezpečnost jeho posádky.

Tím si byl naprosto jist!

"Kapitáne!"

Otočil se a pohlédl na Worfa.

"Mám odpověď z Excaliburu. Vypadá to, že kapitán Morgen se tu chce objevit pomocí přenosového paprsku bez jakékoliv další prodlevy."

Picard se usmál a souhlasně přikývl: "To je celý on - informujte ho, že na něho čekáme."

Worf během chvíle odeslal odpověď a nakonec oznámil: "Vše je hotovo, pane!"

"Děkuji, Worfe."

Kapitán povstal a vykročil k turbovýtahu.

Kapitola 2

"Admirále?"

"Charleston dorazil, pane. Velitelka Idun Asmundová používá přenosového paprsku."

"Děkuji, pane Marcosi. Bud'te jí k službám - objevím se tam co nejdříve."

Viceadmirál Yuri Kuzněcov znechuceně zafuněl a snažil se natáhnout si mokré plavky. Další z těch trosečníků, kteří byli na Stargazeru. A pokud i ona bude jako ti první dva, nemáme se na co těšit.

Je ale zapotřebí se na to podívat z té lepší stránky, dával sám sobě instrukce. Je to jen na pár dní. Potom se tu objeví Enterprise a naloží je úplně všechny a už se s nimi nikdy nesetkáš.

Faktem bylo, že doktor Greyhorse nebyl úplně nejhorší. Byl jen na Kuzněcovovo gusto trochu moc seriózní a intelektuální. Rozmlouvat s ním bylo stejné jako konverzovat s robotem. Věděl však, že to jsou zcela typické vlastnosti pro lékaře Hvězdné flotily. A pokud to nebylo nic infekčního, dalo se to tolerovat.

Nejhorší se jevil Simenon, ten mu opravdu hýbal žlučí. Snažil se všude dominovat, byl egocentrický a vždycky prosazoval svůj názor... však také vytáhl to nejhorší i z doktora Greyhorse. Od té chvíle, co se tu objevili skoro ve stejný čas, nedělají nic jiného, než že se dohadují jako dva berani o každou hloupost. Bylo vidět, že se v tom přímo vyžívají, ale poslouchat je, to bylo opravdové utrpení.

Kuzněcov popadl ručník, zavřel skříňku a vyrazil bosý přes syntetické dlaždičky. Skoro cítil, jak ohřívána voda odplavuje všechny jeho starosti.

Bylo jeho povinností nějak zabavit oba dva - velitelství Hvězdné flotily mu to nařídilo jasně. Nikdo nechtěl, aby se

stalo cokoliv, co by mohlo ohrozit návrat kapitána Morgena na Daa'V. Romulané byli totiž už zase dost aktivní, a tak konfederace Daa'V měla velký význam. A pokud posádka ze Stargazeru byla tak důležitá pro Morgena, tak to bylo samozřejmě velice důležité i pro velitelství dole na Zemi.

Bylo 06.00 pozemského času a ještě měl volno před nástupem služby. Může si klidně ve vodě odpočinout. Kuzněcov přicházel k východu ze šatny a měl takový podivný pocit. Cítil, že je něco ve vzduchu.

Po patnácti letech aktivní služby se naučil, že nikdy nemá ignorovat své pocity.

Dveře se potichu otevřely. Hleděl na bazén, kde modř vody byla zespod prosvětlena.

A mezi tou krásou se vznášel Phigus Simenon, bývalý velitel strojovery na Stargazeru. Zahlédl přicházet Kuzněcova a radostně na něho poulil svá rubínově červená očka.

"Ach," zvolal vesele. "Admirále, jsem tak rád, že vás vidím." Jeho šedé šupinaté hadí tělo se kroutilo ve vodě: "Přišel jste se také vykoupat?"

Můj Bože, pomyslel si Kuzněcov. Copak jim nemůžu nijak uniknout?

Morgen velel Stargazeru pouze devět let, a le zdálo se to jako věčnost. Když na něho Picard vzpomínal, přísahal by na to, že tento Daa'Vit byl vždy po jeho boku.

Morgen měl, ten samý pocit, a proto projevil takovou čest některým z posádky Stargazeru, když si je vybral jako svou čestnou gardu.

Transportní plošina se již stávala hostitelem prvních molekul přichozího a Picard uvažoval o tom, jestli se Morgen nějak změnil. Tenkrát to byl ještě junior - pouhý poručík. Nyní už byl velitelem - kapitánem a dokonce i něco navíc. Za pár dní se měl stát vládcem jednoho z nejsilnějších spojenců Spojené federace planet.

Bylo jim to vždycky jasné, že je z panovnického rodu a že se na rodnou planetu zase jednou vrátí. Nikdy kvůli tomu nevyžadoval nějaké neobvyklé zacházení. Ani jeho zvláštní druh kyselého humoru, tak běžný na jeho planetě, nepoužíval ve styku s Pozemšťany.

V kůželu modrého světla se začal Morgen pomalu zhmotňovat. Picard okamžitě rozpoznal jeho typické rysy - dlouhou a hranatou tvář, široké, hluboce posazené oči. Vcelku děsivý vzhled - bráno podle pozemského standardu. Šéf přenosu O'Brien dokončil celý proces. Zlostně žluté oči, které silně kontrastovaly se zeleným nádechem kůže, ožily v blízkosti Picarda.

"Poručíku!" Picard ztuhl: "Kapitáne Morgene - promiňte, zvyk je železná košile!"

"Žádné omluvy," řekl Daa'Vit. Jako vždy byl jeho tón klidný a tichý, skoro konspirativní. "Nebojte se, vždyť je to jenom mezi námi!"

V tuto chvíli se Picard ujistil, že se nic nezměnilo. Vše je tak, jako bývalo. Už to nebyl jeho pobočník - nebyl to ale ani vládce silné říše. Byl to prostě Morgen.

Sestoupil z plošiny a podal mu ruku. Picard ji dychtivě uchopil.

"Takhle nějak se zdraví Pozemšťané - že si to pamatují docela dobře?"

"Přesně tak," usmíval se Picard. "Jsem potěšen, že léta služby ve Hvězdné flotile ti dala alespoň nějaký kulturní přínos,"

Daa'Vit se pousmál a bylo vidět, že je nadšen: "Bohužel té kultury moc nebylo, obávám se."

Picard se zakřenil. Chtěl poplácat svého bývalého důstojníka po rameni. "Jsem rád, že tě zase vidím!"

Daa'Vit se rozhlédl okolo: "A kde je celé to oficiální přivítání pro hosta mé velikosti?"

"Vskutku," řekl Picard, "shromáždil jsem všechny důstojníky, ale ne zde a ne v plném lesku. Čekají na tebe v jídelně - myslím si že tamější prostředí bude více vyhovovat... tomu formálnímu přijetí." Morgen se na něho zadíval. Kdyby ho neznal tak dobře, musel by se podívat síle kapitánova pohledu. "Mám dojem, že jsem objevil nějakou stopu sarkasmu, kapitáne?"

Picard pokrčil rameny: "Po celá ta léta na Stargazeru - všiml sis, že jsem sarkastický?"

"Když o tom tak teď přemýšlím, mám dojem, že ne. Ale to jsem ještě neměl na límci tyhle pecky, které jsi mívával tenkrát jenom ty."

Picard odfrkl: "To je divné, ale na to už nevzpomínám." Uhladil si uniformu a pokynul směrem k východu. "Musíme vyrazit, abych si mohl osvěžit paměť v jídelně. Jsou tam ti, kteří se tě už nemohou dočkat."

Morgen se uklonil: "Souhlasím."

To už stačilo k tomu, aby zahlídl melancholické vzpomínky, řekl si kapitán. Vyšli z místnosti a kývli na pozdrav O'Brienovi. Měl pocit, že přítomnost Morgena ho opět na chvíli vyléčila.

Dokonce již začal uvažovat o tom, co je všechno očekává a jaký je účel jejich mise.

"Já se z toho zblázním," postěžoval si Geordi. "Vypadá to, že to bylo před pár lety, co jsem seděl v učebně a poslouchal příběhy o chrabrých posádce Stargazeru kdesi v hloubce vesmíru - a za chvíli tu budou její členové procházet našimi chodbami jako docela obyčejní lidé. Jeden z nich je dokonce už tady."

Těsně za ním, v dlouhé, klikatící se chodbě, cosi huhlal Worf. "Je to ale problém!"

Geordi se na něho podíval. "Problém?" opakoval jako ozvěna. "A v čem?"

Jeho, společník si odkašlal. "Ta neobyčejně vzácná návštěva, kterou bereme na palubu - Morgen - je... Daa'Vit."

Klingon Worf měl dojem, že to, stačí. Ale Geordi to stále nechápal.

Worf zavrčel. Otočit se k šéfovi strojovery, aniž se zastavil.

"Daa'Vítové," začal vysvětlovat, "byli nepřátelé Klingonů po celých tři sta let. Většinou jsme si s radostí olizovali jejich krev s prstů."

Olizovali si...? Geordi doufal, že Worf tento termín použil pouze obrazně.

"Krátko po tom, co se Federace spojila s Říši, vešli do podobného svazku s Konfederací Daa'Vitové..."

Klingon se zarazil, když se k nim přiblížily dvě ženy v uniformách. Pokynuly na pozdrav, Geordi rovněž kývnutím odpověděl.

Worf pokračoval dál ve svém vysvětlování, až když zmizely z dohledu. Ztišil hlas: "Říše byla donucena se spojit s Konfederací bez jakéhokoliv souhlasu mého lidu. Většina Klingonů je pobouřena."

Geordi si pouze mlhavě představoval, co tím asi myslí.

"Nakonec nás stejně ohrožují Romulané, a tak se Říše musí opírat o své spojence. A dokonce musí tolerovat i spojence našich spojenců." Worf zavrčel. Od té doby žádný Klingon nenapadl Daa'Vita či obráceně. Od té doby ale..." upozornil teatrálně... "žádný Klingon nestál tváří v tvář někomu, kdo je Daa'Vit."

Geordi to už začínal chápat: "Obáváte se tedy, že jakmile uvidíte našeho hosta, váš instinkt může převládnout nad rozumem?"

Klingon se na něho udiveně podíval: "Můj instinkt? Na ten kašlu! Bavím se tady o jeho instinktu."

Geordi se usmál: "Ale Morgen je přece kapitán loď Federace už šest let. Rozhodně se již s Klingony setkal."

"Možná," odsouhlasil Worf. "Ale ne tváří v tvář." Opět se na chvíli odmlčel. "Musíte to ale chápat - Daa'Vitové jsou přece rasa barbarská."

Šéf strojovny byl překvapen, jak vzletná slova Worf použil. Pokud Daa'Vitové byli barbaři podle klingonských standardů...

"Nikdo neví, jak může reagovat."

Geordi pokýval hlavou: "A vy ani nemůžete zmizet z jeho blízkosti, protože máte na starosti právě jeho bezpečnost."

"Přesně tak."

Geordi se zamyslel nad tímto problémem a na chvíli odsunul radost ze setkání se slavnou posádkou Stargazeru stranou. Potom promluvil: "Mám dojem, že už vás chápu: vypadá to, že máte opravdu problém."

Riker se díval okolo sebe a usmíval se. Ve vzduchu přímo cítil dějiny.

Jejich skupinka byla malá - seděla u jediného stolu. Pozornost všech byla ale upřena právě k němu.

Setkání po tolika letech mezi kapitánem Picardem a Morgenem opravdu nikoho nezklamalo. Daa'Vit byl skutečně tak šarmantní, jak o něm slýchali - svým zjevem a vystupováním působil na všechny. Vypadalo to, že každý je jím přímo okouzlen.

"Věřte mi," řekl Morgen a sledoval sklenku syntheholu na stole před sebou, "nijak se mi nechce opustit Hvězdnou flotilu. Zvykl jsem si na život rozprostřený mezi hvězdami." Zdvihl oči a pohlédl na Picarda, Rikera a Troi a pokračoval dál: "Smrt mého otce zanechala ve vládě mezeru, která se musí zaplnit. Jako korunní princ jsem na řadě já. Pokud se to nestane v určeném čase, dosedne na náš trůn někdo jiný."

"Manelin byl opravdu dobrý muž," zavzpomínal kapitán. "Bylo mi smutno, když jsem slyšel o tom, že zemřel." Daa'Vit potřásl rameny: "Byl už dost starý a měl velké bolesti. Je lepší, když zemřel důstojně, než aby svůj kříž nesl až do ošklivého konce."

Bylo to přesvědčivé a každý s ním cítil.

"Samozřejmě," pokračoval Daa'Vit, "nechtěl bych, aby to vypadalo, jako že si stěžuji. Pokud někdo musí opustit kapitánský můstek ve Hvězdné flotile, aby začal řídit celou Konfederaci planet, tak to není vcelku špatná změna."

Všichni se zasmáli. Riker ale vytušil, že tato poznámka nebyla od srdce: on sám by nikdy nevyměnil své místo za jakoukoliv monarchii v celé Galaxii - a to byl pouze první důstojník!

"Je mi líto pouze toho," upřesnil Morgen, "že se nemohu přiblížit k Daa'V s lodí, které jsem velel. To by tedy bylo opravdu něco báječného."

Kapitán pouze zavrčel: "Přesně tak - opravdu něco báječně nebezpečného. Ještě mám stále na paměti popis politiků z Daa'V. Hvězdná flotila ví velice dobře, proč ti nabídla ke zpětnému letu právě Enterprise."

Morgen se pousmál: "Možná, že nějaký Daa'Vit bere své politiky až moc vážně! Ale opravdu nutnost použití galaktické loď pro jakýsi..."

"Federace dobře ví, co dělá," upozornil Riker. "Důležitost a hodnota nákladu je opravdu veliká, a tak nechce nic riskovat, pane."

Daa'Vit se na něho zadíval: "Byl jsem oceněn jako co: zkušený důstojník, do kterého se investovalo, a nebo vládce Konfederace, jejíž přátelství je strategicky nesmírně důležité?"

"Možná obojí," odhadoval Riker:

"A je to opravdu tak důležité?" připojil se kapitán a snažil se zmírnit rostoucí napětí.

Morgen se opřel do křesla a jeho výraz se rozjasnil: "Máš pravdu, skutečně to tak důležité zase není. Každopádně jsem šokován tím, že vlajková loď celé Hvězdné flotily byla zvolena k mému návratu domů." Podíval se na svou skleničku z jiného úhlu: "A pokud nic jiného, alespoň jsem dostal příležitost sejít se se starými přáteli." Podíval se na Picarda. "Je to opravdu setkání po letech. Kdož ví - možná, že právě teď máme poslední možnost - být všichni takhle pohromadě."

Kapitán pokýval hlavou: "Jeden nikdy neví - ani by mě to nepřekvapilo." Setkal se s Morgenovým pohledem: "Máme o to větší důvod radovat se ze společnosti druhých, pokud je nám to dopřáno."

Daa'Vit souhlasně přitakal a obrátil se k Rikerovi: "Je to moudrý muž, ten váš kapitán."

Riker se usmál: "Jsem rád, že na to máme stejný názor."

Wesley Crusher udělal několik posledních úprav na svém kontrolním pultu. Kosmická loď Lexington se dvakrát zvětšila na přední obrazovce. Po chvíli se tam místo ní objevil velící důstojník, štíhlý, snědý muž se šedivějícími skráněmi.

"Tady je kapitán Gilaad Ben Zoma." Pousmál se: "Poručíku Date - slyšel jsem o vás mnoho. A ne pouze od vašeho kapitána."

Wesley se otočil se sedačkou, aby se podíval na velicí centrum, kde seděl Dat v kapitánově křesle. Android vypadal velice potěšeně.

"Jsem poručík Dat a je mi ctí vás přivítat na palubě Enterprise."

Wesley bedlivě studoval tvář Ben Zomy. Do této chvíle se setkal pouze s jedinou osobou, která sloužila s jeho otcem na palubě Stargazeru - kapitánem Picardem. A kapitán nebyl vždy tou nejvhodnější osobou, se kterou by mohl snadno navázat konverzaci.

Za dalších několik dní tu bude ostatních sedm, kterým byl tenkrát po boku Jack Crusher - a kapitán Ben Zoma, který se právě díval z obrazovky, byl také jeden z nich.

Nebál se toho, že by neměl čas si s návštěvníky popovídat - rozhodně si rádi zavzpomínají na staré časy. Byly to ale opravdu důležité osobnosti, možná pro něho nebudou mít dost času...

"Akceptuji vaše pozvání," odpověděl Ben Zoma. "Budeme tam všichni tři pohromadě - měl bych ale jedno přání, rád bych překvapil kapitána Picarda. Dala by se nějak pozdržet zpráva o tom, že už jsme na palubě?"

Android byl zmaten: "To je dosti neobvyklé."

"Souhlasím," přikývl kapitán Lexingtonu: "Měl bych z toho ale radost. Nebo se budete cítit lépe, když tuto žádost vydám jako rozkaz? Těžko byste mohl odporovat příkazu vyššího důstojníka, pokud jste nedostal rozkazy tomu odporující."

Dat chvíli přemýšlel: "Žádné takové rozkazy nemám, kapitáne. Ovšem..."

"Jsme tedy domluveni."

Android byl stále ještě nejistý - ale už neměl na vybranou. Ben Zoma to zaznamenal. "Jak si přejete, kapitáne," bylo vše, co ze sebe Dat dostal.

Velice zajímavý chlapík, pomyslel si o Ben Zomovi Wesley. Má úplně jiný styl než kapitán Picard.

Wesley měl dojem, že konverzace skončila a tak se obrátil ke svému kontrolnímu panelu. Koutkem oka si ale všiml, že Ben Zoma se dívá z obrazovky přímo na něho.

Podíval se mu do tváře - měl podivný pocit, protože obvykle lidé na obrazovce ignorovali každého kromě osoby na velitelském můstku. Skoro zapomněl, že i on je vidět při některých přenosech.

"A ty," prohlásil Ben Zoma, "musíš být zajisté Wesley Crusher."

Cítil, jak se mu sevřel krk a začíná se červenat. To ho rozčilovalo.

"Ano, pane."

Kapitán Lexingtonu přikývl: "Bylo mi to hned jasné - jsi syn svého otce." Pousmál se: "Už se těším, až se sejdu i s tebou."

Wesley se celý napnul - srdce mu hlasitě bušilo a nemohl si na nic jiného vzpomenout než na to, co už řekl předtím:

"Ano, pane."

Obrazovka blikla, Ben Zoma zmizel a Wesley už hleděl jenom na obrysy Lexingtonu.

Riker byl první, kdo si všiml tří neznámých mužů, kteří vešli do jídelny. Už chtěl něco říci, když snědý muž v popředí položil ukazováček na rty.

Zahlédl kapitánskou hodnost a tak mlčel. Nikdo z jeho okolí je nezpovídal, když se proplétali mezi stoly.

Ben Zoma se objevil po chvíli těsně za Picardem a Morgenem - oči mu radostně zářily. Stále vychutnával moment překvapení. Potom promluvil: "Zatraceně! Slyšel jsem, že vy oba stárnete - nikdo se ale nezmínil o tom, že je to už takhle moc."

Picard odolal nutkání okamžitě se otočit a podíval se na Morgena. "Pamatuj si pouze," upozornil ho, "že jsi to byl ty, kdo ho sem pozval."

Daa'Vit souhlasil. "Bylo to ale v náhlém pominutí smyslu," řekl vážně. "Však už toho také začínám litovat."

"Lháři," zašklebil se Ben Zoma, když oba vstali. "Stýskalo se vám oběma."

Uchopil jejich ruce - první byl Picard, potom Morgen. Riker zjistil, že se dokonce nevědomky usmívá.

"Ty ses vůbec nezměnil," konstatoval kapitán Picard. "Pořád ten samý starý Gilaad Ben Zoma."

"Však to mohu potvrdit," řekl další návštěvník po jeho boku. Riker se podíval hodnotnímu označení: podle věku se přece nemohla takhle vysoko vyšvihnout. Byla pihovatá a ohnivé vlasy jí dodávaly dívčího vzhledu. Rozhodně nepůsobila dojmem důstojníka, který okolo sebe šíří atmosféru autority. "Opravdu to mohu potvrdit," vysvětlovala s trochou australského přízvuku. "Skutečně je to kapitán Ben Zoma, můj velicí důstojník."

"Tricia Cadwalladerová," zvolal Picard. Vzal ji za ruku: "Pořád držíte toho blázna v latě - alespoň doufá."

Přikývala hlavou: "Není to snadné, ale někdo to dělat musí..."

"Nemluv o tom, jako bys to dělala sama," vmísil se do debaty ten třetí. Rozložitý muž přistoupil blíže: "Ostraha je opravdu na Lexingtonu obrovské dobrodružství, musím podotknout."

Riker se pokoušel představit si důstojníky z Enterprise, kteří by takhle mluvili o svém kapitánovi... A to dokonce i před ním! Ale ze své praxe moc dobře věděl, že ne všechny lodi jsou řízeny stejně. Velení na nich prakticky záleželo pouze na kapitánově individuálním stylu a na tom, co preferoval.

Ben Zoma ale nebyl natolik liberální, jak se zdál: šlehl po svém doprovodu pohledem. Potom se otočil zpět ke kapitánovi: "Neposlouchej, co povídá důstojník Cadwalladerová nebo Joseph. Nikdy ve svém životě se tak dobře neměli."

Joseph vypadal ale skepticky, kdežto ta žena se usmála. A nebyl to špatný úsměv, říkal si Riker.

"Jsem tak rád, že jste přišli," netajil se Morgen. "Myslím tím naprosto všechny."

"Nemohli byste nás udržet v bezpečné vzdálenosti ani fázorovými děly," přiznával se Joseph.

"Jen si přisedněte, prosím," vítal je Picard. "Zapadněte do křesel a snažte se zapomenout na to, jak jste se procpali na palubu mé lodi za mými zády."

Když se konečně usadili, Picard je začal seznamovat: "To je můj první důstojník Riker a Troi je naše palubní poradkyně."

"Něco takového by se nám hodilo na Stargazeru." Usmál se na Troi. "Samozřejmě, kdokoliv vaší krásy by byl vítán kdekoliv."

Betazoid Troi přijala jeho kompliment - a usmála se. "Kapitán Ben Zoma," pokračoval Picard, "kromě toho, že byl ten největší svůdce v celé Galaxii, byl mým prvním důstojníkem. Byli jsme spolu celých dvacet let, pokud si to vůbec dokážete představit."

Ben Zoma potřásl hlavou: "Sám tomu ani nemohu uvěřit!"

Picard ukázal na ženu vedle něho: "To je Tricia Cadwalladerová - ten nejlepší spojovací důstojník, kterého kdy nějaký kapitán měl. Bylo to samozřejmě v dobách, kdy něco takového jako spojovací důstojník existovalo. Dnes je druhým důstojníkem Lexingtonu."

Riker pokýval na pozdrav. Zachytila jeho pohled a zadívala se na něho. Potom se otočila k Troi.

"Jsem ráda, že jsme se sešli."

"Potěšení je na mé straně," odpověděla palubní poradkyně. "A naposledy - ale zajisté to není ten poslední - šéf ostrahy Peter Joseph. Všichni ho ale znáte pod přezdívkou Pug;"

Význam přezdívky nebylo zapotřebí vůbec vysvětlovat, protože Joseph nepřipomínal opravdu nic jiného než mopslíka.

"Všechno je opravdové," zavrčel Joseph a nakrabatil obličej. "Nesnáším žádné náhražky," zažertoval.

Všichni se zasmáli a když halas utichl, Riker pozdvihl sklenku: "Rád bych pronesl přípitek - na kapitána Morgena. Ať jeho vláda trvá dlouho a přináší dobré ovoce."

Všichni odsouhlasili - ne pouze od jejich stolu, ale i ode všech ostatních.

"A navíc," dodal Morgen, "všem bývalým důstojníkům na Stargazeru. Ať nikdy nezapomenou, jaké měli štěstí, že mohli sloužit pod legendárním kapitánem, jeho jméno je Jean-Luc Picard."

Všichni si připili a Picard se bránil. "Legendární?" opakoval udiveně. "Přece nejsem ještě tak starý, abych byl legendou."

Jakmile se Troi dostala k baru, Guinan mateřsky potřásla hlavou.

"Ty už jsi celá nasáklá armádou."

Troi se usmála: "Co tím myslíš?"

"Co bych tím myslela: za posledních pět hodin jsi vyslechla všechny historky o Stargazeru a ještě nás čeká přírůstek z Lexingtonu. A to bude minimálně dalších pět hodin!" Guinan odfrkla: "A deset hodin školení, podle mých tabulek, je už prakticky začátek vojenské kariéry."

"Neblázni," uklidňovala ji Troi. "Strašně ráda poslouchám ty příběhy z historie, které kromě vypravěčských kvalit mi dokážou přiblížit kapitána i z jiného úhlu. Tak mohu přijít i na to, jak se stal takovou osobností, kterou nyní je." Pohlédla ke stolu, od kterého právě přišla: Ben Zoma zrovna vyprávěl něco o raketoplánu s několika grezaliánskými vyslanci. "Viš, je to docela legrační. Mám pocit, že Riker a já jsme byli představeni takovým způsobem, jako bychom byli jeho děti." Troi se odmlčela a zamyslela se. "Není vcelku nic těžkého si to odůvodnit. Kapitán Picard nikdy žádné potomky neměl. A vlastně, proč by na nás nemohl myslet jako na své děti?"

"Je to pravda," Guinan zareagovala. "Myslím si, že všechny vás považuje za děti - nejenom tebe a Rikera, ale i Morgena a všechny lidi ze Stargazeru. A má radost z toho, že všechny jeho děti se radují z možnosti, že se mohou spolu seznámit," pokrčila rameny. "Zdá se mi ale docela nevhodné, aby ses násilím bránila odpočinku."

"Já se přece nenutím," protestovala Troi. Postřehla však posměšný úšklebek a honem dodala: "Navíc přece nemohu dopustit, aby ta starší děcka si užívala veškerou legraci sama."

Guinan se podívala Troi přes rameno: "A heleďme se - ani se tam nedívej, ale jedno z těch starších děcek toho už má dost."

Palubní poradkyně se otočila: Joseph právě vstával ze židle, cosi brumlal a všichni se smíchem reagovali. Staromódně zasalutoval a vyrazil k východu. Když se Troi obrátila, vypadala zamyšleně.

"Copak?" zkoušela Guinan.

Povytáhla obočí. "Peter Joseph - jak mu přezdívali Pug, nevypadá tak šťastně jako ti ostatní. Na první pohled se bavil jako všichni, ale uvnitř..." zarazila se a hledala slova, jak vyjádřit výsledek svého pozorování. Nakonec dodala:

"Hořkost!"

"Ale proč?"

Troi mávla rukou: "Nevím, přece nemohu číst myšlenky - to si pamatuj! Mohu jenom odhadovat."

Guinan se naklonila přes bar: "Jsem jedno ucho!"

"Když Stargazer vyrazil na svou pout," začala Deanna Troi s výsledky svého pozorování, "Peter Joseph byl šéfem ostrahy. Tricia Cadwalladerová byla juniorem mezi spojovacími důstojníky, Morgen byt podporučík a Ben Zoma první důstojník. Samozřejmě po čase všichni povýšili: Morgen a Ben Zoma na kapitána a Cadwalladerová se stala prvním zástupcem kapitána. Ale Pug je pořád jenom šéf ostrahy: žádná změna v hodnosti nebo ve funkci."

Guinan přikývla: "Žádný div, že má v srdci hořkost."

"A zvláště mu vadí Cadwalladerová - vzal ji kdysi pod svá ochranná křídla, když se objevila na Stargazeru, Choval se k ní jako k mladší sestře."

"A ona náhle vyrostla a nechala ho kdesi dole v prachu. Přitom to ale není ve Hvězdné flotile nic zvláštního - ne každý

má závratnou kariéru."

"Je to tak," souhlasila Troi. "Ale to nijak neulehčí život těm, kteří zůstali vzadu."

"Mami?"

Beverly Crusherová sebou trhla. Podívala se od stolku a viděla, že to je Wesley. Srdce jí bušilo a snažila se zakrýt leknutí.

"Mami, jsi v pořádku?" ptal se Wesley, když vcházel do pracovny. Byl stále ještě v uniformě.

Usmála se: "Samozřejmě - jsem naprosto v pořádku! Proč se ptáš?"

"Slyšel jsem totiž, že kapitán Picard shromáždil nějaké důstojníky v jídelně. Víš přece, že se chce setkat s lidmi ze Stargazeru. Věděl jsem, že nejsi ve službě... a proto se ptám, proč tam nejsi také? Jsou tam přece všichni, kteří je chtějí vidět."

Beverly se opřela do židle: "Vidíš, to je docela zajímavý postřeh, Wesi."

Ten chlapec - vždy na něho myslela jako na dítě a nemohla si pomoci - ji vlastně obviňoval z nedostatku porozumění.

"Stejně tomu nerozumím," pokračoval. "Copak se nechceš sejít se starými kamarády mého táty?"

Pohlédla na něho: "Ano a ne."

Ted' tomu rozuměl ještě méně: "Ale proč je tam to ne?"

Doktorka si povzddechla: "Může to znít podivně, Wesi, ale rozhodla jsem se podržet si v srdci obraz tvého otce tak, jak jsem ho znala. To byl Jack Crusher, který byl můj, a kterého jsem milovala." Opět povzddechla: "A proto se snažím vyhnout všem 'novým' vzpomínkám. Ty mě zavedou jenom zpátky a celé utrpení pro mne začne znovu."

Wesley chtěl něco říci, ale raději se zamyslel. "Mami," nakonec dodal. "To není tvůj styl. Víím, že nejsi člověk, který utíká před problémy."

"Před většinou ne!" Doktorka si uvědomila, že se mu nemůže podívat do očí, a tak se zahleděla na obrazovku monitoru před sebou. Nevinila ho za to, že ji takhle odhalil. Upřímně se tomu ale divila i sama - byla svým jednáním naprosto zaskočena: "Opravdu tomu nerozumím... opravdu nevím. Těžko se to vysvětluje."

Nastalo ticho. Bylo nepříjemné nejenom pro ni, ale i pro jejího syna. Vytrvale mlčela.

Nakonec se chopil iniciativy Wesley: "Myslím si, že máš právo dělat to, co chceš." Byla v tom špetka bolesti a kdokoliv jiný by si toho nevšiml, ale Beverly to zaregistrovala. "Pokud to nevádí kapitánu Picardovi, nemělo by to vadit ani mně. Ale rozhodl jsem se, že ty lidi poznám - pokud jim za to budu stát."

Srdce jí poskočilo: "Wesi..."

"Já nemám ty vzpomínky jako ty, mami! Musím si o něm sám všechno najít. A pokud se stane, že se mi začne po tátovi stýskat, jsem ochoten tuto cenu zaplatit."

Zabolelo ji, když slyšela jeho odhodlání: "Samozřejmě, že musíš udělat, k čemu jsi se rozhodl, Wesi. Promiň mi pouze to, že na celou záležitost mám jiný názor - myslím, že bys to mohl pochopit."

Cítil se dotčen.

Přesně jako Jack pomalu zraňovat, pomalu uzdravovat. Nebylo to jeho oblíbené rčení?

"Podívej," řekl Wesley, "rozhodně jsem ti tohle všechno říkat nechtěl. Dnes asi není můj den..."

"Neboj se, Wesi, ty mi přece můžeš říct vždycky všechno. Cokoliv!"

"To ale neznamená, že se mnou budeš souhlasit."

"Na tom přece nezáleží, hlavní je..." potřásla hlavou, jak nemohla najít ta správná slova.

Obešel stůl a vzal ji za ruku. Podívala se na něho.

"Snaž se mi porozumět," zašeptala.

"Vynasnažím se," ujistil ji. Potom odešel a Beverly si přitáhla kolena k sobě a objala je tak silně, jak jen mohla.

Kapitola 3

"Díky za pozvání," řekla Asmundová a viceadmirál Kuzněcov se usmál.

"Potěšení bylo na mé straně," dodal.

Kráčel před nimi chodbou, kde jako obvykle Simenon a Greyhorse o něčem vedli další vážnou debatu. Kuzněcov si ani ve snu nepomyslel, že si nakonec inženýra i doktora oblíbí. Dokonce i Idun Asmundová se mu zdála zajímavá.

Nebyla tak tvrdá ve svých argumentech jako Simenon, ani nebyla tak únavně intelektuální jako Greyhorse. Také její chytré a vtípné postřehy byly jednoduché a držela se v nich při zemi. A navíc bylo vcelku příjemné se na ni dívat jako na ženu.

Bylo divné na to pomyslet, ale měl z ní strach - od první chvíle, co se sešli. Na počátku vůbec nechápal, proč takový pocit má.

Potom ale vešel do její blízkosti v momentě, kdy právě trénovala. Bylo to opravdu tvrdé - vypadalo to, jako by bojovala o svůj život a přitom se radovala z každé vteřiny tohoto zápasu.

"Promiňte, nechtěl jsem vás vyrušit. Ani mě nenapadlo, že byste tu mohla být."

"Nic se neděje, pane. Už jsem skončila."

Pohodila hlavou, a její blondáté vlasy se zavlnily. Byly smáčené potem. Dýchala přes sevřené zuby, jako... jako co? Jako nějaké zvíře?

"Hm... tyhle nože... vypadají nezvykle."

Jejich ostří bylo jako břitva a rukojeti pokryté divokými reliéfy zaujaly na první pohled. Bylo to dřevě, které nikdy předtím neviděl a provedení dřevorezby bylo naprosto fascinující. Rukojeti svým tvarováním dodávaly zdání, jako by obtáčely ruce či s nimi byly přímo spojeny.

"Ano - jsou neobvyklé. Vyrobili je Klingoni."

"Aha, už chápu."

Později se podíval do jejích záznamů a objevil, proč je pro ni tak přitažlivé vše, co se týká Klingonů. V dětských letech ona a její sestra - dvojče byly jediné osoby, které přežily katastrofu v kolonii Federace na planetě Alfa Zion. Naneštěstí jejich volání o pomoc zaslechli Klingoni dříve než celá Hvězdná flotila a bez pochyb se tam hnali tak rychle jenom proto, aby zjistili, jaká technologie Federace by se jim hodila.

Nenašli tam ale nic světoborného, pouze pár pětiletých dětí, vyděšených, ale naživu.

Za normálních podmínek bylo nemyslitelné, aby se Klingoni nad nimi slitovali. Ale potom, co ta dvojčata prožila, jim bylo jasné, že jsou asi z pevnějšího materiálu než ostatní Homo sapiens. Jejich odvaha a kuráž bylo něco, co Klingoni nemohli ignorovat - navíc je nemohli nechat v ruinách a počítat s tím, že je zachrání někdo z Hvězdné flotily ještě před tím, než zemřou hladu a osaměním.

Kapitán Klingonů naložil dvojčata na svou loď a předal je své provdané bezdětné sestře. Dal jí možnost si je ponechat, anebo je předat dál, až budou v pořádku.

Nechala je u sebe a vychovávala je se svým mužem jako Klingony. Však to bylo na dívkách vidět.

Už dvakrát přežily svou smrt, pomyslel si Kuzněcov, když dočetl Iduniny záznamy.

Jednou na Alfa Zion a podruhé na Stargazeru. Vcelku ho to ani nepřekvapilo.

Pořád mu ale cosi nehrálo - pořád měl pocit, že se s tím jménem spojuje něco povědomého. Vybavilo se mu, co to je, když se podíval do záznamů její sestry: Jméno Asmundová se mu nyní jevílo v naprosto jiném světle.

Jak na to mohl zapomenout? Celý ten incident přivedl Hvězdnou federaci velice blízko k tomu, že nejen téměř ztratila Daa'V jako spojence - dokonce se málem dostala do války.

Idun však nikdy nebyla spojována s tím, co její sestra provedla - shledali ji naprosto nevinnou.

Ale přece to byla dvojčata. Copak je možné, aby nevěděla, co její sestra plánuje? Copak nemohla mít alespoň nějaké podezření?

S těmito otázkami si Kuzněcov pohrával několik posledních nocí. A to bylo také příčinou jeho obav a toho, proč z Idun Asmundové vlastně měl strach.

Simenon a Greyhorse před nimi vešli do transportní místnosti. Po nich tam vešel Kuzněcov a Asmundová ho následovala.

Transportní technik trpělivě vyčkával. Idun se dokonce i srdečně usmála na Kuzněcova, který úsměv opětoval. Doufal jen, že ulehčení nebylo příliš zřetelné: hlavní bylo, že se jich už zbaví - a úplně všech!

Beverly Crusherové se dosud dařilo úspěšně se vyhýbat jakémukoliv setkání s příslušníky posádky Stargazeru.

Jakmile se ale přiblížili k Hvězdné základně 81, nemohla už v tom více pokračovat.

Vždyť pracovala v přímém kontaktu skoro celý rok s Greyhorsem ve zdravotnictví Hvězdné flotily, kde se vlastně stali kolegy, či snad dokonce přáteli. Navíc dokázal velice dobře vycítit její bolest a snažil se jí nijak nepřipomínat zemřelého manžela, jakmile pochopil její rozpoložení.

Jak by se nyní mohla vyhnout setkání s ním, jak by mohla ignorovat jeho přítomnost? Nebyla by to jenom neslušnost, ale prakticky i porušení profesionální etiky. A pokud existovalo něco, z čeho by nikdy v životě nechtěla být obviněna, tak to byl právě nedostatek profesionality.

Doktorka si to v duchu ještě opakovala, když stála vedle kapitána Picarda a dívala se, jak se jejich hosté zhmotňují. Pod odborným dohledem O'Briena se sloupec zvlněného světla měnil v lidskou bytost z masa a krve.

Greyhorse byl k poznání hned: jeho netypická výška, černé oči a amerindské rysy ho okamžitě prozradily. Pokud by ani to nestačilo, modř jeho lékařské uniformy upoutala na první pohled.

Beverly postoupila dopředu: "Cartere," zvolala s přirozeným úsměvem.

Sestoupil z plošiny a vzal ji za ruku. Cítila se vedle něho maličká.

"Beverly - jsem tak rád, že vás zase vidím." Jeho hlas byl bezvýrazný, jako vždy. Zнала ho ale dlouho, a tak dobře věděla, jak své pocity umí skrývat.

"To je dobře - jsem také ráda."

Kapitán se mezitím zdravil s ostatními. Po chvilce se otočil a dotkl se její ruky:

"Doktorko, tohle je Idun Asmundová z Charlestonu."

Blondýnka měla přes rameno přehozenou kabelu. Bylo to zvláštní, protože ve skladech Hvězdné flotily se mohly reprodukovat jakékoliv osobní věci dle požadavků posádky. Některé z nich ale byly tak soukromé, že se reprodukovat prostě nedaly.

Potřásly si rukama - blondýnka měla překvapivě pevný stisk.

"A toto," řekl kapitán a ukazoval na třetího z celé skupiny, "to je Phigus Simenon: tenkrát můj hlavní inženýr nyní již dlouhou dobu instruktor Hvězdné akademie."

"A stále ještě žiju," dodal gnališský host s úsměvem. "Na rozdíl od všeobecných domněnek a tajných přání mých studentů." Rubínové oči mu zajiskřily a ruce vysunul dlaněmi dolů. Natáhl krk a pootočil hlavou, aby se na doktorku mohl lépe podívat. Pro člověka by tento pohyb byl komplikovaný, dokonce snad i bolestný. Ale Simenon jej zvládl lehce - však to také nebyl žádný člověk!

Doktorka pozdrav opětovala, jak nejlépe mohla. Gnališský host to ocenil.

"Není jenom překrásná, ale i ohleduplná," poznamenal ke kapitánovi.

"Byla jsem ve vašem světě," vysvětlovala Beverly. "Byla to část mého tréninku v xenobiologii."

"To se mi líbí," řekl Simenon.

"Dobrá," řekl Picard, "ale teď musíme jít za ostatními. Všichni jsou v jídelně." Podíval se okolo sebe: "Faktem je, že tam

přímo velí celé poslední dva dny."

Greyhorse zamručel: "To zní zajímavě."

"Do jídelny tedy," zavelel Simenon. "Mám pouze jednu podmínku!"

Kapitán se zatvářil vážně: "A to?"

"Po uvítání bych chtěl navštívit strojovnu a zůstat tam s někým, kdo rozezná řídicí cívku od magnetického akcelérátoru."

Picard vážně přikývl: "Mám dojem, že někoho takového tady najdu."

"Vy si ze mne děláte legraci, kapitáne!" Obrátil se k doktorce: "Představte si, v mém věku a tohle..."

Beverly si uvědomila, že se usmívá. Možná, že se ani Wesley tak moc nemýlil.

Simenon i Asmundová její příjmení jasně slyšeli a ani jeden z nich se zatím o Jackovi nezmínil. A navíc Simenon vypadá docela zajímavě. Nakonec by se s ním docela ráda seznámila i blíže.

Stále ale ještě nebyla rozhodnutá, že by je pozvala do svého pokoje na nějaké oslavy. Ani neuvažovala o tom, že by se k nim připojila v jídelně - slíbila ale sobě i Wesleyemu, že už přestane poustevničit.

U velitelského můstku se ozval interkom.

"Veliteli?"

Byl to O'Brien z transportní místnosti.

Dat se v kapitánově křesle trochu napřímil. "Ano, poslouchám."

O'Brien se zarazil: "Je mi to líto, nechtěl jsem vás nijak vyrušit, pane. Asi to nic neznámá, ale... mám dojem, že jeden z našich hostů - Idun Asmundová - si přinesla na palubu cosi vcelku neobvyklého."

"Můžete klidně pokračovat - řekněte mi o tom více," povzbudil ho android.

Po chvíli ticha O'Brien začal: "Vypadá to na nějaké nože, pane. Nemohu vám o tom moc říci, s výjimkou... mám dojem, že asi slouží k obřadním účelům." Zase se odmlčel. "Chtěl jsem se o tom zmínit kapitánovi, ale Idun Asmundová má to nejvyšší bezpečnostní povolení, a tak jsem raději o tom nemluvil, abych se někoho nedotkl."

Worf cosi zabrumlal. Obřadní nože? To je opravdu neobvyklé.

Dat vstal a přešel k monitorům: "Přepojte váš scan na naši obrazovku!"

"Ano, pane," ozvala se odpověď.

V momentě se obraz objevil na jednom z Worfových monitorů. To už stál Dat vedle něho.

Android. svraštil obočí a otočil se energicky na Klingona: "Vy jste expert přes zbraně - už jste něco podobného viděl?" Vskutku je znal.

Přikývl: "O'Brien má pravdu. Jsou to skutečně obřadní nože." Zarazil se, když si prohlížel ten známý tvar. "Klingonské rituální nože. Bratr mi je ukazoval, když tu jednou byl na lodi."

Dat pokýval hlavou. "Už to začínám chápat."

Worf se na něho podíval: "A co?"

"Jsem si jistý, že to byl dárek od jejích rodičů."

Klingon stále nechápal.

Dat se na něho udiveně podíval a náhle pochopil. "Copak ty opravdu nevíš, že Idun Asmundová odmala vyrůstala v Říši Klingonů?"

Chvilí to trvalo, než se Klingon vzpamatoval.

"Nikdy jsem o tom neslyšel," přiznal se.

Dá se to ale rychle napravit, jakmile mu skončí služba na můstku. Potom se může dostat k těm zajímavým informacím.

Worf neměl rád žádné záhady - obzvlášť ne, když se to týkalo jeho světa.

Guinan otírala bar vlhkou utěrkou, když se Pug Joseph před ní zjevil: sklenku v ruce, úsměv na lici.

"Zdá se, že vás tu zdržujeme, že?"

Docela to tak vypadalo: tím, že dorazili poslední hosté, zábava dostoupila vrcholu.

Guinan pokrčila rameny a úsměv opětovala: "Proto tady přece jsem!"

Joseph se opřel lokty o bar a spiklenecky se k ní naklonil: "Řekněte mi, zda náhodou nemáte něco silnějšího, než je tenhle postřík proti mšicím!"

Podívala se na něho: "To je poprvé, co slyším něco takového o syntheholu - ale přirovnání je to opravdu barvité."

Úsměv se jí prohloubil. "Odpovědí je ale každopádně ne! Mohu však nabídnout pivo, pokud máte chuť. Nejsilnějším nápojem, který tu můžeme nabídnout, je ale stejně pořád synthehol. Faktem však zůstává, že jsem vaši otázkou trochu překvapena. Měla jsem totiž dojem, že nic silnějšího se na žádné kosmické lodi nepodává."

"Dobře tedy," rozvíjel konverzaci Joseph, "tak by to mělo oficiálně být. Ale my jsme si na Lexingtonu předpisy trochu přibrousili. Samozřejmě, že jsme nic lepšího neměli, ale přesto měl každý svobodu svého výběru - pokud chápete, co tím myslím."

Guinan přikývla: "Vím velice dobře, co tím myslíte, pane Josephe. Obávám se ale, že se na této lodi v tomto směru nic změnit nedá, obzvlášť pokud tady v baru velím já. Nic silnějšího než synthehol. Snižují se tím také velice náklady na opravy." Zapřemýšlela: "A co takhle zmrzlinu? Tu mám tady hned při ruce a je docela chutná."

Joseph zavyl: "Vy mě snad chcete zničit!" Pozdvihl prázdnou sklenici. "Podívejte, můžu vyrazit na pokoj a naplnit si ji tím nejlepším maratekkanským brandy." Ukázal palcem přes rameno: "To ale znamená, že je musím pít sám, a zanechat všechny mé nejbližší přátele právě zde." Nasadil svůj nejprosebnější pohled: "Podívejte, normálně bych to chápal - přece nechcete, aby každý pil něco kvalitního - co kdyby byla vyhlášena pohotovost? Za těchto okolností ale - a ty jsou opravdu speciální - si myslím, že i sám šéf celé Hvězdné flotily by se pootočil, aby mi nalil něco zajímavějšího."

Guinan si povzddechla: "Vy jste opravdu nezmar a těžko se s vámi diskutuje, pane Josephe."

"To mi říkají všichni," odpověděl.

"Musím říci, že vás naprosto chápu: klidně si můžete jít do své kabiny a napít se, čeho chcete."

"Vidím, že chytrá osoba si umí mé důvody správně sestavit," povzbuzoval ji.

"Zaráží mě pouze, že se tu vaši myšlenku o skutečném drinku snažíte tak neústupně prosadit."

Pug se zarazil. "Eh? Co tím chcete říci?"

Guinan dokončovala utírání baru. "Jenom to, že pokud mám problém, tak si jej nenechám pro sebe, zejména když tu mám někoho, kdo by si o tom rád něco poslechl. Možná by mi s tím i pomohl."

"Chcete snad říci, že jsem alkoholik?" Oči se mu rozšířily nelíčeným údivem: "Takový typ lidí už přece neexistuje - a to už docela dlouho. Třeba jste o tom ještě ani neslyšela."

"Jsou opravdu vzácní," souhlasila. "Občas se ale zjevují. A dokonce i na palubách kosmických lodí."

Guinan viděla, že zasáhla do černého. Na chvíli si dokonce myslela, že se Joseph rozzuří, nahne se přes bar a chytí ji pod krkem. Nestalo se tak. Všimla si, jak vztek z jeho očí pomalu mizí.

"Každopádně vám děkuji," řekl a položil sklenici na barový pult. "Mám dojem, že musím jít hledat povzbuzení někam jinam."

Odcházel smutně z jídelny a Guinan ho sledovala zamýšleným pohledem.

Riker, jako každý druhý u stolu, bedlivě poslouchal, co vypráví kapitán Zoma.

"A potom," vysvětloval Ben Zoma a otočil se k Troi, "potom se ten váš kapitán zeptal Clobatiánů, jestli je může někam hodit."

Troi se usmála: "A hodil?"

Picard pokrčil rameny: "Byla to přece jediná věc, kterou jsme pro ně mohli udělat. Bez naší pomoci by jinak naprosto zmrzli."

Simenon zavrčel: "Samozřejmě, když jste jim jejich raketoplán vyhodili do vzduchu."

"Je zapotřebí si připomenout," osvětloval Morgen, "že to víme velice dobře. Pokud by se včas vrátili na svou mateřskou loď dřív než my na Stargazer..."

"...tak už bychom je pak nikdy nechtyli," dokončila větu Cadwalladerová.

"Přesně tak," potvrdil Greyhorse.

"A s těmi fázery, které ukradli," dodal Riker, "s těmi by mohli rozluštit technologii našich zbraní."

Morgen odsouhlasil: "Umíte dokonce lépe zhodnotit situaci než někteří z nás, kteří u toho byli."

Picard zamumlal: "Konečně někdo začíná chápat těžkosti při velení."

Riker se uchechtl. "Děkuji vám oběma, ale obávám se, že vás musím opustit. Dat končí službu na můstku za pár minut."

Jakmile vstal, Cadwalladerová se zdvihla též. "Vzpomněla jsem si, že se musím sejít s poručíkem Worfem. Seznámí mě s komunikačním systémem."

"Jaký systém?" ozval se Greyhorse. "Přece jste už druhý důstojník."

Tricia na něho mrkla: "Je to jasné, doktore. Jednou spojovací důstojník - navždy spojovací důstojník." Podívala se na Rikera. "Říkal jste, že jdete na můstek. Tam by měla má exkurze začít."

"Potom," odpověděl první důstojník, "potom bude potěšení na mé straně ukázat vám cestu." Cadwalladerová se k němu naklonila: "Jak je to od vás galantní."

"Máte to tu hezké," poznamenala Tricia, když s Rikerem vstoupila do hlavní chodby.

Přikývl. "Díky za pochvalu," zarazil se a snažil se být diplomatem. "Abych ale pravdu řekl, náš komunikační systém není nic světoborného. Musí to být stejné jako na Lexingtonu."

Usmála se. "Já vím, ale mne zajímá každý systém. Vcelku jsem ani moc nežertovala, když jsem tvrdila, že jsem v srdci stále spojovacím důstojníkem."

Několik důstojníků ostrahy přešlo a Riker je pozdravil kývnutím hlavy.

"Představte si, že jsem si na chvíli myslel, že řeknete dívka. Myslím na slovní spojení - v srdci dívkou, než spojovacím důstojníkem."

Cadwalladerová se zasmála: "To také - byla jsem opravdu mladá, když jsem se dostala na palubu Stargazeru."

Pohlédl na ni vědecky. "Já vím, bylo vám pouhých devatenáct let!"

"Jak jste - aha: mám dojem, že jste si řádně připravil domácí úkol."

Riker se pousmál: "Mám dojem, že ano. Musíme to zkontrolovat. Rodné město: Sydney, Austrálie. Graduovala na Akademii Hvězdné flotily s vyznamenáním. První nasazení na Goddardu, potom přišel Stargazer. Tam až do incidentu v Maxia Zetě. Potom následovaly tři roky jako poručík na Victory a další tři na Thomas Paine. Tam zachránila kapitánovi život, a to dokonce ve dvou případech. Jakmile kapitán Ben Zoma získal velení na Lexingtonu, nabídl jí pozici druhého důstojníka."

Podívala se na něho s podezřením: "To je ale paměť, poručíku."

"To je vůle," opravil ji.

Tricia se začala smát. "O.K. - tak je to vůle. Ale chtěla bych vědět, zda si svou vůli takto trénujete s každým návštěvníkem vaší lodi?"

Turbovýtah byl právě před nimi. Dveře se otevřely a Riker s Cadwalladerovou vešli.

"Velitelský můstek," nahlásil Riker.

"Ještě jste neodpověděl."

Podíval se na ni: "Mám říci pravdu?"

Chvilí přemýšlela a potom dodala: "Raději ne."

"V tom případě tedy musím říci ano: všechny údaje si pamatuji naprosto bez problémů."

Smích mu byl ozvěnou. Zjistil, že je to nakažlivé a za chvíli se smál s ní.

"Jste velice okouzlující muž."

"To se mi někdy stává."

Podívala se na něho: "Hloupost - vsadím se, že jste okouzloval své okolí od té doby, co jste se narodil." Podívala se na strop kabiny: "Kde to bylo - Valdez, Aljaška - graduovat na Akademii s významným, sloužil na Žukovu, později jako poručík na Potěmkinu. Tři roky jako druhý důstojník na Yorktownu - na Hoodu další dva roky jako první důstojník.

Nakonec samozřejmě Enterprise - jeden z nejlepších důstojníků Flotily. Úplně sám zarazil invazi Borgů."

Jeho úsměv se rozšiřoval: "Myslel jsem si, že jsem daleko široko jediný s tak dobrou pamětí..."

Než mohl dokončit celou větu, dveře kabiny turbovýtlahu se otevřely. Objeví se již na velitelském můstku, kde Worf, Dat a půl tuctu dalších důstojníků na ně obrátili své pohledy.

Will Riker si odkašlal - viděl, jak se Tricia raduje, že ho takhle překvapila.

"Až po vás, spojovací důstojníku."

"Ano, pane," spokojeně přikývla.

A když vykročil ke kapitánskému křeslu, Cadwalladerová zamířila k monitorům. Tam už seděl ten, který vystřídal Worf.

Kapitola 4

Geordi věděl, že je trochu brzy pro setkání inženýrů, a měl pravdu. Bude si moci alespoň srovnat myšlenky.

Setkání bylo formální a drželo se co nejdále od hlavního bodu programu - incident s Brocem, vlastně se jmenuje Barclay. (Dokonce i teď si musí dávat pozor, aby ho nejmenoval tou hloupou přezdívkou.) Geordi si uvědomil, že neznal všechny své lidi tak dobře, jak by měl. Měl si s nimi přece jenom jednou týdně sednout ke kávě a nechat každého vypovídat. Nikdo se nemusel bát, že by se dotkl velícího důstojníka, protože v jejich technické úrovni na hodnosti moc nezáleželo.

Otevřel dveře a všiml si, že někdo už je uvnitř. Stála tam žena, kterou nikdy neviděl. Měla na sobě brusinkově červenou velitelskou tuniku. Stála zády k němu a pozorovala hvězdy v prostoru.

Je to asi někdo z kapitánových přátel, pomyslel si Geordi. Vešel potichu, aby ji nevyrušoval - nejenom proto, že to byl někdo ze Stargazeru, ale byla to i krásná žena.

Bylo opravdu na co se dívat. Zdálo se ale, že je osamocená, pomyslel si.

Možná, že ne, třeba chce být pouze sama.

Kdyby věděl předem, že tu bude, určitě by změnil místo pro toto setkání. Každý ví, že Enterprise má volného prostoru spoustu.

Geordi se zarazil: mohl by ji alespoň varovat; že za chvíli tu bude plno. Zamířil k ní a odkašlal si. Žádná reakce. Možná, že neslyšela.

Přešel rázně celou místnost a jemně té cizince poťukal na rameno.

Ani nevěděl, co se stalo: ležel prohnutý přes její koleno a před nosem viděl její prsty jako pařáty. V očích měla rozsudek smrti...

Bleskově se ovládla. "Qos," prudce vydechla a tváře jí zrudly.

Qos?

Podala mu ruku a postavila ho na nohy. "Promiňte," omluvila se. "Neslyšela jsem, jak přicházíte. A..." potřásla hlavou.

"Odpusťte mi, prosím."

"Samozřejmě," odpověděl a hrdinně se šklebil, aby zakryl svou pohanu. "Nic se nestalo, neměl jsem vás takhle znenadání překvapit." Uhladil si uniformu a prohlásil: "Vidíte? Dobrá, jako nová."

Ani se neusmála. "Není pro to žádná omluva. Byla jsem kdysi trénovaná, ale to bylo opravdu tenkrát..."

"Ale nic se neděje," ujišťoval ji. "Myslím to vážně." Podal jí ruku: "Geordi LaForge hlavní inženýr."

Uchopila ji a stiskla víc, než by očekával. Po tom všem, co se stalo, ho to ani nepřekvapilo.

"Idun Asmundová," představila se. "První důstojník na Charlestonu a jeden z hostů vašeho kapitána."

"Napadlo mě to hned," ujišťoval ji. "Normálně tu není k vidění mnoho velitelských uniforem."

"Asi máte pravdu."

Náhle vešli Duffy a DiBiasi. Jakmile zahlédli Geordiho ve společnosti ženy, okamžitě se zarazili.

"To jsem právě chtěl vysvětlit," sděloval Geordi. "Bude zde totiž setkání inženýrů a pokud byste měla zájem, můžete tu zůstat s námi." Podíval se na kolegy: "Jsem si jistý, že to nikomu vadit nebude."

"Díky za pozvání," zareagovala Asmundová, "ale raději - ne. Právě jsem se chystala k odchodu," zalhala.

Geordi pokrčil rameny: "Zařídte se podle chuti. Určitě se ještě někde na lodi potkáme."

Přikývla: "Ano, jistě se uvidíme."

Přešla místnost a nikdo z ní nespustil oči. "Propána," vydechl DiBiasi. "Kdo to byl, veliteli?"

"Tady žádné hodnosti neplatí," upřesnil hlavní inženýr. "To si musíš pamatovat. A co se týče té ženy... je to jedna z posádky Stargazeru. Patří mezi čestný doprovod kapitána Morgena."

Duffy odfrkl: "Někteří tedy ale mají štěstí."

"Máš pravdu," DiBiasi přitakal. "Myslel jsem si ale, že všichni kapitánovi přátelé sedí v jídelně. Proč ona je tu takhle sama?"

Geordi pokrčil rameny: "Vypadá to, že má asi nějaké soukromé problémy." Náhle viděl před sebou ty zahnuté pařáty - jako by se dravec snažil uchopit svou kořist - pařáty byly opravdu připravené ho trhat. Otrásl se a snažil se vypudit z

mysli ten úděsný obraz. "Jdeme na to - dáme si napřed kávu."

Beverly si sedla na postel a nohy zkrřížila pod sebe. Otevřela zásuvku plnou audiomodulů a náhodně si jeden vybrala. Jak je to dlouho, co naposled poslouchala Jackův hlas? Rok? Nebo dva? Přehrála si vůbec nějaké od té doby, co nastoupila na Enterprise?

Dívala se na ně a četla si jejich hvězdná data. Tato zpráva byla šestnáct let stará - což znamenalo, že ji dostala na... kam? Delos Four? Ano - byl to Delos Four. Zážitky z paměti ji zavalily jako déšť.

Déšť - usmála se při vzpomínkách na ten obyčejný pozemský úkaz. Nezapršelo tam víc než desetkrát během celé její služby v Mariadth Valley. Delosiáni ale tvrdili, že tam prší pořád. Samozřejmě - žili velice dlouho jak je u nich běžné, a navíc v místech, kde nepršelo vůbec. Tucet dešťů za čtyři roky jim připadal jako deštivé období.

Její učitel, Dalen Quaiace, nazýval Delos Four "nejteplejší a nejsušší místo v Galaxii". Jako by ho slyšela: To se nedá snést, Beverly. Už jsi byla na Vulkánu? Ještě ne? Hmm, tam je taky pěkně sucho! Ale tady - to poušť na Vulkánu je proti zdejší vegetaci úplný prales.

A bez Jacka to vše vypadalo ještě sušší.

Zhluboka se nadechla a vložila modul do mechanismu vedle postele. Čekala na Jackův hlas, až se vynoří. Překvapilo ji, jak mladě zní.

"Čau, krásko. Zdravím ze Stargazeru, který uvázl při jednání s planetou Mandrossou. Z jejich jednacích protokolů vyplynulo, že vše je podstatně složitější, než se zdálo na první pohled. Každopádně si myslím, že spojení s nimi bude stát za to. Jsou o trochu vpředu v jejich genetice a my je zase můžeme něco naučit o naší imunologii. Jak to tak vypadá, obě strany budou mít z tohoto vzájemného svazku užitek.

Bohužel, právě při zmínce o vzájemném svazku mi přišlo na mysl, že se náš pobyt tady zase prodlouží. Buď ale trpělivá - už se nemohu dočkat, až uvidím tebe a malého Wese. Podle mých propočtů by mi už měl sahat až k pasu. A to už musí stačit, k tomu, aby mohl mávat mou starou baseballovou pálkou - pamatuješ, tou, se kterou jsem hrával jako dítě.

Myslíš si, že ho to naučím za pět dní? Určitě to ale chci zkusit.

A pro tebe, má lásko... mám na mysli malý výlet. Podívej se, Pug Joseph byl na Delos Four vcelku nedávno a vyprávěl mi zajímavé příběhy o místě, které si pronajal v horách. Rozhodně to nebylo povídání, se kterým by ses svěřovala své babičce, ale jak víš, to je celý Pug. A tak jsem se na to podíval a zjistil jsem, že jeho hnízdečko lásky tam stále je k použití. A navíc to tam opravdu vypadá překrásně. Vcelku by to bylo vhodné i pro nás - a Wes nás určitě během noci nebude postrádat. Obzvlášť, když by se po tomto výletě mohl později radovat z bratříčka či sestřičky.

Už toho k povídání víc nemám. Cad slavila narozeniny; Morgen byl povýšen a Greyhorse říkal, že by rád odpověděl na veškeré dotazy, které bys mu položila jako hlavnímu doktorovi kosmické lodi. Jeho nejdůležitější rada: vyhybej se jakékoliv lodi, na které je nějaký Gnališan - jsou to jeho slova, ne moje. Mám dojem, že už je to všechno. Pozdravuj Wese a doufám, že tě brzo uvidím. Snad už to nebude tak dlouho trvat, aby podepsali dohodu s Federací - tato doba už je opravdu hvězdný rekord."

Beverly se zhluboka nadechla, zastavila přehrávání a mechanismus vyplivl modul. S povzdechem jej schovala zpět do zásuvky.

Setřásla ze sebe vzpomínky, vstala a připravovala se do služby na ošetřovně.

Zastavili se před vchodem k simulátoru. Worf se otočil ke skupině, která byla za ním.

"Toto je," upozorňoval, "holografický simulátor prostředí, obecně známý jako holodeck."

Klingon v duchu zavyl: proč, kladl si otázku, proč tohle musím dělat zrovna já?

Před několika hodinami dával tu stejnou otázku samotnému kapitánovi.

"Protože, pane Worfe, jste byl doporučen jako odborný průvodce. Tricia Cadwalladerová říkala, že exkurze s vámi v komunikačním systému jí brala dech."

To tak, byl jsem celý bez sebe!

Worf se zahleděl na své posluchače - doktor Greyhorse a Morgen vypadali, že je to zajímá. Ben Zoma byl více zaujat křivkami techniky, která na konci chodby cosi kontrolovala.

Klingon si odkašlal a efekt se dostavil. Ben Zoma se okamžitě k němu otočil.

"Promiňte," řekl kapitán Lexingtonu. "Klidně pokračujte, poručíku."

"Na Enterprise máme čtyři taková zařízení," začal Worf, jako kdyby vůbec nebyl přerušen. "Všechna jsou v jedenáctém patře. K nim se dají připočítat ještě jejich podstatně menší verze - zvané personální simulátory - a ty jsou rozmístěny po celé lodi."

Snažil se vyhnout upřenému pohledu, kterým ho Daa'Vit sledoval - ale nebylo to úplně jednoduché. Stál totiž uprostřed skupinky.

"Mám jednu otázku," promluvil Greyhorse.

Worf se k němu otočil a cítil úlevu, i když se musel na doktora dívat vzhůru. A na to nebyl zvyklý. "Ptejte se, doktore."

"Je to pravda, že se dá simulátoru použít i k tréninku, jogingu a podobně?"

Klingon pokýval hlavou: "Dá se to tak říci, ale samozřejmě prostor je omezen a tak se nedá běžet moc daleko. Za chvíli jste u stěny. Ale..."

"Ale," Greyhorse ho přerušil, "elektromagnetické pole, které je vyvoláno pod podlahou, může běžet v protisměru a tím poskytne běžci iluzi, že se pohybuje kupředu."

Klingon se zarazil: "Tak nějak to pracuje." Bylo jasné, že doktor zná speciální teorii o magnetickém poli. Nebylo to ale překvapující, protože jako lékař využíval pole při různých procedurách.

"Ale," Greyhorse si opět vzal slovo, "co se stane, když se druhý běžec jenom postaví na simulátor a utíkat nebude?"

Dokáže váš systém ztvárnit i iluzi toho, že se vzdálenost mezi nimi zvětšuje? A pokud ano, můžete vysvětlit, jak se vám to podařilo?"

Worf zabručel: "Vcelku dobrá otázka," a otočil se k terminálu počítače, který byl zabudován ve stěně. "Nejlepší odpovědi bude ale ukázka."

Ve výběru našel relativně jednoduché prostředí Anderovy planety: zvlněný terén osvětlený oranžovým světlem dvojhvězdy.

"Následujte mě," instruoval je a vstoupil. Celá skupinka - se nahrnula dovnitř a obdivně komentovala. "Anderova planeta," usoudil Morgen, "v souhvězdí Beta Sardonius - že je to tak?"

"Přesně tak," odsouhlasil Worf a ani se nesnažil podívat se na Daa'Vita. "Potřebuji dobrovolníka, který by dělal prvního běžce."

Ben Zoma se přihlásil: "To budu určitě já, protože mám z vás všech tu nejlepší, kondici. Obávám se, že stáří připravuje lidi také o motivaci."

"A některé zase o rozum," odsekl Greyhorse.

Morgen se zasmál.

"Kde mám začít?" optal se Ben Zoma.

"Přesně tam, kde stojíte," řekl Worf. "Napřed ale musím seřadit počítač, abychom se mohli slyšet všude bez problémů. Je potřeba, aby se naše hlasy zesílily a byly slyšitelné po dobu celého programu."

"Hotovo," ozval se vzápětí počítač příjemným ženským hlasem.

Worf se otočil na Ben Zomu. "O.K., můžete vyrazit jakýmkoliv směrem"

Ben Zoma pohlédl na všechny a vyběhl docela pomalu. Pokud by byli opravdu na cizí planetě, viděli by, že se vzdaluje krok za krokem.

"A teď se na nás podívejte," zavolal Worf. "Co je vidět?" Jeho hlas byl silný jako hrom. Zdálo se, že se nese přímo z nebe.

Kapitán Lexingtonu se ohlédl přes rameno. "Vzdálenost mezi námi se zvětšuje."

"Přímo fascinující," hodnotil Greyhorse.

"Je to vlastně naprosto jednoduché," vysvětloval Worf. "Celá iluze, tak jak ji vidíte v simulátoru, je složena ze tří částí. První je manipulace elektromagnetickým polem, o kterém jsme se již zmiňovali. Druhá je vytvoření objektů, přičemž je použita transportně-analogická konverzní technologie - ovšem tyto objekty musí být jednoduché a nepohyblivé. Proto jsou zde přístroje napodobující zvuk, vůni, chuť a tím mohou ovlivnit všechny naše smysly. Zvládnou to tak dobře, že kapitán Zoma se nám vzdaluje.

Ale nejdůležitější komponent celého simulátoru je ten vizuální - stereoskopický obraz tvořený polarizovanými interferenčními vzory..."

"Vysílanými omnidirekčními holodiodami," doplnil Greyhorse. "Jsou jich tam miliony, vsazeny do stěn."

"Ano," souhlasil Klingon a snažil se ignorovat jeho připomínku. Vypadá to, že doktorova odbornost nesáhá jenom k magnetickým polím. "Celý obraz je proto naprosto plastický z každého úhlu a i když se osoba pohybuje, dojem skutečnosti zůstává."

"Až dosud je to srozumitelné, pane Worfe," přitakal doktor. "Ale pořád to nevysvětluje, jak..."

"To je opravdu neskutečné," volal Ben Zoma, který vypadal, že už je dvacet metrů vzdálen. "Dostávám se opravdu do formy."

Začal zrychlovat, dokonce sprintoval a skutečně mizel v dálce."

"Přesně, jak jsem říkal," pokračoval Klingon, "diody vlastně zobrazují iluzi, kterou bychom měli vidět. Navíc tam musejí být vidět i obrazy skutečné, jako třeba my, když tu stojíme."

Greyhorse zabrumlal: "Je mi to jasné - polarizovaná interference působí jako čočka - ten, který se pohybuje vypadá, že se vzdaluje."

"Přesně tak, doktore."

"A kdybychom nyní za ním vyběhli," doplnil Morgen, "tak efekt běžícího pásu nám nedovolí se k němu okamžitě přiblížit, pokud, nevyvineme větší rychlost než on."

"Nebo pokud se nezastaví a nenechá nás, abychom ho doběhli," dodal Greyhorse.

Worf souhlasil: "To je základem celého efektu."

Ben Zoma se už unavil testováním kapacity simulátoru v jeho iluzorním běhu a hnal se zpět. Jeho kondice byla opravdu výborná ještě se nezačal ani potit.

"Už to chápu," řekl Morgen. "Simulátor může být programován pro každého individuálně." Tentokrát mluvil přímo na Worfa, který se nyní jeho očím vyhnout nemohl.

Worf ucítil instinktivní reakci, kterou se snažil vši silou potlačit, aby nebyla viditelná.

"To je pravda," přitakal Klingon.

Morgenovy oči, jasně žluté, se trochu zúžily. "To jste vytvořil vy tyto programy, pane Worfe?"

Drcený pohledem Daa'Vita Worf přikývl.

Morgen vypadal, že se ještě na něco zeptá, ale to už se Ben Zoma vrátil ze svého běhu.

"Uf," povzdechl a otřel si pár kapek potu z obočí. "Není to špatný trénink." Otočil se k doktorovi: "Tak co? Jste spokojený?"

Doktor pohlédl okolo a přikývl: "Ano, vcelku jsem spokojený." Otočil se k Worfovi. "Děkuji vám za vaši trpělivost, poručíku."

"Bylo mi potěšením," řekl Klingon a podíval se opět k obloze. "Založ program!"

Náhle se cizí planeta ztratila a simulátor byl opět prázdný. Worf je ještě chvíli nechal v klidu. Otočil se ke dvěřím:

"Tudy, pánové."

Když vycházeli, cítil, jak se mu pohled Morgenových očí zavrtává do zad.

Co to měl Daa'Vit na jazyku - na co se to ještě chtěl zeptat?

V rozlehlé strojovně lodi Enterprise stáli Geordi a Simenon vedle sebe: dívali se na obrovské jádro reaktoru hmoty a antihmoty. Na plošině nad jejich hlavami přecházel člen inženýrského týmu při své pravidelné diagnostické prohlídce. Gnališan si odfrkl. "Jak víte," vysvětloval, "už stokrát mi proběhl tenhle obraz hlavou. Tolikrát jsem o tom vyučoval na Akademii." Opět si odfrkl: "Ale když to vidím zblízka... ve skutečnosti... je to takové..."

"Ohromující?" napovídal Geordi.

"Naopak - zklamalo mě to. Nevidím v tom žádný rozdíl oproti Stargazeru. Samozřejmě, že je to větší, ale urychlovač hyperprostorové rychlosti je stále ten samý."

Geordi, se podíval po strojovně, která byla duší a srdcem celé lodi. "Myslím si," zauvažoval, "že záleží na úhlu vašeho pohledu."

Dveře turbovýtahu se otevřely a vyplivly známou postavu. Wesley se před nimi objevil celý zadýchaný. "Sotva popadáte dech, podporučíku," udiveně konstatoval Simenon.

"Jdu... trochu... pozdě, pane," vysvětloval Wesley. Obrátil se ke druhému: "Promiňte, velitel Dat... mi nařídil změnu kursu.... v poslední minutě..."

Šéf strojovny ho chlácholivě poklepal po rameni. O.K., uklidňoval ho. "O takových věcech vím, to si pamatuj! A navíc - profesor Simenon se tu objevil právě teď."

Gnališan pečlivě sledoval rozhovor. "Zajisté nejste ve spěchu proto, abyste se setkal se mnou? Bylo by to ale stejně pěkné, kdyby takový mladík horlivě spěchal, aby už mohl využít mé přítomnosti."

"Abych řekl pravdu," přiznal Geordi, "podporučík Crusher byl úplně bez sebe, když se dozvěděl, že se bude moci sejít s vámi - že je to tak, Wesi?"

Wesley přikývl. "Zajímám se o principy hyperprostorových pohonů," vychrlil, když konečně popadl dech. "A co všechno jste vykonal na tomto poli..."

Simenon ho zarazil mávnutím své šupinaté ruky. "Vůbec nic v porovnání s těmi, kteří byli přede mnou. Dostal jsem se prakticky již k hotovému."

Podporučík se ale znalecky usmál: "Zajisté žertujete, pane! Chci říci, že polovina veškerých úspěchů za posledních deset let..."

Simenon zavrčel: "Pouhé přehánění - říkám vám to jasně." Otočil se tam, kde stál Geordi. "A teď mě poslouchejte, veliteli LaForgi. A poslouchejte dobře. Jednoho dne budete stát tváří v tvář tomu samému problému, jako jsem měl já: říkají tomu povýšení. Prý za obětavé služby."

Vrazil mu prst do boku. "Nedělejte to! Zůstaňte u obyčejného monitoru - nebo, pokud to jinak nejde, raději ukradněte celou loď. Slyšíte mě?"

Geordi se usmál: "Slyším to dobře, ale rozhodně si nemyslím, že je to tak špatné."

Simenon ztuhl: "Samozřejmě, že to nechápete, ale počkejte, až se vám to stane." Otočil se na Wese: "A co ty - co bys chtěl ode mne skutečně slyšet?"

Podporučík byl na chvíli zmaten, ale Simenon ho včas zachránil: "Nemusíš nic vysvětlovat, jako starému expertovi je mi to naprosto jasné." Ještě jednou se zadíval na Wese s novým zájmem: "Crusher? Jako Jack Crusher tvůj otec?"

Mladý muž přikývl: "Ano, pane."

"Chceš se potkat s někým, kdo s ním sloužil? Chceš se o něm dozvědět něco nového?"

Wesley opět přikývl: "Ne, že bych se nezajímal o vaši slavnou vědeckou práci, ale chtěl bych vědět a poznat i další věci."

Gnališan znovu zavrčel: "Však bych se také divil, že by to bylo jinak. Řekl bych ale, že nejsem ta nejlepší osoba, které bys měl pokládat otázky. Samozřejmě, že jsem pracoval s tvým otcem - měl ale bližší přátele, jako je kapitán Picard či Vigo. Ten ti ale nebude moc platný, protože zmizel v té osklivé akci u Maxia Zety." Zarazil se na chvíli. "Je tu ale Ben Zoma - to byl jeho přímý nadřízený, a jiní: Tricia Cadwalladerová, Pug Joseph..."

Wesley přikyvoval, ale přes tvář mu přeletěl smutek. Tolik se těšil, až se sejde s těmi, kteří znali jeho otce. Proto chtěl ze Simenona dostat všechny informace, jaké jen mu mohl poskytnout.

Gnališan si toho všiml a zarazil se: "Na druhé straně ovšem," začal se chytře rozpomínat, "musím přiznat, že jsem si vzpomněl na několik událostí, ve kterých hrál roli tvůj otec. Skutečně, právě teď mě napadl jeden velice zajímavý příběh..."

Wesley se začal usmívat.

Geordi se ani nerozloučil a potichu se vytratil. Měl totiž dojem, že profesor Simenon by mohl být o trochu více otevřenější k tomu mladému podporučíkovi, když tam s ním zůstane o samotě.

A navíc měl také něco na práci.

Kapitola 5

"Je to podivné," pronesl Picard. "Jak si vzpomínám, Pug Joseph byl vždy přesný."

Na druhé straně můstku bojové sekce Idun Asmundová pokrčila rameny. "Něco ho muselo jistě zdržet." Kapitán se zarazil: "Pravděpodobně." Podíval se na svého bývalého důstojníka a rukou ji ukázal ke kapitánskému křeslu. "Posaďte se u nás."

Pomalou zavržela hlavou. "Kdepak, ale díky za snahu." Podívala se okolo sebe. "Připomíná mi to tady všechno

Stargazer."

Picard přikývl. "Sám jsem na to také myslel, Idun. Ale je to naprosto normální, protože jakmile oddělíte bojovou sekci od zbytku lodi, získáte rychlost a větší výkon, úplně jako u běžné výzkumné lodi v hlubokém vesmíru." Založil si ruce a pokračoval: "Není tu ale zase tolik místa, jako bývalo na hlavním velitelském můstku."

Nahnula se nad řídicí konzolu a zadívala se na prázdnou obrazovku. "Líbí se mi to ale víc," oznámila, "bez jakéhokoliv luxusu." Přeběhla prsty po klávesnici. "Je to tak, cítím se tu jako doma."

Picard se na ni díval: vypadalo to, že sem opravdu patří. Zapadala sem přesně tak jako Worf.

"A když dojde k oddělení," zeptala se Idun, "zůstanou v bojové sekci kapacity kompletní lodi: zbraně, rychlost, zkrátka všechno?"

"Přesně tak," souhlasil kapitán. "Bojová sekce je vybavena opravdu vším: jsou tam urychlovače hyperprostorové rychlosti a také impulsní urychlovače, ochranné štíty, fotonová torpéda a kompletní sbírka fázérů."

"A oddělený disk?"

"Žádný urychlovač hyperprostorové rychlosti a žádná fotonová torpéda. Všechno ostatní je tam jinak stejné jako zde."

Picard si povzdychl: "Copak by tomu všemu řekl Vigo?"

Asmundová se na něho podívala přes rameno: "Určitě by se divil, k čemu je zapotřebí samostatné velitelské stanoviště."

Kapitán přikývl. "Podivil by se také, k čemu máme ubytovací prostory..." zasmál se svému vlastnímu vtipu.

Idun ho sledovala s kamennou tvář.

Picard se na ni podíval: "Idun, víte, že nemám rád, když se takhle chováte."

"Jak to myslíte?"

"Jako nějaký cizinec," vysvětloval. "Jako byste byla sama, bez nikoho."

Povzdychla. "Kapitáne,... jsem opravdu sama."

Pohlédl na ni. "Proč to říkáte?"

Asmundová vstala a pohlédla mu do očí: "To víte velice dobře."

Mile se na ni usmál. "Idun, to bylo před dvaceti lety. Nikdo přece proti vám nic nemá."

"To samé mi řekl kapitán Mansfield, když jsem obdržela oficiální pozvání od Morgena. Ale on... vy... nechápete - oba se mýlíte."

"Morgen vás pozval k účasti ve svém čestném doprovodu. Copak by to udělal, kdyby vám nedůvěřoval?" "Kapitán Mansfield mi řekl to samé. Ale to není jenom Morgen. Na Hvězdné základně byl Greyhorse... nevím, jak to říct. Někáký zvláštní - divný. Dokonce i Simenon byl... nějak vzdálený či nadřazený."

"Ale vždyť jste se s nimi nesešla přes deset let. Přece se mohli změnit, nebo jste se změnila vy."

Asmundová se zarazila.

"Ani Simenon, ani Greyhorse z našeho bývalého týmu nejsou natolik směřodatní, abyste podle nich soudila naše citění k vám."

Přikývla. "Možná je to tak." A po chvíli dodala: "S veškerým respektem, kapitáne - chtěla bych už raději mluvit o něčem jiném."

Picard nenaléhal. Věděl že Idun, stejně jako Worf, se nedají do ničeho nutit. A jak ji znal, také věděl, že rozkazu uposlechně, ale uvnitř se zatvrdí.

"Jak si přejete," řekl nakonec.

Dveře turbovýtahu se otevřely a z nich vyšel Joseph.

Šklíbil se provinile: "Ahoj. Jdu pozdě - promiňte." Podíval se z jednoho na druhého. "Doufám, že, jsem nic nezmeškal - nebo snad ano?"

Prohlídka ošetřovny skončila a doktorka se posadila na desku svého pracovního stolu. Ukázala na tři kabiny, které měla k dispozici.

"A to je tedy vše, co dobře zařízené zdravotnické centrum na lodi potřebuje. Co si o tom myslíte?"

Greyhorse pokýval hlavou a posadil se naproti ní. "Opravdu obdivuhodné, Beverly. Ale ne zase tak ohromující jako váš simulátor. Vzpomínám na to, jak to tenkrát vypadalo na Stargazeru: byli jsme rádi, když nám obě biolůžka pracovala současně."

Zarazila ho. "Svádí vás to?"

"Prosím o prominutí, ale nepochopil jsem."

"Ale víte," usmála se. "Zase někam vyrazit!"

Greyhorse pokrčil rameny. "Beverly, neexistuje takové vybavení ošetřovny, které by mě opět svedlo. Nesmíte se nechat zmást skutečností, že jsem podepsal službu na výzkumné kosmické lodi, pracující kdesi v temných hlubinách vesmíru. Tam byl mou prioritou číslo jedna pacient, ale já jsem vždy dával přednost věcem před lidmi. Raději se budu dívat přes svou ranní kávu na monitor počítače než se babrat s něčím, co může nejen reagovat, ale dokonce i na mne mluvit."

Crusherová se na něho udiveně podívala: "To myslíte doopravdy? Copak nechcete posunovat hranice vesmíru?"

"Posunuji hranice - to přece dobře víte. Spolu jsme je posunovali celý rok či více." Potřásl hlavou. "Abych řekl pravdu, měl jsem být inženýr - jako byl můj otec a mí bratři."

To připomnělo doktorce, že Greyhorse opravdu hovořil cosi na Akademii o tom, že chce být inženýrem. Bylo to krátce před tím, než se dal na medicínu, aby se nestal "dalším rodinným robotem".

"Opravdu nevím, jakým inženýrem byste byl, ale znám vás jako výborného doktora."

Podíval se na ni: "Je to opravdu vešce milé, co říkáte, Beverly." Oči se mu zúžily: "A tak bych chtěl pouze dodat, že je

to i zajímavé. Pokud vám to nebude vadit, mohli bychom si prohlédnout zase jinou část vaší lodi. V těchto místech mám takový, pocit, , že když tu budu delší čas, budu muset třeba i někoho léčit."

Za normálních okolností byla posilovna v tuto dobu naprosto pustá - proto si Riker vždy vybíral stejnou hodinu. Snažil se sice být přátelský, ale kdysi se naučil jednu důležitou zásadu: při cvičení se nemluví. K jeho překvapení posilovna ale prázdná nebyla. Ještě než otevřel dveře, slyšel soustředěné funění, zesílené stěnami posilovny. Jakmile vstoupil, zahlédl kohosi na hrazdě. Byla to štíhlá žena, vlasy měla stažené do uzlu. Její pohyby byly tak rychlé, že ji hned nepoznal. Riker stál potichu a vychutnával neobvyklou a nečekanou podívanou.

Vypadalo to, že si ho gymnastka vůbec nevšimla. Nebylo to ale nic nepochopitelného, protože se musela plně soustředit na svůj špičkový výkon.

Musel to být někdo úplně nový, někdo, kdo byl schopný cosi tak úžasného dokázat.

Díval se se zatajeným dechem - žena se roztočila na hrazdě a vystřelila se skoro přes polovinu posilovny. Odstředivá síla jí pomohla a setrvačnost při dopadu s ní na žiněnce trochu zacloumala.

Riker začal nadšeně tleskat, než si všiml, kdo to opravdu je. Gymnastka se otočila a překvapeně se zarazila. Riker nestál tváří v tvář nikomu jinému než Tricii Cadwalladerové.

"Jémináčku!" zvolala a přitiskla si ruce na prsa. "Že jste se neozval, vůbec jsem si vás nevšimla!"

"Promiňte, ale byl jsem tak zaujat vaším výkonem, že mě ani nenapadlo vás vyrušovat."

Začervenala se: "Tak dobré to zase nebylo. To byste mě měl vidět tenkrát na Akademii."

Riker se stále snažil nedat najevo úžas při shlédnutí všeho, čím vyplňovala svůj hluboce vykrojený cvičební úbor. Proč jen uniformy Hvězdné flotily dělají z krásných žen jakési indiferentní bytosti? "Kdybych vám řekl," začal opatrně, "že si ani neumím představit lepší vystoupení někde jinde... znělo by to asi jako pochlebování."

Usmála se, když o tom přemýšlela. "Nejsem si tak jistá - proč to nezkusíte?"

Horlivě přikývl: "Dobře - zkusím to." Přesl k ní, vzal její ruku do své a díval se do jejích hlubokých, zelených očí.

"Opravdu si neumím představit, že byste byla krásnější někde jinde - ani ne na té Akademii." Stále ji držel za ruku - byla nádherně teplá, jemná a mírně zvlhlá potem. "Jak to vypadalo teď?"

Tricia ho s úsměvem začala opravovat: "Nebylo to špatné - až na nějaká ta slovíčka, která jste trochu popletl."

"To že se mi stalo - že bych z roztržitosti nevěděl, co říkám?"

Zasmála se nahlas: "Přesně teď to vypadá jako pochlebování." Oslobodila svou ruku z jeho sevření, přešla posilovnu a zamířila k ručníku.

"Poslouchejte," volal za ní. "Ušetřila byste mě těchto výkonů, kdybyste šla se mnou na večeři."

Otočila se k němu: "To mě jako zvete?"

"Já se jenom ptám..."

Uchechtla se: "Dobře, ale ne dnes večer. Mám totiž důležitou schůzku."

Riker se zarazil a nedůvěřivě zíral. Otírala si pot ručníkem, ale všimla si jeho překvapení.

"Kapitán Picard dnes večer oslavuje - copak vám o tom nic neřekl?" chláholivě vysvětlovala.

Riker zavrtěl hlavou: "Myslím, že ne."

Tricia pokrčila rameny. "Děje se to ve 20.00 hodin a jsem si jistá, že shromáždí všechny své důstojníky a nezapomene ani na vás."

"Měl jsem dnes hodně práce," dodal a snažil se skrýt rozpaky. "Možná, že mám nějakou zprávu na pokoji."

"Emm, možná. Pokud ovšem nechce, abyste zasedl do velitelského křesla."

Riker si nemohl pomoci a usmíval se na celé kolo, když si uvědomil, jak se mu snaží pomoci. "To by mohla být také jedna varianta."

Hodila si ručník přes ramena a vyrazila ke dveřím. Když ho mýjela, poklepala mu přátelsky na rameno.

"Je to v pořádku," uklidňovala ho. "Pokud se neobjevíte na dnešní slavnostní večeři, alespoň budete hladovější zítra."

Riker se za ní díval, úsměv od ucha k uchu, a věděl, že zítra bude mít velký hlad, ať se děje, co se děje.

"A tak," Simenon pokračoval ve svém vyprávění, "to bylo, jak tvůj otec a já jsme drželi celou hordu útočících thunálí na planetě Beta Varius Four." Stál s Wesem v rohu strojovny a usmíval se svým ještěřím úsměvem. "Kdyby jeden z nás zpanikařil a vyrazil k jeskyním, druhý by skončil mezi rohy útočících bestíí. Tím ale, že jsme postupovali zády k sobě, mohli jsme je udržet v patřičné vzdálenosti našimi fázery. Teprve pak nás mohl náš transportní šéf přenést zpět na palubu kosmické lodi." Pyšně pokýval hlavou: "Navíc jsme zjistili veškerá data, sehnali i vzorky tkání, díky kterým mohly být thunálie biologicky ovlivněny. Můžeš navštívit rezervaci na Morrison's World, kde je uvidíš v celé jejich kráse na tamějších pláních."

Wesley úplně zářil: "To je opravdu nádherná - je to úžasné. Matka mi nikdy nic takového nevyprávěla."

"Možná, že to ani nevěděla," Simenon vysvětloval. "Byli jsme na speciální frekvenci a navíc nás byly na Stargazeru stovky. Spojení bylo také občas problematické a jak si tak vzpomínám, tvůj otec měl vždycky... ale, vypadá to, že jsem se rozpovídal až moc. A navíc jsme obvykle riskovali svou kůži na nějaké neznámé planetě prakticky každý den."

Podporučík se na něho zadíval. Chtěl mu poděkovat za výklad a vzpomínky, chtěl mu říci úplně něco jiného než to, co mu automaticky vyšlo z úst: "Řekněte mi - jak vlastně zemřel můj otec?"

To byla opravdu ta správná otázka, na kterou chtěl slyšet odpověď. Jedině podrobné vysvětlení mohlo zaplnit tu mezeru v jeho duši.

Simenon se probral ze vzpomínek a potřásl hlavou. "Moc toho k vysvětlování není. A navíc jsi už dávno musel slyšet, co se tenkrát stalo."

"Vím pouze to, co řekla matka - a toho zase nebylo moc. Byla to pouze oficiální zpráva z Hvězdné flotily, a potom co jí

řekl kapitán Picard, když přišel k nám domů."

Gnališan se na něho zadíval svýma rubínovýma očima, ve kterých Wes jasně zahlédl rezervovanost.

Bylo to vcelku jednoduché, vnořit se do vzpomínek na smrt přítele. Ale podílet se o dojmy s jeho synem, to byla věc druhá...

"Víš co," pokračoval konečně Simenon, "proč bychom si na to neudělali čas někdy jindy? Musím teď vyrazit na prohlídku lodi, ale později určitě budu mít čas. Také ti budu moci vysvětlit trochu víc technologii urychlovačů hyperprostorových rychlostí."

Wes se usmál a snažil se zakrýt své zklamání. "Můžete se mnou rozhodně počítat, pane."

Profesor pochvalně přikývl: "To se mi líbí. Takových, jako jsi ty, podporučíku Crushere - kteří ctí stáří - není kolem nás už mnoho."

Dveře zapípaly a Worf se otočil.

Nemíval ve svém pokoji často hosty. Preferoval samotu a každý to věděl. Navíc byl obklopen lidmi a jinými rasami po celý den. Po práci chtěl být sám sebou - Klingonem.

Pípnutí se ozvalo znovu. Nebyl to tedy žádný klam.

"Vstupte," řekl a dveře se otevřely.

Pokud by to byl Riker či Geordi nebo Wesley, nebyl by tak překvapen, jak byl teď.

Nebyl to ani jeden z nich. Byla to ta nejposlednější osoba z celé lodi, o které by si mohl myslet, že se tady objeví.

"Nebude vám vadit moje návštěva?" zeptal se Morgen.

Klingon instinktivně ztuhl, ale donutil se k formálnímu: "Prosím, jak je libo," a gestem doprovodil svůj souhlas.

Daa'Vit nespustil oči z Worfa, vstoupil, vybral si místo a usadil se.

Worf se posadil na druhé straně pokoje. Chvilí hleděli jeden na druhého.

"Určitě se díváte, proč jsem přišel," začal pomalu Morgen.

Klingon přikývl: "Musím se přiznat, že bych to opravdu rád věděl."

Morgen zavrčel: "Vy Klingoni používáte řeč zvláštním způsobem. Jakákoliv kladná poznámka z vašich úst zní jako výhrůžka."

Worf se naježil: "Možná, že je to pouze problém na vaší straně - asi to tak slyšíte."

Daa'Vit se pobaveně usmál: "Možná, že je to tak. Ale potom..."

Jako předtím, na simulátoru, se náhle zarazil. Jako by sbíral sílu k útoku.

"Je to velice snadné," pokračoval Morgen, "dostat se do souboje slov." Naklonil se dopředu: "Obzvláště, když vás každá část mého těla odpuzuje."

Worf se instinktivně připravil na útok - očima propátrával soupeře a hledal na něm ukrytou zbraň.

Morgen se ale opřel zpátky do křesla: "Je to tak, vy i já jsme důstojníci Hvězdné flotily. Přisahali jsme, že budeme stát bok po boku a ne se rvát jako psi. To je jedna z velkých věcí, které jsem se naučil od lidí - nenechat se ovlivnit předpojatostí."

Worf pochopil, jak je to těžké, aby Daa'Vit takhle promluvil. Tím si u něho získal veliký respekt, či málem úctu. Klingon si odkašlal: "Mám od vás povolení mluvit otevřeně, pane?"

Daa'Vit přikývl: "Klidně mluvte."

Worf sledoval návštěvníka. "Mám dojem, že se všim, co jste řekl, nemohu naprosto souhlasit. Alespoň v mém případě. Jednou jsem měl zachránit život jednoho z Romulanů a zjistil jsem, že to nezvládnou." Olízl si rty. "A nejsem si skutečně jist, jak bych reagoval, kdyby se jednalo o někoho z planety Daa'V."

Morgen se na něho zadíval: "Tomu se říká upřímnost a cením si toho. Možná, že jste mi dobře neporozumněl chtěl jsem jaksí naznačit, abychom se stali finna'calar. Jak se to řekne správně: pokrevní bratři. Nechci na tom nějak trvat, ale myslím si, že bychom to odvěké nepřátelství už mohli zakončit. Vy jste válečník, já též - a hle, už tu máme něco, co nás spojuje!"

Worf se nemohl ani vzpamatovat a snažil se potlačit svůj instinkt: "Myslím..., že by... se mi to líbilo."

Daa'Vit se usmál: "Tak dobře. A dokonce mám i dobrý nápad, jak to realizovat."

"Nápad?" opakoval Klingon.

"Ano. Pamatujete se, na co jsem se ptal při exkurzi na simulátoru - jestli můžete vytvořit program podle individuálních požadavků?"

Worf začal chápat. "Ano, vzpomínám si. Řekl jsem, že jsem nějaké programy vytvořil."

"Máte také něco pro válečníky?"

"Mám dojem, že ano," odpověděl Klingon.

"Byla by to opravdu novinka: Daa'Vit a Klingon bojují spolu bok po boku - místo, aby bojovali proti sobě."

Worf si nemohl pomoci a začal se usmívat. Bylo to opravdu neuvěřitelné... To by bylo snad i víc než jen pouhá novinka," rozhodl se. "Bylo by to opravdové soupeření - přineslo by to velkou poctu každému, kdo by se zúčastnil."

Snažil se opominout dodatek, pokud to ale bude pracovat.

Morgen nadšeně přikývl: "Souhlasím. Kdy to bude?"

"Zítřka v tuto dobu. Budu mít už po službě."

"Dobře. Mám si vzít něco s sebou? Třeba ka'yun?"

"Kdepak," usmíval se Klingon. "Simulátor samozřejmě dodá vše, i zbraně."

Daa'Vit se zvedl: "Už se na to opravdu těším."

Worf si také stoupl: "I já se nemohu dočkat."

Vzájemně kývli hlavou, aby projeвили úctu jeden druhému - to bylo také dosud něco neobvyklého. Morgen se otočil a

opustil svého nového spolubojovníka.
Klingon se za ním díval a uvažoval, kolik toho zase má k přemýšlení.

Kapitola 6

Picard vstal a podíval se na všechny shromážděné důstojníky okolo dlouhého stolu. Byli jeho - tenkrát i nyní. S radostí zaznamenal Idun Asmundovou, která měla vedle sebe Ben Zomu. Tricia Cadwalladerová seděla z druhé strany a nedaleko od ní i Beverly. Přece jenom překonala své obavy díky kapitánovu povzbuzení. Pozdvihl sklenici k připitku. "Pozvedněme sklenice na zdraví těch, kteří se mnou sloužili v těch všech mimořádných akcích!"

"Na zdraví," zvolal Riker.

"Jian dan'yu," přidal se Morgen ekvivalentem v rodné řeči Daa'Vitů.

Každý se připojil a napil se. Usadili se a celý tým číšníků vystartoval, aby je uspokojil jídlem pod dohledem samotné Guinan.

Kapitán se zadíval na talíř, který mu předložili: aroma bylo úžasné. "Manzakini Loraina," rychle odhalil překvapení. "To byl perfektní nápad."

Guinan, stojící nedaleko, to zaslechla: "Věděla jsem, že je to vaše oblíbené jídlo, pane."

"To je jídlo Emmonitů - že ano?" zeptal se Dat.

"Je to tak," upřesňovala Troi, která seděla vedle něho. "Jedna z mnoha specialit, které má náš kapitán tak v oblíbeně."

Podívala se na Picarda a usmála se.

"Není to jenom proto, že jsem gurmán, ale také je tím vinna kuchyně Hvězdné flotily. Vařili tyto speciality často, přímo na hlavním štábu."

"A je to pravda," ptal se Geordi, "že Emmonité vůbec neznali špagety před tím, než se připojili k Federaci?" Picard přikývl. "Tak nějak to bylo. Dokonce mi i vyprávěli o tom, že když jejich delegáti poprvé jedli v domě admirála Manelliho špagety - asi tak před padesáti lety - tak je měli polity smetanovou omáčkou s mušlemi. Tenkrát byl admirál šéfem celé Hvězdné flotily a delegace nechtěla opustit jeho dům, dokud jí nedá na tuto pochoutku recept, aby si jej vzala na svou domovskou planetu."

"Slyšel jsem to také a navíc si prý chtěli vzít sebou i paní Manelliiovou," připojil se Ben Zoma.

Picard přikývl: "Bylo to tak, ale to je zase jiná historie."

Dat vychutnal první sousto a otočil se ke Guinan: "Opravdu originální - skládám poklonu šéfkuchaři."

Guinan pohnula hlavou: "Díky za pochvalu - osazenstvo kuchyně bude nadšeno."

Joseph se podíval přes stůl na androida: "Vy také jíte, Date?"

Android přitakal: "Není to ale vůbec nutné pro to, abych přežil. Zjistil jsem časem, že v takovéto situaci jsou spolustolovníci překvapeni tím, když nejím."

"Takže můžete potravu i chutnat?" vyzvíдалa nenápadně Tricia.

"Samozřejmě," odpověděl android. "Vždyť mám příslušné senzory, takže mohu lehce analyzovat jednotlivé ingredience. Nemohu ale z toho bohužel získat žádné lahodné vjemy."

"To je smutné," připojil se Morgen. "Ale nakonec každý z nás je nějak limitován."

"S prominutím," ozval se Gnališan a obrátil se na Worf. "Vaše Manzakini Loraina vypadá trochu jinak než moje."

Dokonce mi připadá, že se vám to jídlo trochu vrtí."

"Worf má speciální dietu," dodal Geordi.

Picard se po očku podíval na svého šéfa strojovny: "Poručík má zvláštní zálibu v klingonské přípravě. A protože tuto specialitu málokdy sežene, snaží se to napravit při nejbližší příležitosti."

Klingon se podíval na Simenona a úslužně k němu přistrčil talíř. "Naše pochoutka se jmenuje Krvavý koláč - nechcete ochutnat?"

Simenon polkl. "Ani by mě to nenapadlo. Já mám rád, když mé jídlo leží na talíři a ani se nehne. Nebo alespoň se tváří, že není naživu."

"Vlastně," připojil se Greyhorse, "Krvavý koláč je velice výživný." Podíval se okolo na překvapené tváře ostatních.

"Neřekl jsem přece, že jsem to jedl. Pouze připomínám, že je to velice zdravé, a to přece není žádný prohřešek."

Všichni se začali smát a Simenon dokonce i rachotil šupinami.

"Já jsem to jedla," oznámila hrdě Idun.

Smích utichl.

"A výsledek?" optal se Morgen.

"Není to tak dobré jako dušený gagh."

"Gagh?" vyděsil se Geordi a snažil se ten podezřelý název vyslovit.

"Hadí žízaly," vysvětloval Riker. "Měl jsem možnost to sám okusit. Jsou vcelku... syté." Nemohl si ale pomoci a výraz obličeje prozradil jeho zkušenost.

"Nevypadá to, že by vám nějak zachutnaly," odhalila ho Cadwalladerová.

"Má to opravdu zvláštní chuť," ozval se Worf. "Něco jako slepice."

"Ta se vás ale vůbec nepokouší sežrat, kdežto vy ji ano," dodal Simenon.

Ben Zoma zabrumlal: "Vigo si strašně pochutnával na něčem, co jmenoval sturrd. Byl to jakýsi kopeček písku posypaný rozemletým sklem, aby to lépe vypadalo. Házet to do sebe a zapíjet to sirupem."

"To ale nebyl žádný sirup," oponoval Joseph, "jenom to tak vypadalo."

"Vigo," zamyslel se Dat, který sledoval debatu víceméně technicky. "Nebyl to jeden z vašich kolegů na Stargazeru - ten, co nepřežil střetnutí na Maxia. Zetě?"

"Přesně tak," souhlasil Greyhorse. "Bohužel, Vigo byl náš zbrojní důstojník."

Morgen přikývl: "A ne pouze ledajaký - byl to ten nejlepší, jakého kdy Hvězdná flotila měla."

"Nevěděla jsem, že existoval vůbec nějaký zbrojní důstojník," podivila se Troi.

"Bylo to pouze ve výzkumných kosmických lodích pro hlubinný průzkum vesmíru," vysvětloval Picard. "Byl to takový experiment - oddělení obranných funkcí od zabezpečovacích na celé lodi. Nenechte se zmást názvem celé funkce - Vigo se staral o mnohem víc záležitostí než jenom o zbraně."

"To je pravda," přitakal Ben Zoma a obrátil se k doktorce. "Velice často také hrál s vaším manželem sharash'di."

Beverly se usmála: "Mám dojem, že si vzpomínám, jak mi Jack o tom vyprávěl. A nebyl to jenom on. Byl jste to i vy a někteří ostatní."

Ben Zoma se zasmál: "Jak se o tom teď zmiňujete, tak mám dojem, že i já jsem byl jednou z obětí."

"A já také," přiznala se Tricia.

"Ale Jack byl pravidelným partnerem Viga," připomněl Joseph. "Mám dojem, že hráli pokaždé, když byla možnost. A rozhodně Jack nemohl přijmout porážku - nemohl se smířit s faktem, že existuje něco, co nedokáže."

"A nebyla to žádná hanba, podlehnout mu," dodávala Cadwalladerová. "Uměl to a byl mistr."

"Prohrál jenom jednou," řekl Ben Zoma a na chvíli se - zamyslel. Potřásl hlavou: "Ať dělám, co dělám, nemohu si vzpomenout, kdo ho porazil."

"Byla to Gerda," upřesnila Idun Asmundová. "Gerda ho opravdu porazila."

Potom se otočila k Datovi, ještě než se stačil zeptat. "To byla má sestra - dvojče. To byla ta, která chtěla zabít Morgena."

Koutkem oka Picard zahlédl, jak si Geordi vyměnil pohled se Simenonem. Najednou ani Gnališan nevěděl nic chytrého, co by dodal.

Picard si odkašlal: nejlepší by bylo se k této poznámce nějak vyjádřit. Aby to vypadalo jako část konverzace a ne jako úplná bomba.

Než mohl něco říci, Morgen ho předešel.

"Jak to vy lidé říkáte? Voda to vzala?" potřásl hlavou Daa'Vit. "A co se týká mne a celého případu, je vše už dávno zapomenuto." Podíval se na Idun: "A také, samozřejmě, odpuštěno." Kapitán vydechl úlevou, a všichni u stolu rovněž. Každý, s výjimkou Asmundové. "Ale já jsem na to nezapomněla," rezolutně prohlásila. Podívala se na všechny okolo stolu: "Promiňte, ale já jsem to nijak nechtěla zakrývat!" Vstala: "Promiňte!"

"Idun," zavolal Picard.

Vypadalo to, že ho vůbec neslyší, když se vztyčenou hlavou odcházela z jídelny.

Stravování na lodi probíhalo dvacet čtyři hodin denně. Muselo to tak být, protože důstojníci a mužstvo přicházeli v různých hodinách po skončení služby a vždy se v jídelně Přední Desítka zastavili.

A nebylo to pouze kvůli jídlu: dal se tu objednat i drink a vždycky tu byla možnost si s někým popovídat. Navíc Guinan pořád stála na svém místě za barem a míchala výborné pití, které občas okořenila i dobrou radou. Samozřejmě se jen zdálo, že tam stojí pořád. Guinan musela spát jako každý druhý.

Možná ale, že ne zrovna jako každý druhý. Faktem je, že opravdu spala. Bylo skutečně neobvyklé, že byla na svém místě i před "svítáním", když se tam Pug Joseph v tu dobu objevil.

Nevypadal nijak zdravě - ani ne spokojeně. Měl tmavé kruhy pod očima a Guinan ihned uhodla, že pil něco jiného než jen pouhý synthehol. Vduchu se usmála a připravila se na setkání s ním.

Tak jak předvíдалa, zamířil k nejvzdálenějšímu stolu. Bylo tam místo pro dva těsně u vyhlídky do temného vesmíru.

Sesul se s povzdechem na sedačku a zíral na světla -hvězd: viditelně jim dával přednost před společností okolosedících členů posádky.

Dunhill byl číšník, který měl na starosti právě tuto část. Než ale zamířil k novému hostovi, aby zjistil, co si chce objednat, podíval se na Guinan.

Ta pomalu zavrtěla hlavou. Pochopil její signál, proto se zarazil a šéfa ostrahy Lexingtonu ignoroval. Joseph to ale zaregistroval, pootočil se a zaměřil své přivřené a krví podlité oči přímo na Guinan.

Vytušila ten pravý moment a vyrazila - prodírala se mezi stoly, zdravila se s ostatními, až dospěla k místu, kde seděl Joseph. Naštvaně na ni hleděl.

Pohlédla na něho s příjemnějším pohledem, než byl jeho. "Můžu?" optala se vlídně a ukázala na prázdnou sedačku proti němu.

Pokrčil bez zájmu rameny.

Posadila se a rozprostřelo se mezi nimi napjaté ticho, hrozící výbuchem.

Náhle promluvila: "Víte dobře, že se tu stáváte pomalu štamgastem. Copak nejsou na celé kosmické lodi nějaká jiná místa, která by vás také přitahovala?"

Podrážděně se uchechtl.

"Po tom vám ale vůbec nic není! Pokud by tu sedět Morgen, či Ben Zoma nebo kdokoliv jiný, bylo by vám to jedno. Že je to tak?"

"Abych řekla pravdu," odporovala Guinan, "varovala bych je přesně tak, jako vás."

Joseph odfrkl a opřel se pomalu do sedačky: "Až naprší a uschne!"

"Já ale říkám pravdu, pane Josephe!"

"Chachá," pohlédl na ni. "Odkud jste se tady vlastně objevila?"

"Máte na mysli, ze které jsem rasy?"

"Přesně tak - jaká rasa?"

"Ta velice stará," odpověděla Guinan. "Dost stará na to, aby poznala alkoholismus hned v jeho počátcích." Joseph se ušklíbl: "Nechte mne na pokoji, ano? Svou skleničku udržím."

"Nepochybují o tom," souhlasila, i když o tom měla velké pochybnosti. "Otázka je pouze v tom, proč si myslíte, že to musíte dělat!"

Ústa se mu zkrivila: "Miluji takový typ lidí - dobří rytíři, kteří vědí všechno." Hlas se mu přiosťlil. "Vždyť o mně vůbec nic nevíte."

Guinan vycítila vhodnou příležitost: "Možná, že vím víc, než si myslíte."

"Jako co?"

"Jako to, že jste například plný nenávisti, která zasahuje i ostatní. Zásadně se ale zlobíte sám na sebe: nemůžete snést to, čím jste se stal. Máte dojem, že všechno mělo být jinak - že něco ve vás je chybného a že vše je vaše vina." Všimla si, jak se schoulil, a tak zmírnila hlas. "A alkohol je ta opravdu jediná cesta, jak můžete tuto svou zlobu skrývat. Pokud pijete, můžete se na lidi i usmívat, protože jinak byste na ně řval. A kdyby viděli, co je ve vás, tak byste ztratil i to drahocenné málo, které jste si vydobyl."

Tvář mu náhle zrudla a trvalo několik vteřin, než se dostal k odpovědi.

"Jste blázen," zasyčel.

Potřásla hlavou: "Ani ne, pocházím pouze z té velice staré rasy, která hodně pamatuje."

Joseph se náhle stáhl a jeho vztek se začal pomalu měnit v lítost.

"Jsem přece tak dobrý jako všichni ostatní," bránil se. "Jako kdokoli jiný!"

"Samozřejmě, že ano," ujistila ho Guinan. "Ale teď máte před sebou několik překážek, které vám brání v rozletu. Alkohol je jedna z nich a tváří se jako žárlivý milenec: nechlácholí vás pouze, ale chce, abyste zůstal u něho. Ubitý, ponížený a plný hořkosti. Pokud se ale chcete stát opět osobou laskavou a dobrou, kterou v jádru jste, potom se k této překážce musíte postavit čelem. A vrhnout se na ni!"

Díval se opět ven na hvězdy. Jeho tvář vyzařovala vnitřní rozervanost. "Já... já nemohu. Zkrátka mi to nejde!"

"Nebojte se - podaří se vám to!" podpořila ho a podívala se mu do očí, když se k ní zase otočil. "A mohu vám s tím pomoci. Slyšíte mě, šéfe? Opravdu vám mohu pomoci!"

Na chvíli se zdálo, že Joseph udělá svůj první krok. Ale s povýšeností, která ji zasáhla až v srdci, povstal a uhodil do stolu. "Ne!" procedil mezi zuby. "Ne. Vy neznáte všechno to, co já. Vykašlete se na mne a nechte mě na pokoji! Starejte se o svou smradlavou jídelnu."

Vyrazil mezi stoly a se strojenou elegancí se mu podařilo zmizet bez jakéhokoliv incidentu.

Guinan se za ním dlouho dívala a ani si nevšimla, že se přiblížil Dunhill.

"Madam?" zeptal se potichu číšník.

"Co je?"

"Je vše v pořádku?"

Povzdechla: "Ani ne!" Podívala se na něho: "Ale díky za optání."

Dveře do simulátoru se otevřely.

Morgen souhlasně pokýval hlavou: "Líbí se mi to."

Worf zabrumlal: "Však jsem si to myslel."

Před nimi se tyčily ruiny zříceného chrámu, které vypadaly tak hrůzostrašně a nelidsky, že jenom Klingon si tuto scénérii mohl vymyslet. Nebe nad nimi mělo barvu rozžhavené lávy - zem byla mrtvolně bledá, vtipně doplněná kouřícími puklinami.

Socha jakéhosi božstva na ně hleděla z napadaného kamení. Divoké výkřiky ptáků se nesly vzduchem a ruinami se plazilo se sykotem něco podobné hadům.

Worf ukázal k nohám, kde ležely připravené zbraně. Daa'Vit se sehnul a vzal jednu do ruky.

"Ka'yun," upřesnil Klingon.

Morgen si zbraň prohlédl a otestoval její balanc. Podíval se na Worfa: "Velice autentické."

Klingon se usmál: "Jejich technický popis byl v počítači naší knihovny - jenom jsem si vytáhl všechna data." Sehnul se také pro zbraň: byla dlouhá, zakončená zlověstným hákem. Na druhé straně byla ocelová koule.

"Laks'mar," poznal tuto zbraň Morgen. "Znám ji velice dobře - vidím, že ji známe oba."

Worf se rozhodl změnit téma rozhovoru. "Program má dvě hladiny obtížnosti. Vybral jsem tu druhou," ohlásil. Daa'Vit spokojeně přikývl: "Můžeme začít."

O'Brien se velice zřídka dostal na simulátor. Ne, že by k tomu měl averzi, ale rozhodně se rekreoval jiným způsobem. Taková obyčejná partička pokeru - ta ho přitahovala rozhodně víc.

Samozřejmě, že zpočátku to bylo jiné. Když se objevil na palubě, tak byl simulátor úplná senzace. Jednou tam byl naprogramovaný starý bar v Dublinu, kde se pilo opravdu dobře. Potom se zase jedlo se známými lidmi u stolu a nefalšovaný dudák jim k tomu hrál ty správné skotské melodie.

Po čase vše ale zevšednělo a poslední kapka jeho poháru přetekla, když zjistil, že tam hraje předem naprogramované partie pokeru. Všiml si, že to není ono, jako ve skutečnosti, když může hrát se živými členy posádky.

Dnes se dostal do jedenáctého podlaží jenom proto, že šel navštívit přítelkyni na jejím pokoji. Potom si chtěl také zacvičit v posilovně a když měl simulátor, už na nic jiného nemyslel.

Tentokrát to byla výjimka: zahlédl totiž Worfa a kapitána Morgena, jak vešli. Pamatoval si z vyprávění velitele LaForge, že Klingoni a Daa'Vitové se spolu moc nekamarádí. Dokonce, že i Worf se obává, aby nedostal nějakou nakládačku či dokonce něco horšího.

Pokud to ale byla pravda... Proč tam, do přič, na ten simulátor lezou společně?

Šlo však o víc, než jen najít odpověď na tuto otázku opravdu se o Worfů trochu obával. A samozřejmě, i o kapitána Morgena. Proto se cítil zcela v právu, když se šel podívat k panelu, jaký program jim tam běží.

Na panelu zářil nápis "Calisthenics - poručík Worf hladina obtížnosti 2". O'Brien se zamyslel a zdálo se mu, že pochopil, o co jim jde.

Klingoni byli stáří válečníci. Daa'Vitové též. Dal si fakta dohromady a bylo to jasné.

Worf se snažil překlenout kulturní propast mezi tak rozpornými hvězdnými rasami. Kdyby to byli Pozemšťané, hráli by asi biliár a nebo ping-pong. Ale protože byli takoví, jací jsou, museli tu zápasit s nějakými mimogalaktickými monstry.

Hladina dvě - to neznělo ani moc dobře, ani nijak špatně. Nakonec o tom slyšel i od samotného Rikera, který jednou hrál v první obtížnostní hladině. Mluvil o tom kdysi při pokeru.

O'Brien pokračoval dál ke své přítelkyni Resnick s čistým svědomím. Splnil část své povinnosti, aby ochránil trvalý klid a mír na palubě Enterprise.

Daa'Vit pokynul hlavou a Worf vyrazil směrem k největší hromadě sutin. Už cítil, jak se mu smysly zaostřují a tep srdce zrychluje.

Morgen ho následoval s odstupem několika metrů. To není špatný nápad, pomyslel si Klingon. Když se něco semele, nechce, abychom byli těsně u sebe.

Ptačí pokřik vzrůstal, slyšeli, jak touží po nějaké mršině. Zahřmělo a bylo vidět, že se nebe připravuje k bouři. Jakýsi pohyb. Worf jej zahlédl pouze koutkem oka. Instinktivně se snažil zareagovat.

Bylo to ale v zóně Morgena a tak mu to přenechal. Musejí si přece věřit.

Po chvíli ocenil své rozhodnutí, protože když se hnál na prvního útočníka, určitě by přehlédl toho druhého, který na něho právě skočil odkudsi od sochy božstva.

Stačil zvednout zbraň, aby ho včas odrazil. Ihned zaútočil a ostrým hákem se snadno zasekl do ramene chlupaté nestvůry. Ta se ale vytrhla a tak, rychle udeřil ocelovou koulí přímo do hlavy.

Chlupáč padl na kolena, vypadalo, že je v bezvědomí. Worf si dovilil pohlédnout na Morgena, který bravurně zpracovával cosi rohatého a holého: byl to obr, jehož modelem byli Kup'Lceti z planety Alfa Malachon Four.

Náhle cosi vyskočilo z pozadí rozlomeného oltáře. Bylo to širší než ten první útočník, hranatější, s černě a žlutě pruhovanou kůží. Worf uhnul vpravo, aby se vyhnul přímému útoku. Snažil se mu dostat na tělo.

Zahákli se a Worf cítil puch soupeřova dechu a slyšel radostný pokřik mrchožravců. Srdce mu bušilo v uších a krev mu divoce proudila v žilách.

Konečně se mu s velkým úsilím podařilo odstrčit nestvůru tak, aby ocel zasáhla ze stranu hlavy přišery, ta se zatočila a padla do kouřící pukliny. Ječící bolestí se snažila dostat ze žhavého otvoru, který připomínal samotné peklo. Nepodařilo se jí to.

Worf vyrazil vítězný pokřik a zdálo se, že na chvíli přehlušil i rachot hromu.

Zahlédl dalšího útočníka, ale ještě stačil postřehnout Morgena, který měl před sebou soupeře dva: ve tváři pak vítězný škleb, v ruce meč, z kterého kapala krev.

Uvědomil si pohled Worfů a pohlédl na něho. Na chvíli zírali na sebe, plni bojového nadšení: instinkt jim velel rozsekat toho druhého okamžitě na kusy. Rozumem ale překonali to sladké nutkání.

Vřava boje na chvíli polevila, a tak si mohli trochu oddechnout.

"Perfektní," chválil Daa'Vit. Žluté oči mu svítily nadšením. "Lepší, než. jsem si vůbec dokázal představit."

Worf přidal poklonu kývnutím hlavy. Náhle se celá scéna změnila. Mrtvá těla nepřátel, jakoby mávnutím kouzelného proutku zmizela.

Morgen se na něho tázavě podíval. "Ještě bude nějaké pokračování?"

Klingon zavrtěl hlavou - to už nebyla část jeho programu. Ten měl skončit ubitím posledního útočníka.

"Něco se porouchalo," oznámil nahlas.

Neměl vůbec čas uvažovat, když zahlédl chlupatce, jak se na něho vrhá. Uskočil a z boku, z kouřící pukliny, se hnál už další s holou lebkou. Třetí se plazil v rohu s jakýmsi kyjem.

Šlo to velice rychle: to nebyla obtížnost dvojky. To bylo něco náročnějšího - mohla by to být tak trojka.

Problém byl pouze v tom, že Worf nevytvořil program těžší, než byla dvojka.

"Co se to vlastně děje?" ptal se Morgen, trochu překvapen další skupinou útočníků.

"Opravdu nevím," přiznal se Klingon, ale nechtěl dát najevo Daa'Vitovi, že je to něco nad jeho síly.

"Program stop!" zavolal na počítač.

Žádný efekt. Nepřátelé je pomalu obkličovali.

"Program stop!" zavolal opět.

Nic.

Morgen zaklel. Worf zaslechl třesknutí kovu, když meč dopadl.

Klingon se rozzuřil: to nebyla žádná legrace. Simulátor přestal reagovat na povely.

Nestačil si ani promyslet další postup, když se před ním objevila Holá lebka a zdviženou sekerou mu dávala najevo, že mu chce oddělit hlavu od trupu. Klingon uhnul, udeřil ocelovou koulí a stačil se otočit, aby parádně napíchl Plížiče.

Tím se na chvíli zbavil jednoho, ale to už se Chlupáč dostal tak blízko, že Worf nemohl použít svou rozměrnou zbraň.

V Klingonovi se začala vařit krev. Prohnul se před seknutím jakéhosi nože, ale nezabránil roztržení uniformy. Navíc ucítil podezřelé teplo okolo pevných hrudních svalů. Cosi tam stékalo a hřálo jako krev - byla to jeho krev.

Podařilo se mu zaháknout Chlupáče a odhodit ho stranou. Než se stačil otočit, cosi ho udeřilo do hlavy - a bylo to

nepříjemně tvrdé. Až mu zuby zadrnčely. Bolestí se mu zatmělo před očima a snažil se udržet se na nohou. Další rána ho poslala k zemi.

Zahlédl, jak se k němu blíží podlaha simulátoru. Náhle byl na kraji kouřící pukliny. V té chvíli se tam objevila Holá lebka se zdviženou sekerou, jako obvykle. Byla připravena k smrtícímu úderu. Worf už neměl ani svou zbraň, ale stačil hrábnout rukou a zachytit útočnickovu paži.

Pomohlo to - ale pouze na chvíli. Lepší postavení nepřítele začalo převažovat.

Sekera se pomalu blížila ke Klingonovu krku a Holá lebka se radostně šklebil. Za ním Worf zahlédl další diváky:

Chlupáč a Plížič s nadšením sledovali jeho konec a byli připraveni přiskočit a podat pomocnou ruku, kdyby Holá lebka náhodou sekerou minul...

Smůlou pro O'Briena bylo, že Resnick v pokoji nebyla. A tak ji zavolal interkomem.

"Přece jsi mě pozvala?" začal si ujasňovat. "Chci říci, že se mi to přece nezdálo. Nebo ano?"

Resnick potichu zaklela. "Promiň, Milesi," omluvila se a začala mu vysvětlovat, jak si vzala další službu v ostraze a úplně zapomněla, že se měli sejít.

"Chápu to," řekl. "Mám dojem, že si musím najít něco jiného, abych zabil volný čas."

Šel zpátky koridorem a zastavil se opět u simulátoru. Nebylo by vcelku špatné se zase podívat na ten starý dublinský bar. Viděl ale, že je stále obsazeno a všiml si, že obtížnostní hladina je už na trojce.

"Hmm," zabručel nahlas. Dotkl se svého komunikátoru: "Poručíku Rikere - tady je O'Brien."

Okamžitá odpověď: "Slyším."

"O'Brien, pane. Víím, že mi do toho nic není, ale viděl jsem poručíka Worfa a kapitána Morgena, jak vstoupili na simulátor. Nasadili program Calisthenics a teď jsem si všiml, že program je už na třetí hladině..."

"Cože?" Riker explodoval. "Okamžitě zastavte program! Vypněte to!"

Šéf transportu se otočil a okamžitě stiskl červený knoflík. Ten měl okamžitě všechno vypnout.

Nic se nestalo: podle monitoru program stále pokračoval a reakce na tísňové tlačítko byla nulová.

"Nedá se to zastavit," oznamoval O'Brien. Snažil se ukončit program normálním postupem, ale ani to nezabralo.

"Program se nechce přerušit."

"Do háje," ozval se první důstojník. "Riker volá velitelský můstek..."

To bylo vše, co O'Brien zaslechl. Náhle všude okolo simulátoru zhaslo světlo a ustal i věčný šumot ventilačního systému.

"O'Brien?" volal opět Riker.

"Ano, pane?"

"Přerušili jsme dodávku proudu do jedenáctého podlaží. Je něco slyšet na simulátoru?"

O'Brien naslouchal. Cítil, jak se mu svírá žaludek. "Vůbec nic, veliteli."

Opět zaklení. "Zkuste vyrazit dveře. Bezpečnostní tým tam bude za minutu nebo dvě."

O'Brien se vrhl na dveře, i když dobře věděl, že s nimi pohnout nemůže. Přece jenom to ale zkusil.

Než se tým objevil, podařilo se mu otevřít skulinu na velikost dlaně. Známa tvář se objevila za ním, když další ruce uchopily dveře a pomáhaly mu s otvíráním.

"Fern," zajásal, jakmile ji poznal.

Resnick se usmívala: "Víš něco o tom, co se tady stalo?"

Zavrtěl hlavou: "Jenom to, že poručík Worf je uvnitř a kapitán Morgen též. A mají nějaký problém."

Ani bezpečnostnímu týmu se nedařilo rozevřít dveře do přijatelného rozměru.

"Odstupte," nařídil Burke, velitel týmu. Počkal, až všichni odstoupí, a potom vytáhl fázér ze svého opasku. Nastavil technické parametry a fázér aktivoval.

Modrý paprsek vylétl a okamžitě odpařil dveře zhotovené z pravého durania. Vzduch se naplnil kouřem a pachem spáleniny. Burke proletěl zbytkem dveří dovnitř.

Hned za ním se hnala Fern a v těsném závěsu za ní O'Brien.

Vypnutím přívodu elektřiny byl simulátor potopen ve tmě, pouze základní žlutočerná síť v podlaze trochu ozařovala prostor. Zahlédli obrysy dvou postav - obě zakrvácené, ale držící se na nohou.

Těžce oddychující Worf odmítal pomoc: "Napřed zkontrolujte kapitána Morgena." Mělo to vypadat jako rozkaz, ale jeho sípání bylo téměř nesrozumitelné.

Další dva přiskočili k Daa'Vitovi. "Ne," přikázal Morgen. "Nepotřebuji žádnou pomoc," a okamžitě padl na kolena.

Burke stiskl komunikátor: "Ošetřovna - potřebujeme okamžitě trauma tým na jedničku simulátoru. Máme tu dva raněné - jeden Klingon a jeden Daa'Vit. Fofrem!"

Kapitola 7

"Ale já se cítím dobře," protestoval Worf.

"To jsem sama ráda," opověděla Beverly Crusherová a zarovnávala mu na zádech pruh dermaplastu, který zakrýval povrchové rány. Přílnulo to perfektně - opravdu dobrá práce, pochválila se v duchu.

"Vždyť nic takového opravdu nepotřebuji, doktorko."

Podívala se přes rameno na Morgena. "Co říká náš druhý pacient?"

Daa'Vit potřásl zoufale hlavou. "Opravdu nevím, co se s těmi lékaři dnes děje."

"Jsou až moc starostliví," doplnil ho Worf.

"Jsem si naprosto jistý," souhlasil Morgen, "že ošetřovna je jediná část Hvězdné flotily, po které se mi vůbec nebude

stýskat."

Beverly se uchichtla: "Poslouchejte, vy dva, jeden by si myslel, že tu ležíte už několik dní. A ono je to pouze několik hodin." Dokončila prohlídku Klingonových zranění a přešla k Morgenovi na biolůžku.

"Jsme tu už několik hodin přes čas," zanařikal Daa'Vit, zatímco doktorka spokojeně zkontrolovala rány na jeho nohou. Nikde žádná stopa po infekci. "Vidíte úplně jasně, že už tu být nemusíme."

"Ano, jasně vidím," odporovala, "že vůbec nic nevíte o medicíně. A nebo se snažíte ignorovat své znalosti v tomto oboru." Kontrolovala Morgenův bok, který byl postižen nejvíce. "Přestože se cítíte dobře, vůbec to neznamená, že na tom jste dobře. Vše je zásluhou hojících směsí, utišujících prostředků a antibiotik. Směsi nasávají do sebe jako houba veškerou výživu a nechávají pro tělo pouze tolik, co potřebují ostatní orgány. Jenom trocha fyzické aktivity a budete ležet naprosto bezmocní na zádech a přát si mít alespoň tolik sil, abyste se mohli poškrábat na nose."

Worf výsměšně zamručel: "Podceňujete robustní stavbu těla Klingonů, doktorko." Zamyslel se a dodal: "A možná i Daa'Vitů."

Morgen ztuhl, když Beverly kontrolovala jeho rány na hrudi: "Váš kolega říká pravdu. Daa'Vitové a Klingoni jsou opravdu tvrdší než ostatní."

Spokojená s pokrokem hojení ran u Morgena vypnula diagnostický panel. "Nikdy nechci nic podcenit," vysvětlovala. "Worf by měl vědět, že ho znám docela dobře za těch několik let, co jsme spolu na lodi. Samozřejmě, že jsem ho nikdy neléčila z takových ran, jako jsou tyto - ale přesto mohu tvrdit, že vím něco o Klingonech. A co se týče Daa'Vitů, to je v jádru pravda. Trochu jsem tento subjekt také studovala."

"Studování a praxe jsou dvě rozdílné věci," připomněl jí Morgen.

"Souhlasím," přikývla doktorka. "Proto jsem podnikla dost riskantní krok a spojila se s doktorem Carterem Greyhorse, který už kdysi měl co do činění s Daa'Vitem. Stejně jako já se ale ještě nesetkal s takovýmto druhem zranění. Přesto však souhlasil však s mým léčebným postupem."

Morgen přimhouřil oči a otočil se k Worfovi: "Vidím, že je proti nám celé spiknutí."

Klingon si odfrkl: "O tom nepochybují."

Beverly si s radostí povšimla nově vzniklého souzvuku a porozumění mezi těmito přirozenými nepřáteli. Ani ji nenapadlo na to poukázat, protože by to byla nejrychlejší cesta, jak to zničit již v zárodku.

Byla to opravdu zajímavá cesta ke sblížení. Kdyby ale trvala o trochu déle, bylo by je to zabilo.

"Každopádně," ujistila, je doktorka, "už vás musím opustit. Kapitán svolal poradu a můžete hádat, co ho k tomu asi vedlo."

Worf se posunul na biolůžku: "Už tam běžím!"

"Nemáte šanci," zarazila ho. "Pěkně tu budete ležet - je to rozkaz."

"Ale já jsem přece šéf ostrahy a celá záležitost je v mé kompetenci."

"Ani mě nezajímá, co všechno jste," - pohlédla na Morgena - "ani dědičný vládce Daa'V mě neoblomí. Nepustím vás z ošetřovny dříve, než přijde čas. Doufám, že už to konečně pochopíte!"

Ani Worf, ani Morgen neodpověděli - alespoň ne slyšitelně. Faktem bylo, že Crusherová opustila ošetřovnu a odešla sama.

Picard vešel jako první do jídelny, upravené k poradě. Bylo tu úplně nepřírozené ticho - pouze venku, za průhlednou stěnou, zářily tiše hvězdy. S dobře utajovanými obavami přešel ke stolu v čele.

Usadil se za vyleštěnou plochu a měl pocit, že na něho všechno padá. Náhle si uvědomit tíhu těch let těžké služby a zodpovědnosti - viděl tváře všech svých přátel: Ben Zoma, Simenon, Greyhorse, Idun, Pug a - samozřejmě - Jack Crusher...

"Je podporučík Morgen v pořádku, doktore?"

"Naprosto v pořádku," odpověděl Greyhorse. "Byl pouze trochu otřesen."

"A poručík Asmundová?" zeptal se Jack.

Picard vycítil, jak se Idun napjala při zmínce o své sestře - nedala to ale nijak najevo.

"To samé, kapitáne. Je na tom tak dobře, že se může klidně zúčastnit soudního řízení, kde se bude řešit její vina při pokusu o zabití Morgena."

"To je dobře. Jsem rád, že je naživu."

Musel být velice opatrný při volbě slov. Byla to sice Gerda, její sestra, ale přesto to byla dvojčata.

"Vybral jsem dva strážné, kteří ji hlídají dvacet čtyři hodin denně," hlásil Joseph. Podíval se na Greyhorse. "Doktorovi se to moc nelíbilo, ale vysvětlil jsem mu, že takové jsou rozkazy."

Kapitán přikývl: "To je pravda."

"Jak to vypadá s Klingony?" zeptal se Simenon.

"Kosmické lodě 'Victorius' a 'Berlin' jsou jenom několik hodin od nás," informoval Ben Zoma. "Budou eskortovat nákladní loď 'Tagh'rat' až k hranicím Říše, kde se tím bude zabývat říšská správa. Máme ale ujištění od císaře, že s nimi bude jednat přísně. Nakonec i on chce navázat smlouvu o neútočení a míru tak, jako chceme i my."

"To je ale zmatek," konstatoval Greyhorse.

"Mohlo by to být horší," upřesňoval Jack. "Představte si, , kdyby se jí to povedlo."

"To je pravda," potvrdil Gnališan.

Náhle Joseph vstal. "Pane," prohlásil směrem ke kapitánovi, "jako šéf ostrahy беру na sebe plnou zodpovědnost za to, co se stalo. Pokud by..."

"My všichni jsme za to zodpovědní," přerušil ho okamžitě kapitán.

Joseph se zarazil a svěsil hlavu. Pokračoval dále už ne tak oficiálním tónem: "Opravdu si neumím vysvětlit, jak se to

všechno mohlo stát..."

"... jak se to všechno mohlo stát," řekl jakýsi hlas nedaleko něho.

Picard za stolem vstal a viděl, jak přichází Riker a s ním i Dat. Androidovo obočí bylo dokonce i trochu svraštělé. "Je to naprosto nemožné," upřesňoval Dat.

"A co?" ptal se kapitán.

Oba ho pozdravili.

"To, co se stalo na simulátoru - to nebyla žádná nehoda," potvrdil první důstojník.

Dat přikývl a posadil se naproti kapitánovi. "To je jasný fakt, pane. Mohlo by se stát, že poručík Worf špatně naprogramoval simulátor, takže obtížnostní hladiny mohly za sebou následovat automaticky. Ale rozhodně se nedalo naprogramovat ignorování jasných rozkazů." Pokračoval dál, aniž by se zarazil. "Počítač na simulátoru je zabezpečen proti jakémukoliv špatnému programu či chybám a rozhodně se takový příkaz nedá obyčejnou cestou naprogramovat." Riker seděl na svém obvyklém místě, po Picardově levici. "Samozřejmě, mohla by se vyskytnout závada - všem nám je ale jasné, jak zřídka se něco takového objeví. Navíc každý simulátor je pravidelně kontrolován a kdyby se tam něco takového stalo, byli bychom tomu ihned na stopě."

V polovině odborného výkladu se objevila doktorka Crusherová, palubní poradkyně Troi a velitel LaForge., který cosi třmá v ruce.

"A dokonce i jednoduchá závada," pokračoval bez zaváhání android, "by nemohla absolutně zrušit tísňový signál pro skončení programu, jako se stalo O'Brienovi. K tomu by bylo zapotřebí úplně jiného elektronického zapojení."

"Tedy jasně řečeno," převzal iniciativu první důstojník, "musela by se závada vyskytnout na více než jednom obvodu, a to současně. To by tedy byla opravdu dost podivná shoda náhod."

"Přesně tak," odsouhlasil Dat. "Jediné praktické vysvětlení..."

"Někdo si hrál s obvody na simulátoru," ozval se LaForge a hodil svou kořist na stůl. "A tohle je přímý důkaz toho, co se stalo." Zatímco si Deanna a Beverly sedaly, ukazoval na svazek drátů a malé černé krabičky. "Všichni to vidíte - co jsme našli za hlavním panelem."

Picard vzal do ruky zmuchlané dráty a vše si prohlédl. "Vypadá to docela komplikovaně," posoudil.

"To je pravda," řekl hlavní inženýr. "Faktem je, že je to vyřešeno geniálně. A navíc je to sestrojeno z komponentů, které se tu okolo dají najít."

"To je jasné," doplnil Riker. "Takovéhle zařízení by bylo odhaleno při transportním procesu."

"Zdá se mi," převzala slovo Troi, "že někdo mezi námi jde po Morgenovi či Worfovi. Nebo po obou."

Kapitán cítil, jak svírá čelisti, aby se neprozradil výrazem obličeje.

Riker se zarazil: "Už tenkrát na Stargazeru šlo Morgenovi o život."

Beverly se otočila ke kapitánovi: "To se ale stalo před dvaceti lety. A přitom ji chytili ještě dřív, než stačila dokončit svůj úkol - že to tak bylo?"

Picard chmurně přikývl: "Gerda Asmundová byla odsouzena za pokus o vraždu a dostala se do rehabilitační kolonie na Anjelica Seven. Strávila tam jedenáct let svého života, než se autority rozhodly, že se může vrátit zpět do společnosti."

Povzdech. "Krátko potom zahynula na nákladní lodi, která směřovala na hvězdu Alfa Palemon.

Kosmická loď se dostala do meteorického roje, když ochranné štíty náhle selhaly. Gerda pracovala právě v místech, kde došlo k porušení stěny, a tak byla ztracena ještě s dalšími sedmi členy posádky."

"A její tělo?" optal se Riker.

"Nebylo nikdy nalezeno."

"A co jestli ještě žije," doplnil Geordi.

"Dost těžko," upozornil Picard. "Žádný skafandr nescházel, žádná další loď okolo nebyla."

"Stále ale..." nenechal se odbýt Geordi.

Crusherová se nahnula kupředu: "Kapitáne... jak moc se podobaly Idun a Gerda, když to byla dvojčata?"

Z takového nápadu všechny zamrazilo.

"Byly naprosto identické," přiznal Picard. "Těžko jsem je mohl rozlišit - rozpoznal jsem je vlastně jenom tak, že Gerda vždy seděla u navigace, zatímco Idun byla ve velitelské sekci." Zavrtěl hlavou: "To, co tady naznačujete, je ale trochu přehnané." Podíval se na Troi: "Co tomu říkáte jako expert... vycítila jste něco u Idun, co by podporovalo tuto teorii?"

Troi zavrtěla hlavou. "Ne, nic takového. Pouze běžné příznaky pro toho, kdo byl vychováván u Klingonů." Na chvíli se odmlčela: "Musím se ale přiznat, že s myšlením Idun nemám velké zkušenosti. Její disciplinovanost mi brání dostat se do hloubky jejich emocí."

"A co záznamy transportního systému?" ptal se Geordi. "Copak by nám nemohl ukázat záznam jejich bioprofilů kdo je kdo?"

"Ani to nám nepomůže," upozornila doktorka. "Pokud Gerda a Idun byla identická dvojčata, potom bude identický i jejich bioprofil. Těžko se dá potom zjistit, kdo se nám tu objevil v přenosovém paprsku."

"Opravdu měly Gerda i Idun stejný bioprofil," vzpomněl si náhle Picard. "Vím, že se o tom mluvilo."

Riker připomněl: "Idun byla dost dlouho na Hvězdné základně 81, aby tam Gerda provedla výměnu." Vypadal zamyšleně, ale současně na něm bylo vidět, že je ořesen. "Musím ale souhlasit s kapitánem, že jsme se dostali až moc daleko. Obzvláště, když Idun by motiv k takovému činu měla."

"Myslíš něco jako odplata?" zeptala se Troi. "Jako za to, co se stalo její sestře?"

"Vlastně tu jsou dva motivy," poznamenal první důstojník. "Myslel jsem spíš v tom směru, že by šlo o úspěšné zakončení úkolu Gerdy."

"Zakončení..." začal Picard. "Ale co by tím sledovala, Jedničko?"

"To samé jako před tím," uvažoval Riker. "Způsobit roztržku mezi Federací a Daa'Vity. A tím zakončit jakoukoliv

možnost domluvy Klingonů s jejich starými nepřáteli. Navíc Morgen zdědil korunu planety Daa'V a není opravdu vhodnější chvíle pro někoho, kdo usiluje o jeho život, než tato doba. Nejenom, že by Daa'Vítové přerušili jednání s námi, ale celá planeta by byla uvržena do vnitřního chaosu."

Kapitán potřásl hlavou: "Idun Asmundová slouží s vyznamenáním ve Hvězdné flotile více než dvacet let. Ještě nikdy nedala sebemenší důvod k tomu, aby někdo pochyboval o její loajálnosti." Narovnal se v zádech. "Když Gerda byla odsouzena, rozhodl jsem jasně - bylo by totiž vrcholem nespravedlnosti, kdyby Idun měla nést nějaké následky za čin své sestry. Tento názor jsem dosud nezměnil, pokud se neobjeví nějaký důkaz proti."

"Možná," souhlasil Riker. "A co ti ostatní ze Stargazeru tady na naší lodi?"

Pohlédli na sebe. Nebylo jednoduché uvažovat o tom, že jeden důstojník z jejich řad by byl podezříván z pokusu o vraždu. Navíc celé osazenstvo Stargazeru byly opravdu živé legendy a Picard měl ke všem opravdové sympatie. Někdo ale skutečně vykonal akt násilí na jeho lodi a on musí zamezit opakování.

"Poručík Riker, tady položil otázku," zdůraznil kapitán. "Potřeboval bych odpovědi." Obrátil se výmluvně k palubní poradkyni.

Betazoid Troi povzddechla: "Pug Joseph není moc šťastný, pane. Je zahořklý - přišel o iluze."

"Ve spojení s tím, že se jeho kariéra nevyvedla?"

Troi přikývla: "Asi ano."

"Opravdu si myslíte, že jeho nešťastný pocit by se mohl projevovat tímto způsobem?"

"Není snadné o tom mluvit. Nemyslím si, že Joseph má něco proti Morgenovi. Pokud by mu někdo vadil, byla by to Tricia."

"Dalo by se ale říci," připojil se Riker, "že i Morgen byl kdysi hodností pod ním, stejně jako Cadwalladerová."

"A pokud někdo začne být iracionální," přizvukovala doktorka, "může napadnout kohokoliv."

Troi zavrtěla hlavou. "Joseph není iracionální - alespoň to mohu s určitostí potvrdit. Je ale plný vzteku a to se mu stává často."

Riker ukázal na úlovek: "Má takové znalosti, aby mohl sestrojít něco podobného?"

"Není žádný inženýr," upozornil Picard. "I když bezpečnostní služba také zahrnuje povědomost o lodních systémech."

"Greyhorse má také nějaké technické znalosti," dodala doktorka a pokrčila rameny.

Samozřejmě nevěřila, že by Greyhorse mohl být podezříván z vraždy.

"Co takhle Simenon?" zeptal se Dat, který zatím ještě nemluvil. Žádné překvapení, pomyslel si Picard. Motivace činu rozhodně nebyla androidovou silnou stránkou.

"Odborné znalosti k tomu má," odpověděla Troi. "Měl by ale nějaký motiv?"

"Gnališané a Daa'Vítové nebyli nikdy dobrými přáteli," připomněla Beverly. "Pamatuji se, jak se o tom Jack kdysi zmiňoval, že Morgen a Simenon by neměli sloužit blízko sebe."

Kapitán se na ni zahleděl. Bylo to poprvé, co vyslovila Jackovo jméno od té doby, co se lidé ze Stargazeru objevili u nich na palubě.

"To je pravda," řekl. "Ale na druhé straně - nedošlo nikdy k žádnému násilí či nedorozumění mezi jejich planetami - díky zásahu Federace. O ničem jiném nevím a faktem je, že Morgen a Simenon měli vždy zdravý respekt jeden před druhým."

"A co z pohledu planety Daa'V?" nabídl další variantu Riker. Podíval se na Picarda. "Vím dobře, že Morgen má doma opozici. Šli by jeho političtí odpůrci tak daleko, aby si najali někoho k jeho odstranění?"

Kapitán se zamyslel. "Myslím si, že by to bylo možné," přitakal. "A rodáci z Daa'V jsou vcelku ve velkém počtu roztroušeni po celé Federaci. Kdokoliv z vašich hostů s nimi mohl přijít do kontaktu."

Riker se podíval na interkom ve stropě: "Počítači - kdo z celého doprovodu kapitána Morgena s ním navštívil planetu Daa'V?"

Okamžitá odpověď laskavého hlasu zaplnila místnost: "Kapitán Ben Zoma, velitel Cadwalladerová a šéf Joseph byli na Daa'V s Lexingtonem minulý rok."

"Jaký měli důvod?" ptal se první důstojník.

"Dodali na Daa'V léky, které si tamější vláda od Federace vyžádala."

Picard se poškrábal na tváři. Pug byl na Daa'V, pomyslel si. Jak to má všechno skloubit dohromady? Hořkost často zvýší zranitelnost. A pokud by byl zvolen správný přístup a připravená i dobrá odměna...

Ne! Kapitán si nemůže dovolit takhle uvažovat ani o Josephovi, a musí se k němu chovat tak jako k Idun. Pug přece na Stargazeru sloužil dobře a proto si zasluhuje také dobré jednání.

A navíc nelze vnášet do celého případu osobní emoce. Picard si odkašlal.

"Musím říci," rozhlédl se po ostatních, "že je to velice extrémní situace. Mám věřit tomu, že jeden z mých bývalých důstojníků je schopen vraždit. Přitom jim věřím a za každého bych klidně položil svůj život - přesně tak, jako věřím každému z vás." Zahleděl se na smotek drátů na stole. "Nedají se ale ignorovat fakta. Pro nás je rozhodující, že máme na palubě nebezpečné individuum, a musíme je najít co nejdříve. A hodně rychle - než se rozhodne udeřit podruhé." "Zorganizuji bezpečnostní opatření," nabídl se Riker. "Musíme sledovat každého z našich hostů čtyřicet hodin denně."

"Dobře, Jedničko. Je ale zapotřebí diskrétnosti. Bezpečnostní opatření by se neměla dostat na veřejnost." Otočil se směrem ke Geordimu a potom k doktorce: "To platí i pro inženýry a lékařský personál. Nechtěl bych, aby se útočník nějak vyplašil."

Útočník. To slovo na kosmické lodi Enterprise už dávno vůbec neexistovalo.

"A palubní poradkyně," pokračoval. "Sledujte podrobně naše hosty. Informujte mě o čemkoliv, obzvlášť, když budete mít dojem jakési přeměny osobnosti."

Troi přikývla: "Ano, pane."

"V některých případech se snažte jít i dál než za normálních okolností. Nemůžeme si totiž dovolit jenom pasivně vyčkávat."

Opět přikývla.

Picard se otočil k doktorce: "Doufám, že Worf bude ze všeho brzo venku."

"Chtěla bych si ho tam podržet - a Morgena také - abych na ně dohlédla přes noc. Potom vám je předám. Rozhodně bych ale nepovolila, aby byl Worf nějak fyzicky zatěžován - alespoň ne po několik příštích dní."

S tím kapitán souhlasil. Potřeboval ale myšlení Klingona - jeho trénink v ochraně lodi a posádky proti škodě, kterou někdo plánuje.

"Ano, s tím souhlasím," potvrdil. "Až ho propustíte, pošlete ho rovnou ke mně."

Doktorka mu to samozřejmě slíbila.

Morgen potřásal hlavou, a přecházel z jedné strany Picardova pokoje na druhou. Doktorka odvedla opravdu dobrý kus práce. Picard by si nikdy nevšiml, že jeho přítel po tom těžkém zranění trochu napadá na nohu, kdyby o tom nebyl informován. "To vůbec nepřichází v úvahu."

Kapitán ztuhl: "Je to opravdu důležitý a oprávněný požadavek."

"Ne ale z mého pohledu."

"Přece nechci, aby ses zamkl ve svém pokoji - pouze je zapotřebí, abys moc často nevycházel."

Daa'Vit se na něho zadíval: "Takový požadavek musím kategoricky odmítnout."

"Jsi tvrdohlavý. Pochop, že někdo se snažil ohrozit tvůj život!"

"No a co? Mám se před ním skrývat a bát se ho?" vzteky syčel. "To není způsob obvyklý pro Daa'Vita, příteli. Myslel jsem si, že natolik dobře mě už znáš...."

Picard se zhluboka nadechl. Nemyslel si, že to bude jednoduché, ale tohle?

"Samozřejmě," přiznával Morgen. "Můžeš mi to dát rozkazem jako kapitán této lodi. Jsem naprosto ve tvé moci." Zarazil se a zadíval se dlouze Picardovi do tváře: "Ale potom budeš držet ve vězení nejen příštího vládce planety, ale i celého našeho světa Daa'V."

Picard viděl, že se rozhovor dostává na nesprávnou kolej. Chtěl vše dohodnout v klidu a rozhodně nebylo rozumné zbytečně Morgena dráždit.

Naštěstí ho napadl lepší postup.

"Nic takového by mě nenapadlo," začal, uklidňovat Daa'Vita. "Ani tenkrát, když jsi byl pouhý podporučík a tvá královská koruna byla ještě v nedohlednu."

Tím zmírnil Morgenovu prudkou reakci. "To je pravda," konečně souhlasil. "Nikdy jsem nebyl nucen nevycházet ze svého pokoje." Pohodil hlavou: "Tenkrát byla ale útočnice chycena při činu!"

"Tenkrát jsme ale nevěděli, jestli náhodou neměla ještě nějaké společníky." Picard vstal, obešel stůl a sedl si na jeho desku. "Opravdu jsme neměli žádnou jistotu. Navíc se ještě motala okolo ta klingonská loď, na kterou jsme si museli také dávat pozor." Odkáslal si. "Tenkrát jsem měl ale víc než o tvé zdraví starost o tvou výchovu a o to, co se u nás naučíš. Bylo mi jasné, že pokud se staneš důstojníkem Hvězdné flotily, musím s tebou na této důstojnické úrovni také jednat."

Morgen pokýval hlavou: "Však na to rád vzpomínám a jsem za to vděčný."

"Mne to samozřejmě těší také," pokračoval Picard. "A má důvěra byla odměněna: Hvězdná flotila získala opravdu vynikajícího důstojníka." Podíval se na Daa'Vita: "Nejenom důstojník, ale i perfektní kapitán!" A po chvíli dodal: "Tak to bylo, než jsi se stal monarchou."

"Co to říkáš?" vyděsil se Daa'Vit a oči se mu opět zlobně zúžily.

Picard se začal smát: "Dostal jsem tě! Musíš si to přiznat, ale jsi opravdový vládce svého lidu. Nechal jsi za sebou své postavení a kariéru důstojníka Hvězdné flotily možná pouze ve své mysli, pokud jsi to ještě neudělal oficiálně."

Pozdvihl ruce: "Vypadá to, že mi nevěříš. Vzpomeň si ale, co jsi mi před chvílí řekl o omezování svobody vládce Daa'Vitů."

Morgen se zarazil a začal uvažovat. "Tak dobře," řekl a pousmál se. "Mluvil jsem tak opravdu ze vzteku. Faktem je, že když slyším něco o vládci či monarchovi, tak mi naskakuje husí kůže." Své vyznání doložil grimasou.

"Proč?" zeptal se Pozemšťan. "Neomezení vládci jsou totiž známi tím, že nevědí to základní, co my kapitáni jsme se hned na začátku naučili. Obvykle bezdůvodně riskují životy jiných, protože jim na nich nezáleží!" Pokýval hlavou: "V tom máš pravdu. Ale to rozhodně není to, z čeho bys mohl být v budoucnu obviněn."

Morgen si stoupl před Picarda a zahleděl se mu tvrdě do očí. V tom momentě, vypadal jako typický Daa'Vit, který své barbarské způsoby ještě neobrousil ve styku s Federací. Potom se mu pomalu, ale jistě, začal na tváři objevovat úsměv:

"Jsi opravdu mistr. Vzdávám ti hold a úctu!" Zamyslel se: "Po celý čas, kdy jsem byl kapitánem Excaliburu, se u mne nevyvinul takový cit pro správné vedení dialogu, jako máš ty."

"Jsem rád, že jsi to takhle pochopil," pochválil ho Picard. "Takže budeš spolupracovat?"

Morgen nespokojeně zafuněl: "Odtud - potud... splním to, co jsi po mně chtěl: omezím vycházky!"

"Přesně tak jsem to myslel."

"Pokud se ale objeví nějaký problém, či dokonce hrozba, nemysli si, že budu někam utíkat! Dobře víš, že se umím ochránit sám."

O tom Picard neměl žádné pochyby. "Na, to se známé už dost dlouho," dodal kapitán Enterprise.

Troi čekala na chodbě přede dveřmi. Věděla dobře, že uvnitř byla její přítomnost oznámena pípnutím systému. Věděla také, že Idun Asmundová toto pípnutí musí slyšet v každé části svého apartmá. A také počítač jí odsouhlasil, že tam není prázdno.

Samozřejmě, že Idun mohla pípání ignorovat.- což by znamenalo, že nechce nikoho přijmout. Nebo by to mohla jednoduše říci palubním interkomem.

Poradkyně Troi se začala přiklánět k první možnosti, když se náhle ozvala z interkomu jednoznačná výzva: "Vstupte!" Dveře se neslyšně otevřely a objevila se místnost pro hosty. Byla dekorována střízlivě - nebylo tam nic nápadného. Počítalo se s tím, že se tu mohou objevit návštěvníci ze všech koutů vesmíru.

Celé apartmá bylo zařízeno tak, aby nic nepopudilo žádného hosta, ať to byl cizí vládce nebo vyslanec. Federace tím chtěla naznačit svůj respekt ke každému.

Troi se podívala okolo - Idun Asmundová nikde nebyla. "Veliteli?" zvolala.

"Hned tam budu," donesla se k ní odpověď odkudsi z hloubi místnosti.

Automaticky přikývla a posadila se na malý modrý gauč. Nad ním visel obraz - replika známého Glosterera -

"Molekulární struktura některých aminoacidů". Chvilí jí trvalo, než si uvědomila sladění všech tónů a barev.

Musela si dávat pozor, aby neprozradila hlavní účel své návštěvy.

Nakonec dělala přesně to, co studovala. Jako palubní poradkyně se snažila pomoci každému, kdo měl problém se soužitím v těchto nesnadných podmínkách kosmické lodi.

A Idun problém měla. Stačilo, když ji viděla včera večer, jak zmizela od večere.

Také bylo zapotřebí zvážit možnost, jak dalece by mohla být nebezpečná celé lodi a její posádce.

Jako palubní poradkyně musela probírat tento problém ze všech úhlů. Navíc k tomu musela vzít v úvahu i možnost záměny dvojčat, která by vedla Asmundovou ke zkreslování některých jejich typických zvyků.

To zase Troi její poradenskou práci ztěžovalo. Nejlepších výsledků mohla dosáhnout jenom tak, když získala důvěru svého "pacienta". A té se mohla dobat jediné tím, když dokázala, že ona sama je důvěryhodná. Navíc hrozba byla blízka a důkazy o tom, že vrah je na palubě, tak jisté, že nemohla ani kapitánovi odporovat. Chtěl totiž, aby prozkoumala reakce a emoce všech hostů, které tu mají.

"Á, naše poradkyně," přivítala ji Idun a tím ji vyrušila z těžkého dilematu. Stála ve dveřích do ložnice. Měla na sobě přiléhavou sportovní soupravu běžného typu, která byla standardem Hvězdné flotily. Vlasy měla ještě mokré ze sprchy a sčesané dozadu.

Troi se chtěla zdvihnout, aby ji oficiálně pozdravila, ale Asmundová ji pohybem ruky zase usadila. "Dáte si něco?" zeptala se blondýna.

Zavrtěla hlavou: "Ani ne. Díky!"

Idun se otočila ke kuchyňskému modulu: "Doufám, že mi prominete, když si něco dám alespoň sama." "Samozřejmě," odpověděla Troi.

Díky dlouhodobé praxi Idun bleskově namačkala svůj program. Po chvíli se objevila sklenice plná husté tmavé tekutiny, společně s podnosem a plátěným ubrouskem.

Troi si napřed pomyslela, že to je nějaká klingonská specialita. Ale jakmile si Idun sedla naproti ní, ucítila vůni.

"Prunelkový džus," odhadla.

Blondýna přikývla a odhodila si uvolněný pramen vlasů dozadu. "Měla byste to také někdy zkusit." Upila trochu a pohodlně se usadila.

"Možná, že to zkusím," přisvědčila Troi a snažila se důvěryhodně usmívat.

Vzájemně se pozorovaly přes blýskavou plochu stolu. Troi se nemohla ubránit pocitu, že jsou na ní vidět známky nejistoty a vnitřního konfliktu. Asmundová vypadala na první pohled jako obyčejná Pozemšťanka, ale vnitřní tendence k řešení konfliktu měla klingonské.

Je to opravdu zrcadlový obraz Worfa, pomyslela si Troi. Ten se zase musí vyrovnávat se svým klingonským původem, odkud byl svou službou vytržen.

Byla mezi nimi opravdu jakási symetrická podobnost, ale v naprosto opačných pólech. Něco, co by staří muzikanti na Betazoidu před dvěma stoletími nazvali 'aieannen baiannen', což by v nepřesném doslovném překladu mohlo znít jako 'vítr a voda'.

Ale Troi tu neseděla proto, aby porovnávala svá estetická hodnocení. Potřebovala se dopátrat toho, jaké emoce by mohly způsobit u normálního Pozemšťana jakýsi výkyv běžných reakcí.

"Tak už mi řekněte, proč jste přišla," začala hovor Idun Asmundová.

Poradkyně se jí podívala do očí: "Je to úplně jasné, že zápasíte s nějakým problémem. Proto jsem na vás myslela a uvažovala..."

"Jestli by tu nebylo něco, s čím byste mi mohla pomoci. Že je to tak?"

Troi se držela své osnovy: "Něco takového. Vím velice dobře, že není snadné vyrovnat se s nějakou životní ztrátou nebo neštěstím. Rána se totiž časem začíná zacelovat, ale může se stát, že okolnostmi či chováním lidí se znovu bolestivě otevře."

"Opravdu si to myslíte?" Hlas měla pevný a snažila se nic nedát najevo. "S veškerým respektem k vám mám dojem, že se mýlíte."

"Vzhledem k mému pozorování," reagovala Troi, "mám pocit, že se opravdu jedná o něco takového. Sama dobře vím, co to znamená ztráta milované osoby. Kolik to přinese neklidu a bolesti."

Na chvíli se zapomněla a ve vzpomínkách viděla svého Iana a cítila, jak se jí srdce sevřelo.

Asmundová jako by zaznamenala její rozpoložení a okamžitě změnila své chování.

"Opravdu jsem nechtěla, abychom začaly soutěžit, kdo trpí více. Omlouvám se z celého srdce." Pohodila hlavou: "Už

jsem prožila dva takové rozhovory - jednou se svým kapitánem a po druhé s kapitánem Picardem. V obou případech jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že mají pravdu. Snažila jsem se jim přiblížit alespoň na půl cesty - bez úspěchu." Zavrtěla hlavou: "Teprve potom jsem si ujasnila, že ten problém vůbec není jejich - že je můj!"

"Jak to myslíte?" optala se Troi a tušila, že to není špatný postup.

"Všichni mi totiž odpustili mou příbuznost s Gerdou - s výjimkou mne!" Napřímila se: "Kolik toho víte o tradici Klingonů?"

"Jenom trochu," přiznala. Troi. "Převážně od poručíka Worfa."

Idun se zadívala do sklenice s džusem: "Staří Klingoni měli takový zákon: pokud nemůže být viník nalezen a odsouzen, potom na jeho místo nastoupí sourozenec, který se musí zodpovídat!" Hlas se jí zatvrdil: "Gerda byla moje sestra. V lidském měřítku jsem na ni měla dávat pozor. Podle Klingonů to ale znamenalo více: byl to Iw mir - pokrevní spojení."

Troi se nahnula kupředu: "Vy mi chcete tvrdit, že v sobě cítíte vinu za to, co udělala vaše sestra? Máte ten samý pocit provinění, jako byste to udělala sama?"

"Vím dobře," pokračovala Idun, "že se Federace na to takhle nedívá. Zároveň i má lidská část s tím plně souhlasí a po celá léta se jí podařilo tento pocit viny kamsi zasunout." Zarazila se: "Přesto věřím, že toto nenadálé setkání s bývalými přáteli a přímými účastníky té smutné záležitosti nějak probudilo tu část mého já, která byla a je klingonská."

"A proto se s tím nemůžete nijak vyrovnat? Připomínají vám vaše pokrevní spojení?"

"To je pouze má teorie, i když mě nikdo neodsoudil, přesto se sama cítím vinna a žádám potrestání." Pozdvihla sklenku a opět se napila. "Co tomu říká naše palubní poradkyně? Jak se na to dívá profesionál?"

Znělo to naprosto rozumně a Troi nezbyvalo nic jiného, než přitakat.

"Tak jsem si to myslela," povzddechla Idun a postavila sklenici na stůl. Chmurně se usmála: "Tak vidíte, že si o tom nepotřebuji s nikým moc povídat. Jsem naprosto schopná si určit vlastní diagnózu."

Troi se zamyslela a zvažila vše, co slyšela: "Diagnóza je teprve ten první krok. Teď, když už víte, že je tu něco divného, nechcete udělat další?"

Asmundová se zarazila: "Z pohledu Klingona je to naprosto jasné - nesu vinu!"

Byla to opravdu velice složitá situace i pro palubní poradkyni.

"Bylo by možné," ptala se Troi, "popovídat si o tom ještě jednou? Není to moc zraňující?"

Asmundová zapřemýšlela. "Ani ne," rozhodla se konečně. "Myslím, že by mi to nevadilo."

"To je dobře," přímo zajásala Troi. "Budeme se scházet tak často, jak vám to bude vyhovovat." Obrátila se k ní a podívala se jí zpřímá do očí: "Pokud bych náhodou od vás nedostala delší dobu nějakou zprávu, ohlásím se sama." Idun přikývla: "Naprosto souhlasím."

Troi vstala a usmála se: "Jsem opravdu ráda, že se tento rozhovor uskutečnil."

Ta druhá se snažila o to samé, když vstala, ale moc se jí to nedařilo. Vcelku žádný vítězoslavný pocit v sobě neměla.

Troi spěchala koridorem a uvažovala, zdá má nějakou dobrou zprávu pro kapitána. Přece jenom perfektní disciplína

Asmundové a její klingonské vychování mohly způsobit velice rafinované zakrytí čehokoliv, co by bylo podezřelé.

Nakonec si uvědomila, že nemá po ruce vůbec nic: ani přiznání viny, ani její nedostatek.

Pokud to ale byla pravda, snad jí trochu od bolesti pomohla... možná, že další sezení s Asmundovou přinese lepší výsledky.

Zatím se tedy ničím světoborným pochlubit nemohla.

Riker se nervózně kousl do rtu, když se dveře otevřely a on uviděl apartmá, kde přebývala Tricia Cadwalladerová.

Pohni se, říkal si. Čím dříve se vypovídáš, tím lépe.

Seděla u terminálu počítače, který byl zabudován přímo ve stěně. Měla na sobě běžnou hnědočernou uniformu.

"Ahoj," pozdravila ho.

"Zdravím velice." Byl rád, že se ještě nepřevlékla do svých šatů k večeři - obzvlášť, když viděl tu zelenou krásu, která byla přehozena přes křeslo.

Najednou se otočila a sledovala jeho pohled. "Vím, že to není správné," omlouvala se. "Nemohu si ale nijak pomoci."

Nechávám šaty všude, kde je místo."

"Tricio..." začal dobře, ale mezitím se už ona hnala přes místnost se šaty. Stačil jen zahlédnout, že na některých místech jsou dokonce i průhledné. Doufal, že na těch pravých.

"Jsou pěkné?" zeptala se. "Vím dobře, že není vhodné ukazovat šaty svému společníkovi dříve, než jsou oblečeny, ale.."

"pokrčila rameny. "Co k tomu mohu dodat? Matka mě asi nestačila všechno naučit."

Věděl dobře, že to nebude jednoduché. Vůbec si ale nepředstavoval, že to bude takhle těžké.

"Tricio..."

Přehodila si šaty na ruce: "Ani vlastně nevím, co si mám vzít na sebe. Ještě jsem nikdy nevečeřela na simulátoru. Ani nevím, co se hodí k roji meteoritů či do horké a kouřící džungle..."

"Tricio!"

Zarazila se tónem jeho hlasu: "Žádám o prominutí řekla jsem něco nepatřičného?"

Riker si v duchu zlořečil: takhle to přece nemyslel. "Ne, rozhodně ne. To je pouze proto..." A teď přicházela ta nejtěžší část: "Možná, že to ani není nejlepší nápad, který jsme měli."

Bylo to stejné, jako kdyby řekl, že je nepřátelský Romulan v přestrojení. "Nepochopila jsem to," přiznala se. "Oba jsme totiž důstojníci Hvězdné flotily..." Vypadalo to hrozně a byl si toho dobře vědom. Co ale jiného jí měl vyprávět?

Rozhodně nemůže říci pravdu - to, že je podezřívána z pokusu o vraždu, a tak že si nemůže vůbec dovolit být k ní citově vázán. Pokud by poslouchal příkazy svého srdce a ne rozumu, zajisté by to mohlo krásně pokračovat...

Potom by ale bylo asi snadné utrousit důležité slovo, které by pomohlo útočníkovi jeho záměr zdárně dokonat.

Ne že by věřil, že útočníkem může být Cadwalladerová. Ale jakýkoliv detail průběhu vyšetřování celého incidentu by mohla někde nechtíc prozradit a to by byl konec veškerého utajování...

"Je tu okolo dost důstojníků, kteří se k sobě přiblížili... mají k sobě zvláštní vztah. Navíc ani nesloužíme na té samé lodi," podívala se na něho tak, že mu až u srdce zatrnulo. "Nebo je v tom nějaký jiný důvod? Třeba malý rozdíl v našem věku?"

Snažil se udržet si chladnou hlavu: "Žádný takový důvod - líbíte se mi, Tricio. Jste opravdu příjemná. Ale mám takový pocit,... že vztah mezi námi není ještě dost zralý:"

Usmála se. "To je tedy směla," zareagovala. "Myslela jsem si - ale, vždyť je to vlastně jedno." Hlas se jí trochu chvěl: "Doufám, že se někde zase uvidíme, což? Možná v posilovně, nebo i jinde."

Riker horlivě kýval. "Ani by mě to nepřekvapilo," a než mohl povolit a překročit hranici, kterou si sám stanovil mezi svými city a službou, vycouval z jejího apartmánu rychle na chodbu.

Ještě dlouho potom viděl před sebou její překrásnou tvář, která vyjadřovala údiv, smutné překvapení a naprosté zklamání.

Měl pocit, že se stal něčím, co normální člověk s nechutí seškrábne s podrážky své boty.

Byl to neskutečný pocit. Čím více času uběhlo od incidentu na simulátoru, tím více se zdálo, že se vůbec nic takového ani nestalo.

Picard si prohlížel okolí velitelského můstku: život tu běžel naprosto tiše, klidně a mírumilovně. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by se právě tady - mezi nimi mohlo objevit nějaké násilí. Dokonce i mohutná obrazovka na zdi se známými obrysy cizích hvězd doplňovala tuto překrásnou iluzi naprosté stability. Samozřejmě, že kapitán věděl, co se opravdu stalo. Skutečně se někdo snažil zabít Morgena a dokonce snad i poručíka Worfů.

Jasně cítil přítomnost Klingona v centru Enterprise - byl jako kotva v moři pochyb. Vcelku ani neuvažovali o tom, že Worf by byl prvním cílem útočníka, a ne Morgen. Ale s přítomností těch, kteří přežili katastrofu Stargazeru a s faktem, že život Daa'Vity už byl jednou ohrožen...

Na chvíli se vžil do role ďáblova advokáta: ptal se, zda někdo z jeho bývalých důstojníků mohl mít pádný důvod k tomu, aby zabil Worfů. Věděl dobře, že žádný z návštěvníků se s ním předtím nesetkal. Jediný, kdo by měl důvod nenávidět Klingona, byl Morgen - který se málem stal sám obětí.

Vcelku to nedávalo žádný smysl. Opravdu se asi měl stát obětí Morgen, ale mít naprostou jistotu se, mu zatím nepodařilo. Musí o tom ještě pohovořit s prvním důstojníkem a také s Worfem, aby...

Kapitánovo myšlení se zarazilo oťfsem celé lodi. Na obrazovce se čáry míjených hvězd nějak zkrátily.

"Date," řekl, "nedal jsem přece žádný příkaz ohledně zrychlení."

Android seděl u konzoly plné tlačítek už celý den, aby měl Solis více praxe na operačním pultu. Prsty mu pobíhaly po tlačítkách rychleji než jindy.

"Ani já jsem nedal žádný příkaz ke změně rychlosti," upřesňoval Dat. Otočil se na sedačce ke kapitánovi: "Přesto jsme akcelerovali: letíme hyperprostorovou rychlostí 9.95."

Kapitán se na něho udiveně podíval. Motory, které měla Enterprise, nebyly vůbec schopny vyvinout tak obrovský tah - alespoň ne pro dobu delší než několik vteřin.

"Jste si jistý?" zeptal se znovu.

Android se otočil ke svému pultu a znovu vše zkontroloval. "Všechno potvrzeno, pane. Pokud není závada na počítačovém systému, řítíme se neuvěřitelnou rychlostí: je 5094krát vyšší než rychlost světla.

Picard ucítil sevření žaludku. Vstal a šel se na to osobně podívat. Normálně to nikdy nedělal, ale teď čelil něčemu, co vůbec nebylo normální.

Monitor jasně ukazoval 9.95 - bylo to nepochopitelné. Má to něco společného s útokem na Morgena?

"Jak je to možné?" ptal se celý udivený.

"Opravdu nevím, pane."

Jedno bylo jisté - loď si nemůže dovolit pokračovat v této šílené rychlosti. Nikdo neví, co to udělá motorům a nebo celému trupu. "Zmírnit opět na hyperprostorovou rychlost 6," směřoval rozkaz tam, kde seděl Solis. "Okamžitě!"

Černovlasý poručík se na něho podíval: "Kapitáne... vím dobře, že to bude znít divně. Motory ale pracují na hyperprostorovou 6, tak se mi to na přístrojích jeví."

Picard se podíval na obrazovku, jako by mu mohla říci něco jiného než jeho důstojníci. Nebylo tam ale naprosto nic zajímavého.

"Pane LaForgi," zavolal.

"LaForge slyší," přišla odpověď.

"Tady je kapitán - jsem na můstku." Picard si olízl rty: "Potřeboval bych, abyste zkontroloval urychlovač hyperprostorové rychlosti - potřeboval bych vědět, jakou rychlostí bychom měli správně letět."

"Bychom měli?" podivil se Geordi.

"Máme tu totiž nějaké otázky ohledně naší rychlosti," vysvětloval kapitán.

"Všechno jsem zkontroloval, pane. Vše je tady u mne naprosto v pořádku."

"A co dál?"

"Všechno je v naprostém pořádku, až na to, jak rychle letíme... ještě se na to podívám." Kapitán úplně viděl, jak si Geordi prohlíží měřicí přístroje. "Je to naprosto normální hyperprostorová rychlost 6."

Picard zaskřípal zuby: "Co byste tomu řekl kdybych vám potvrdil, že naše rychlost je 9.95?"

Interkom oněměl: "Rekl bych, že je to nemožné," odpověděl šéf strojovny.

"A navíc," pokračoval kapitán, "naše externí senzory to potvrzují. A jsou úplně v pořádku." Tentokrát to trvalo o něco déle, než se Geordi vzpamatoval. "To znamená, že letíme vyšší rychlostí, než jsou schopné naše motory vyvinout - a ty přitom pracují naprosto normálně?" Picard se snažil udržet svůj hlas v klidu. "Takhle se to tady jeví." "Jsem tam okamžitě!" Kapitán zabrumlal: "Děkuji, mistře!" Otočil se k Datovi: "Na čas by bylo dobré vypnout urychlovač hyperprostorové rychlosti." "Ano, pane," souhlasil android. Rutinně mu prsty prolétl řídicím panelem. Picard stále cítil jemné chvění celé lodi a viděl rozmazaná světla hvězd na obrazovce. "Jak to vypadá teď?" "Nemohu nic říci," konstatoval android. "Urychlovač jsem vypnul a senzory přesto ukazují stále naši vysokou rychlost." Kapitán opět ucítil sevření okolo žaludku: "To znamená, že nemůžeme zpomalit," reagoval chmurně. Nebyla to sice otázka, ale Dat stačil přitakat: "Přesně tak, pane." Picard se rozhodl: hlavní inženýr tu bude hned a určitě vnese nějaké světlo do této záhady. A nebo by alespoň, do háje, měl!

Kapitola 9

Se všemi motory v klidu bylo ve strojně až nepřírozené ticho. Geordi vešel a za ním Dat. Phigus Simenon a Wesley Crusher se k nim otočili. "Jsem rád, že už jste tady," pochválil je Geordi. "Co se vlastně děje?" zeptal se Wes. "Musí to být určitě něco vážného," přidal se Gnališan. "Byli jste na velitelském můstku skoro celou hodinu." Geordi přikývl: "Je to opravdu vážné. Proto jsem chtěl tu nejlepší pomoc, jaká je jenom možná." Zamířil k hlavnímu situačnímu monitoru. Jejich Enterprise tam na obrazovce svítila jako červená tečka uprostřed diagramu. Shromáždili se okolo. "Všichni to vidíte naprosto přesně," ukazoval Geordi na obrazovce. "Pohybujeme se velice rychle a to navzdory skutečnosti, že naše motory vůbec nepracují." "Máme hyperprostorovou rychlost 9.95," dodal Dat. Wesley i Simenon se na něho tázavě zahleděli. "To je snad žert?" zeptal se podporučík. "Nejsem schopný prožívat humor," ospravedlňoval se android. "To přece víte." "Doufám, že jste zkontrolovali senzorový systém" poznamenal profesor. "Nakonec víme pouze to, co nám senzory prozradí." "Zkontrolováno a navíc překontrolováno," odpověděl hlavní inženýr. "Pracují perfektně." "Takže vlastně plachtíme vesmírem a přitom nemusíme pohnout ani prstem." Wesley nevěřícně potřásl hlavou. "Velmi kuriózní," souhlasil Gnališan. "Vypadá to," zamýšlel se Geordi, "že jsme byli vtaženi do jakéhosi vesmírného fenoménu, o kterém z nedostatku výraziva můžeme mluvit jako o kosmickém víru nebo proudu. A to nás žene kupředu proti naší vůli." Odmlčel se a podíval se na ostatní: "Nemusím vám zajisté ani podrobně vysvětlovat, co to pro nás znamená." "Dostaneme se k Daa'V za pár hodin," hlásil profesor, "a pronikneme do neprobádaných hlubin vesmíru v několika dnech." "Přesně tak," souhlasil hlavní inženýr. "Z toho je také vidět, že kapitán Morgen se na korunovační ceremoniál dostane se zpožděním. A to je opravdu velký problém, protože ne všichni na Daa'V ho chtějí vidět jako následovníka trůnu. Proto jakákoliv záminka bude pro ně dobrým důvodem k tomu, aby k jeho korunovaci nedošlo. S překážkami jsme ale počítali, a tak jsme se dali na cestu dřív, abychom měli časovou rezervu." "Tak jsme si to tedy představovali naprosto jednoduše," dodal Simenon. "Představa byla dobrá," odkýval Geordi. "Pokud ale poletíme touto šílenou rychlostí stále dál, potom to znamená, že se budeme moci vrátit do prostoru Federace pouze čtvrtinou této rychlosti. Na každý den cesty tam musíme počítat čtyři dny cesty zpět. Proto musíme tento problém vyřešit rychle, abychom se nedostali do nepředvídaných nepříjemností v cizím meziplanetárním prostoru." "Může to být i horší," přidal se profesor. "Moc toho vlastně o této anomálii nevíme, pánové. Buď nás to po chvíli pustí, nebo nás to může unášet ještě rychleji. Nakonec je tu ještě jedna varianta," dodal a zadíval se svým rubínovým očima na šéfa stroje. Geordi přikývl: "Charakteristika tohoto úkazu se může ale změnit, a tak se třeba můžeme dostat do středu jakéhosi víru či něčeho ještě horšího." "Nejdůležitější je tedy dostat se co nejdříve z téhle horské dráhy," vysvětloval Gnališan. "Mělo by se to stát dřív, než nás zaveze někam, kam nechceme." Wesley se napřimil: "Se mnou můžete vždy počítat." LaForge se usmál: "Jsem o tom zcela přesvědčen, podporučíku." Dat byl jasný a tak se šéf stroje obrátil na profesora: "A vy, pane?" Simenon se zarazil. "Co si o tom vlastně myslíte?" Nakrátko se Geordi zamyslel a ještě jednou si probral kapitánovu otázku na velitelském můstku. Položil mu ji, když

nikdo nebyl okolo: "...a je to možné, že by to byl akt sabotáže? Že by nás někdo do tohoto proudu přímo vmanévroval?" Reagoval na to okamžitě: řekl, že to možné není. A stále tomu věřil. Nikdo v celé Federaci - ani ten nejlepší mozek - nemohl být tak dobrý, aby tento neznámý úkaz vědomě použil k sestrojení lčky. Ať byl útočníkem kdokoli, rozhodně mu tenhle problém jenom pomůže. Komplikace na lodi mu určitě přihrají další možnosti.

A pokud by náhodou byl podezřelým Simenon - ani takovou možnost nemohl Geordi vyloučit - rozhodně bude mít dobrý důvod, aby vyluštění této záhady trvalo pokud možno co nejdéle.

"Myslím si," zakončil LaForge, "že máme velké štěstí, když jste v našem týmu."

Gnališan se usmál: "To je přece samozřejmé."

Dveře se rozevřely a Riker vešel do apartmá.

Morgen stál uprostřed pokoje a vypadal jako šelma v kleci - alespoň takový pocit měl první důstojník.. "Věřím tomu," zasyčel Daa'Vit, "že tu nejste jenom proto, abyste mě kontroloval. Snažím se plnit kapitánovo přání, i když mě to stojí velké úsilí."

"Samozřejmě, že ne," snažil se ho uklidnit Riker. "Žádnou kontrolu nedělám."

"Proč jste tedy přišel?"

"Máme problém, který může ovlivnit váš přilet na Daa'V. Proto si kapitán Picard myslí, že byste měl o tom něco vědět."

Jakmile zaslechl zmínku o své domovině, Morgenova nálada se o stupínek zlepšila: "Poslouchám!"

"Enterprise vletěla do jakéhosi kosmického proudu, který nás kamsi nese," vysvětloval Riker.

"Jsme mimo stanovený kurs?"

První důstojník zavrtěl hlavou: "To ne, ale letíme hyperprostorovou rychlostí 9.95!"

"Cože?" sraštil Morgen čelo.

Riker kývl: "Je mi naprosto jasné, jak to zní, pane. Je to ale pravda."

Daa'Vit ukázal na volné křeslo: "Poručíku, sedněte si, prosím."

Pozemšťan se usadil, zatímco Morgen se uvelebil na podezřele vypadajícím náhrobku: bylo to cosi z kamene a pokryté mechem - vystrachali to ve skladech kosmické lodi.

"A teď mi to zase zopakujte."

Riker si povzdechl a začal vyprávět celou historii, a snažil se na nic nezapomenout, nic nevynechat... A Morgenův počáteční údiv zmizel.

"Je to tak," Daa'Vit reagoval. "Měli jsme mnoho nepěkných zážitků a příhod na našem Excaliburu, ale ze všeho jsme se dostali se zdravou kůží." Usmál se při vzpomínkách: "Po chvíli jsme si ale vypěstovali přesvědčení, že neexistuje problém, který nemůžeme vyřešit. Zároveň jsme si mysleli, že neexistuje past, ze které se nedá uprchnout." Podíval se na svého hosta: "Chápete, co tím myslím?"

První důstojník souhlasně pokýval hlavou.

"Někdo této přílišné sebedůvěře může říkat nerozvážnost, ale já jsem to vždycky považoval za klad. Protože když jsem přesvědčen o tom, že zvítězím, a obvykle se mi to podaří." Morgen přešel dlaní po mechu vedle sebe. "Opravdu věřím tomu, že se z toho dostaneme," zamyšleně pronesl, zvedl hlavu a zadíval se na Pozemšťana v křesle svými žlutými očima. "A jaký na to máte názor vy?"

V místnosti sedělo všech šest: Troi, Ben Zoma, Cadwalladerová, Joseph, Greyhorse a Asmundová. Palubní poradkyně se podívala všem do tváří a řekla: "Máte nějaké otázky?"

"Simenon je už vtažen do řešení problému," kousavým hlasem pronesl Greyhorse, který tento tón používal vždy, když mluvil o profesorovi.

"Je to tak," souhlasila Troi. "Pracuje společně s Geordim LaForgem."

Doktor dodal: "To má určitě šéf strojovny radost z takové nápovědy..."

Většina se jich zasmála s výjimkou Idun Asmundové, které se tato poznámka vůbec nelíbila.

"A co Morgen?" ptala se Tricia Cadwalladerová.

"Poručík Riker to s ním právě probírá v soukromí. Nakonec jsou v tom i politické problémy v případě jeho pozdního přiletu."

"Je tu vůbec něco, co můžeme dělat?" optala se racionálně Asmundová.

Troi zavrtěla hlavou: "Zatím se nedá dělat nic. Pokud se ale situace jakkoliv změní, budete o tom všichni včas informováni."

"Zkusili jste kontaktovat některé ostatní kosmické lodi?" zeptal se Joseph. "Třeba Lexington je nedaleko."

"Vyslali jsme náš spojovací paprsek, ale pokud se řítíme touto rychlostí, tak nás stejně žádná loď nemůže dostihnout."

Ben Zoma poplácal Josepha po zádech. "Stejně," prohodil, "jsme všichni vždy chtěli vědět, co je tam daleko v hlubinách vesmíru. Teď se to možná dozvíme." Podíval se na Troi, tmavé oči mu radostně svítily: "Žádné obavy sloužili jsme na Stargazeru - a tam jsme byli zvyklí propátrávat nová teritoria."

Troi měla radost z takového příkladného přátelského nadšení. "Pokud je to tedy všechno, vrátím se zpět na velitelský můstek."

Nikdo neprotestoval, a tak vyšla na chodbu. Znenadání se vedle ní objevil Ben Zoma.

Měla dojem, že to nebyla náhoda. Byli dost daleko ode všech a její tušení nezklamalo: "Že je tu nějaký problém?" vyhrkl a díval se jí do očí. "Nemyslím ten zvláštní fenomén, ale něco úplně jiného."

"A jaký?" vyzvíдалa Troi.

Otočil se k ní s vážnou tváří: "Už jsem v kosmu docela dlouho na to, abych vycítil, že se něco děje. Za prvé: motá se tu

nějak mnoho členů ostrahy, i když se snaží vypadat nenápadně. Za druhé: kapitán Morgen tráví většinu času na svém pokoji. Za třetí: všechny simulátory jsou uzavřeny. Vůbec nevím, co si o tom myslí ostatní, ale určitě si něčeho všimli." Troi se na něho zkoumavě zahleděla: "Pokud máte nějaké otázky, měl byste se zeptat přímo kapitána," usmála se, ale přitom se jí nelíbilo, že se musí takhle vymlouvat. "Dokonce ani palubní poradkyně nemá tu možnost vědět o všem." Ben Zoma tomu moc nevěřil - viděla to dobře. Ale prozatím mu to stačilo: "Tak dobře," a do hlasu mu vklouzla veselost či ironie, "už vás musím nechat běžet. Určitě toho máte ještě hodně na práci." "Díky," odpověděla a dala se směrem k turbovýtahu.

Picard se díval na členy Geordiho krizového týmu. "Obávám se, že nechápu," přiznal se, "jak nám obrácení tahu našich motorů pomůže. Copak si myslíte, že jejich síla může překonat tento vliv?"

"Asi ne," vysvětloval Geordi. "Ale může nás to snad trochu zpomalit a tím získáme nějaký čas."

Kapitán zapřemýšlel: "Čas je sice velice důležitý faktor, ale jaký vliv to bude mít na konstrukci lodi - vydrží takové zatížení?"

"To se nedá předem říci," odpověděl Simenon. "Odhaduji, že síla nebude větší, než je propočítaná nosnost." "Navíc můžeme tah motorů zařazovat stupňovitě," radil Wesley, "takže kdybychom objevili nějaké nebezpečí, můžeme vždy couvnout."

Picard zabubnoval prsty na stole: "Je to ale dost riskantní."

Dat přispěchal na pomoc: "Kapitáne, naše nynější pozice je rovněž charakterizována jako riskantní."

Picard se podíval na androida: "Mám dojem, že je to pravda." Otočil se k šéfovi strojovny a ohlásil mu své rozhodnutí: "Dobře tedy, pane LaForgi - zkusíme to!"

Vstal a vrátil se na velitelský můstek. Usadil se do svého křesla, Dat a Wesley zaujali místa po jeho boku a vystřídali službu konající operátory. Geordi byl připraven ve strojovně.

Simenon se objevil za kapitánem a posadil se na volnou sedačku. "Doufám, že to nevadí - musím si ale někde sednout."

Kapitán se začal málem smát: "Myslel jsem si, že nesnášíte pobyt na můstku."

"Není to pro mne nic nového, ale rád bych byl při tom," vysvětloval Gnališan, už zabraný do sledování obrazovky na stěně."

"To jsem rád," konstatoval Picard. Cítil se dobře, když měl Simenona za sebou - připadalo mu to jako za starých poklidných časů. Ani si už nevzpomněl na vykonstruovaná obvinění.

Napřiml se a promluvil: "Mluví kapitán - zajistěte všechna patra. Za několik vteřin se pokusíme o manévry, který s námi může začloumat. Ničeho se neobávejte kosmická loď je pod naší kontrolou."

Znělo to dobře. Jenomže teď se vyzkouší, kolik v tom je pravdy.

Picard kývl na Wese, který byl otočený v sedačce a čekal na jeho signál. Začal s přípravou k brzdění.

"Hyperprostorová rychlost jedna," přikázal kapitán. "Připravte obrácení tahu!"

"Hyperprostorová jedna," potvrdil Wes.

"Obráťte tah!"

Enterprise se na zlomek vteřiny zachvěla - potom nastal opět klid.

"Žádný problém v námaze konstrukce lodi či v ostatních systémech," hlásil Geordi. "Nezpomalili jsme ale ani o jednu iotu."

Kapitán se zarazil: "Hyperprostorová rychlost dva, pane Crushere!"

Wesley provedl rozkaz a loď se opět zatřásla.

"Stále se nic neděje," hlásil opět Geordi. "Žádná příčina k poplachu, žádná změna v rychlosti."

Picard si všiml, že Simenon na něho hledí. Otočil se tedy ke svému bývalému šéfovi strojovny a Gnališan se podíval na svou ruku opřenou o okraj křesla. Čtyři šedé šupinaté prsty měl natažené, palec ohnutý zpět. Jeho signál byl jasný.

"Hyperprostorová čtyři," nařídil Picard.

Wesley okamžitě zareagoval.

Enterprise se otřásla trochu silněji, čáry hvězd na obrazovce byly delší.

"Konečně pokrok," triumfálně vykřikl Geordi. "Přibrzдили jsme na 9.91!"

"To znamená, že jsme zmenšili naši rychlost o čtyři setiny," nahlásil Simenon. Podíval se na kapitána: "Promiňte, cítím se pořád profesorem."

"V pořádku," uklidňoval ho Picard. Pokud by byli sami, poplácal by ho po šupinatém hřbetě, jako kdysi tolikrát na Stargazeru. "Jak to vypadá nyní s namáháním konstrukce?" optal se strojovny.

"Tlak tu je, ale zatím zanedbatelný."

"Měli bychom zkusit hyperprostorovou rychlost pět?" nadhodil Wesley.

Kapitán se podíval na Simenonovu ruku. Byly tam natažené stále jenom čtyři prsty.

"Nedoporučoval bych to," odpověděl. "Myslím si, že jsme na hranici únosnosti. Zpomalili jsme náš let, tak proč riskovat ještě víc?"

"Zůstaneme na čtyřce," rozhodl kapitán. "Slyšíte to dobře, pane Crushere?"

Podporučík zrudl: "Pochopil jsem, pane."

"O.K.," nahlásil Geordi. "Získali jsme trochu času a tak se můžeme pustit do práce. Date, Crushere a profesore Simenone - jdeme na to."

Gnališan se podíval významně na kapitána. Vstal a společně s Wesem a androidem kráčeli k turbovýtahu. Jeho šupinatý ocas se pohyboval ze strany na stranu po podlaze kosmické lodi.

Geordi stál a ruce měl založené na prsou. Díval se na jednoho po druhém, jak stáli vedle něho: Simenon, Dat a Wesley. Celá skupinka byla zdecimovaná, vypadali opravdu unaveně. Nemohli na žádné řešení přijít, a tak trpěli i psychicky. Pouze Dat měl stále hlavu vztyčenou a snažil se problém řešit bez emocí. Ty neznal.

"Už na tom pracujeme čtyři hodiny a nemáme nic," shrnul Geordi. "Jsem otevřený jakémukoliv nápadu, i tomu nejbáblavějšímu. Stačil by jenom náznak - nečekám na žádnou odbornou teorii..."

Všichni se na něho dívali - Simenon dokonce brumlal.

"Opravdu to tak myslím," pobízel je Geordi. "Jakýkoliv nápad... Wesley se pohnul: "Dobře tedy. Co kdybychom oddělili talíř lodi od velitelské sekce?"

Simenon potřásl hlavou: "To nepomůže. Pokud bychom se pohybovali pouze pomocí motorů, odpojený talíř by způsobil pokles hyperprostorové rychlosti. Ale v tomto případě na nás působí záhadná síla externě a talíř by letěl stejnou rychlostí jako zbytek naší lodi."

Android přikývl: "S tím souhlasím - podle všech mých výpočtů by to dopadlo přesně tak."

"Souhlasím také," přitakal Geordi. "Zapomeňte na jakékoliv dělení."

Dat dodal: "Musíme si pamatovat, že nejsme v normálním prostoru, a tak tu Newtonovy principy neplatí." "Můžeme také vyslat sondu," uvažoval Gnališan. "A potom na ní vystřelit fotonové torpédo. Ochranné štíty zabrání jakémukoliv poškození, ale..." Náhle mávnul rukou, jako by odháněl tuto dotěrnou myšlenku. "Ne, pokud chceme opravdu zpomalit, nezbyvá nic jiného než použití zpětného tahu. Jediné řešení vidím v hyperprostorové rychlosti pět."

"To je pravda," potvrdil Geordi. "Už jsme ale tento nápad zavrhl z bezpečnostních důvodů."

Dat nakrabatil čelo: "Možná, že se na tento problém díváme ze špatného úhlu."

"Co tím myslíte?" ozval se Wes.

Android se na něho podíval: "Pořád se zabýváme tím, jak zpomalit. Co takhle zkusit zrychlit?"

To byla opravdu novinka. "Jen pokračujte," pobízel ho Geordi.

"Jakýsi proud nás nese dopředu touto obrovskou rychlostí. Pokud by se nám podařilo zrychlit, mohli bychom předběhnout frontální horizont tohoto úkazu - pokud uvažujeme, že existuje - a osvobodit se."

Bylo to opravdu něco neobvyklého, ale v této situaci to mohlo přinést zajímavý výsledek.

Samozřejmě, že v tom byl také velký praktický problém s několika háčky.

"Mluvíte o tom, že loď se žene hyperprostorovou rychlostí 9.95," upřesňoval Geordi. "Takovou rychlostí jsme ještě nikdy neletěli."

"Lépe řečeno - nikdy jsme to ještě nezkusili," připomněl Wes.

"A pokud má Dat pravdu ohledně frontálního horizontu," dodal profesor, "můžeme tuto anomálii rozrazit ve zlomku vteřiny."

"Nebo to může trvat i miliony let," oponoval rychle šéf strojovny.

"Je to tak," Gnališan souhlasil. "Nebo naopak. Záleží na celkové síle a rozměru tohoto fenoménu. A také na tom, ve kterém místě se uvnitř nacházíme."

Geordi se rozhlédl: "Obvykle mám pro kapitána víc než jednu možnost."

Dat a Wesley zůstali potichu, pouze Simenon zamrkal rubínovými očima.

"V tomto zvláštním případě ale udělám výjimku," připustil LaForge.

Beverly Crusherová stála na chodbě před dveřmi kapitána Morgena. Začala být pomalu nervózní, protože tu čekala již déle než celou minutu. Přišla na lékařskou kontrolu a nikdo neodpovídal na její signál. Samozřejmě, kapitán mohl třeba usnout - to ale vypadalo nepravděpodobně.

Nakonec se rozhodla: "Počítači, kde je kapitán Morgen?"

Odpověď byla okamžitá: "V sedmnáctém podlaží."

"Díky," řekla doktorka nahlas. Vyšla směrem k turbovýtahu a vdychu si vyčítala.

Hloupá Beverly. To sis měla zkontrolovat ještě před tím, než ses vydala takovou dálku až sem.

Nemohla ho zavolat interkomem, protože kdyby někdo stál poblíž Daa'Vita, určitě by se divil, proč ho chce doktorka vidět. Proto ho musí najít o samotě a dovléci ho zpět do jeho apartmá.

Dveře turbovýtahu se otevřely a Beverly vešla.

"Sedmnácté podlaží," nahlásila.

Pohyb turbovýtahu byl až na malý šum naprosto neslyšný. Nebyla vcelku nijak daleko, a tak se na určeném místě objevila v okamžiku.

Vystoupila a dala se doleva, kam se chodba zatáčela. Společenská místnost se objevila po pravé straně, dveře byly otevřené.

Slyšela hlasy: jeden patřil Morgenovi, druhý byl ženský. Nebyla to ani Troi, ani Asmundová. Vypadá to na Cadwalladerovou, odhadovala.

Vešla a viděla, že měla pravdu. Dvojka kapitána Ben Zomy seděla u malého stolku naproti Morgenovi. Byli zabrání do hry sharash'di.

Jakmile vstoupila, oba se na ni podívali. Cadwalladerová se usmála: "Zdravím, doktorko. Jak jste nás tu našla?" Beverly odpověděla s úsměvem: "Viděla jsem otevřené dveře a neodolala jsem pokušení mrknout dovnitř." Morgen se ozval:

"Dvojka si myslela, že už je na čase, abych změnil interiér. Proto mě pozvala sem."

Doktorka uvažovala, jestli sem Cadwalladerová pozvala kapitána pouze z tohoto důvodu.

Zajisté tato žena nevypadala jako typ, který chodí okolo a zabíjí lidi. A kapitán Picard rozhodně neopomenul nikoho při diskusi o podezření, do kterého zahrnul i ty, které už tak dlouhou dobu znal.

Možná bude lepší, když tu počkám, uvažovala. Alespoň na chvíli, ať mám jistotu...

Náhle se ozval hlas kapitána v interkomu.

"Jak dobře víte, jsme zachyceni ve zvláštním kosmickém proudu. Znovu se pokusíme o vytržení, takže opět musím žádat o zabezpečení všech podlaží."

Doktorka se zaradovala, protože hlášení vyřešilo její dilema.

Cadwalladerová ukázala na sedačku: "Posaďte se, doktorko. Až porazím kapitána Morgena, můžete mu také ukázat, zač je toho loket."

Picard seděl ve velitelském křesle - před ním Wesley a Dat. A jako předtím, Geordi sledoval řídicí panel.

Riker a Troi byli také na svých místech. Simenon stál vedle Worfa a bedlivě sledoval, jak si Klingon počíná. "Pane Crushere," ozval se kapitán, "obraťte tah!"

V okamžiku, kdy Wesley provedl rozkaz, to vypadalo, že celá loď poskočila dopředu. Světla hvězd na obrazovce se opět začala rozplývat.

"Motory pracují normálně, pane," oznámil podporučík. "Letíme vpřed hyperprostorovou rychlostí čtyři - vlastně to je rychlost pouze našich motorů." Podíval se na druhý monitor: "Skutečná rychlost je ale hyperprostorová 9.95 - přesně tak, jak tomu bylo předtím."

Picard to vzal na vědomí: "Děkuji, pane Crushere. Zvyšte na hyperprostorovou 9.6 - uvidíme, co to udělá." "Ano, pane."

Stále to nemělo žádný efekt: kapitán to věděl ještě dříve, než to Dat ohlásil. "Zkuste teď hyperprostorovou 9.9 - blížíme se tím už k maximu," pokračoval Picard.

Pořád nenastala žádoucí změna - pouze urychlovač hyperprostorové rychlosti pracoval naplno, jako nikdy předtím. V této rychlosti se výkon motorů udrží pouze několik minut, potom se automaticky vypnou. Pokud se dostanou za tuto hranici výkonu, doba automatického vypnutí motorů se podstatně zkrátí. Přesto se chtěl kapitán dostat k cíli krok za krokem. Nechtěl nerozvážně riskovat svěřených více než tisíc životů.

"Zvýšit na 9.93, pane Crushere."

"Rychlost - 9.93, pane."

Geordi promluvil: "Odhad - jedna minuta a čtyřicet pět sekund, než se motory automaticky vypnou."

Picard cítil hukot motorů v konstrukci lodě a přesto pokračoval: "Zkuste 9.95."

"Máme 9.95, pane."

Vibrace zesílily a ječivý zvuk motorů přecházel v kvílení. Picard zatnul zuby.

Právě teď měli shodnou rychlost jako fenomén, který je pohltil.

"Odhad - posledních devět sekund," přehlušil Geordi jakot motorů. "Buď teď, anebo nikdy, pane!"

S velkým úsilím se kapitán naklonil kupředu. Jdeme do toho, Enterprise!

"Pozor - 9.96, pane Crushere."

"Přesně tak, pane," odsouhlasil Wesley a nemohl potlačit vzrušení v hlase. Však ani Picard ho za to nemohl pokárat, protože ještě žádná kosmická loď Federace takovou rychlostí neletěla.

Podporučík provedl nezbytné úpravy, zatajil dech a stiskl tlačítko "enter".

Velitelský můstek se zachvěl, v obrazovce cosi zablesklo a jakot se změnil v řev. Kapitán byl vtisknut do křesla, jako by se o něho opřela nějaká obří ruka.

Tak, jak to prudce začalo, tak to i skončilo. Žádný jakot ani vibrace - dokonce i obří ruka zmizela. Obrazovka byla mrtvá, vizuální senzory byly asi přetíženy. Picard se zhluboka nadechl.

Podíval se okolo: "Jste všichni v pořádku?"

Byli, i když někteří ztratili půdu pod nohama při posledním divokém otřesu. Geordi byl jeden z nich.

"Pane Crushere - jaká je naše situace?"

Wesley se otočil a vypadal nespokojeně: "Urychlovače hyperprostorové rychlosti jsou vypnuté. A my letíme stále hyperprostorovou 9.95, pane!"

Byla to hořká zpráva, ale kapitán ji přijal bez mrknutí oka. "Rozumím," bylo jediné, co řekl.

"Podpůrné systémy naší lodi byly obnoveny," začal zpracovávat údaje Dat. "Osvětlení a ventilace utrpěly velké škody, ale nikde není akutní nebezpečí ohrožení života naší posádky."

Picard pokýval hlavou: "Díky, pane Date.", Uvažoval o další otázce a tak se otočil k šéfovi strojovny: "Dostali jsme se na hyperprostorovou rychlost 9.96, LaForgi?"

Pokrčil rameny: "Nejsem si jistý, pane. Některé přístroje nám selhaly."

"Snažte se získat veškeré údaje, které můžete," radil kapitán. "Možná, že se z nich leccos zajímavého dozvíme."

"Ano, pane! Jakmile se podívám na motory, aby se mohly rozběhnout," informoval Geordi.

Picard se otočil k obrazovce. I když byla prázdná, tak si představoval, jak světla hvězd okolo letí opět stejně rychle jako předtím.

Povzdechl: zkusili to nejlepší, co mohli, a žádaný výsledek se nedostavil.

V sedmnáctém podlaží osvětlení obstarávaly pouze hvězdy zvenku. Jejich záblesky dopadaly průhlednou stěnou dovnitř tak, že se daly rozeznat i obrysy interiéru. "Cokoliv náš kapitán udělal," řekla Cadwalladerová,

"zničilo více než jeden systémový okruh. Dokonce ani nouzová světla nepracují."

"Jinde to třeba může být lepší," zauvažoval Morgen. "Měli bychom se podívat okolo."

"To není špatný nápad," souhlasila doktorka.

"Dveře jsou tamhle," řekl Daa'Vit a Beverly cítila, jak ji bere za ruku a vede ven.

"Pozor na křeslo," varovala Tricia, kterou vedl Morgen také.

"Já je vidím, díky!"

Vešli do koridoru, který byl v naprosté tmě. Crusherová chtěla ukázat vlevo, ale svou vlastní ruku nezahlédla.

"Zatočíme doleva," řekla. "Tam je turbovýtah - je to pár metrů odtud."

"Je to výhoda, že je nás tu víc," konstatovala Cadwalladerová, "takže se nemusíme..."

Náhle se temnota před nimi rozprskla a zazářilo červené světlo. Doktorka si instinktivně chtěla zakryt oči, ale cosi jí podtrhlo nohy a padla dozadu.

Následoval další záblesk a ona si s hrůzou uvědomila: někdo se je snaží zasáhnout fázérem. Ve vzduchu bylo cítit sežehlé duranium - bylo jasné, že to útočník myslí doopravdy. Morgen zařval a potom i Cadwalladerová. Doktorka se snažila přes pálící slzy dohlédnout tam, odkud vycházela ta pronikavá záře.

Bylo to marné. Přilepila se k podlaze a ječela ze všech sil: doufala, že interkom pracuje lépe než osvětlení.

Třetí záblesk - ozval se výkřik, zaklení a úder těla o podlahu. Beverly přestala ječet. Plazila se pomalu dopředu a horečně uvažovala, co tam může asi najít.

Paprasek sice trochu poškodil kovové části lodi, ale na lidském těle i na těle Daa'Vity mohl způsobit nepředvídatelné škody.

Pokud se k oběti dostane včas, může ještě mnoho zachránit. Důležité je raněné stabilizovat, než je bude moci dopravit na ošetřovnu.

Nezajímalo ji, že může být i ona obětí. Je přece doktorka a povinnost ji volá!

Zzt...

Opět se přitiskla k zemi, když další červený blesk proletěl koridorem - necelou stopu nad její hlavou. V jeho světle před sebou zahlédla ležící postavu.

Cadwalladerová!

Neměla tušení, zda je zraněná, ale podle nepřírozené polohy jejího těla usoudila, že je to vážné. Temnota ji opět obklopila, a tak se rychle proplazila kupředu. Chytila ji za rameno.

Náhle se koridor rozhučel mnoha hlasy a světla se blížila. Doktorka měla dojem, že útočník zmizel někde za zákrutem chodby.

Viděla Morgena, který se vrhl kupředu a hnál se za stínem. Odhodil hodnost kapitána Hvězdné flotily a stal se lovcem z planety Daa'V.

Otočila se k raněné a s radostí konstatovala, že dýchá. Cadwalladerová byla v šoku z bolesti, tuniku měla po straně celou spálenou.

Stiskla komunikátor: "Doktorka Crusherová žádá trauma tým na sedmnácté podlaží - okamžitě!"

Strhla ze sebe plášť a podložila zraněnou: paprasek prošel skrze tělo a otvor na zádech byl větší než vpředu. S trochou štěstí by mohla rána být docela malá, ale krev se valila proudem.

"Kde, sakra, jsou?" spílala jim potichu, když se okolo ní hnál bezpečnostní tým směrem, kterým zmizel útočník i kapitán Morgen. "Tak dělejte - nestačím zastavit krev vždyť vykrvácí!..."

Kapitola 10

Kapitán Picard vstoupil do izolované části ošetřovny. Tam na něho už doktorka a Morgen čekali. S uspokojením zaznamenal, že Cadwalladerová byla schopna otočit hlavu, když si všimla, že přišel.

Beverly vypadala vyčerpaně, ale podařilo se jí vykouzlit úsměv. Její zpráva byla jasná: Tricia Cadwalladerová bude po čase zase úplně v pořádku.

Picard si vyslechl její informaci s neskrývanou radostí. Potom se podíval na svého bývalého spojovacího důstojníka: Tricia byla velice bledá, vypadala jako bez života. Její oči ale byly jasné a živé, jak u ní bývalo obvyklé. Jedna ruka jí ležela na termální pokrývce - kapitán ji uchopil a jemně stísl. Okamžitě jeho gesto opětovala, což ho mile překvapilo.

"Má pevný kořínek - vydrží víc, než by člověka na první pohled napadlo," poznamenal Daa'Vít.

Kapitán souhlasně zabrumlal a opatrně její ruku položil zpět. Podíval se na Morgena: "Jak se to vlastně stalo?" Ptal se sice klidně, ale v hlase bylo cítit napětí a utajovaný vztek.

"Byli jsme přepadeni v koridoru během výpadku osvětlení," vysvětloval Daa'Vít. "Útočník byl sám a použil fázér, nastavený na šestku. Díry v konstrukci tomu totiž nasvědčují."

"Cože, šestka?" opakoval nevěřícně Picard. "Ale to přece..."

"Vůbec se nedivím," pokračoval Morgen. "Musel totiž odpojit komunikační modul uvnitř fázéru, aby přerušil spojení s počítačem."

"Takže zbraň nevěděla, že je na lodi," přidala se Beverly. "Tím nebyla omezena její maximální síla na pětku, jak je obvyklé."

"Našli jste ten fázér?"

"Bohužel ne," odpověděla doktorka. "Alespoň dosud ne, ale Worf tu zbraň hledá."

Kapitán se zarazil: "A opravdu nedokážete říci, kdo to mohl být?"

Morgen zavrtěl hlavou: "Byla naprostá tma a navíc jsme byli oslepení výbojem při střelbě. Jakmile se objevil bezpečnostní tým, zkusil jsem běžet za ním, ale opravdu byla tma a útočník se tu dobře vyznal."

Picard se opět podíval na Cadwalladerovou a ještě se optal doktorky: "Říkáte, že Worf je na stopě?"

"Zmiňoval se o tom, že zablokoval celý prostor, aby se tato událost nedostala ven mezi posádku."

"To chápu," souhlasil kapitán. "Budu na sedmnáctém podlaží, pokud mě budete potřebovat." Podíval se opět na Cadwalladerovou a řekl jí s úsměvem: "Dělejte to, co vám doktorka řekne. Víte dobře, že vás potřebujeme při korunovační ceremonii na Daa'V."

Oči se jí smály, když odcházel.

Když došla zpráva z ošetřovny, že je tam zapotřebí kapitána, Rikera zamrazilo. A když se doktorka nechtěla rozhovět o důvodu, prvnímu důstojníkovi to bylo jasné.

Byl to zajisté další pokus o útok na Morgena. A přesně tak jako předtím, někdo byl zraněn. Ale kdo to byl? Nebyl to třeba sám útočník? Či přibyla další oběť, tentokrát už smrtelně zraněná?

Dokonce ani Deanna Troi nechápala, o co se jedná. Ani nemohla číst nikomu jinému myšlenky - to by dovedl pouze čistokrevný Betazoid. Dokázala se zachytit pouze o emoce, ale ani kapitán, ani doktorka jí příležitost nedali.

Na druhé straně - někdo se přece jen musel starat o Enterprise. Riker a Deanna byli na velitelském můstku a snažili se tedy zůstat klidní.

Jindy, když se dostali do problémů, Riker se odreagoval pohledem na nekonečnost vesmíru na obrazovce. Nyní je ale kosmický proud kamsi unášel, a tak si zvykl na rozmazané obrysy hvězd, které míjeli. Obrazovka byla však mrtvá a přistihl se, že si i přeje, aby ji tým šéfa strojovny ani neoživil.

Zdálo se mu to celou věčností, než zaslechl kapitána: hlas byl vyrovnaný, ale obsah zprávy ho zvedl z křesla. "Poručíku Rikere a poradkyně Troi - přijďte do mé kabiny. Musím s vámi nutně mluvit."

První důstojník se zvedl z kapitánského křesla a nasměroval si to do kapitánovy soukromé kabiny. Picard ale nebyl uvnitř, a tak nemusel vůbec čekat, až bude vyzván. Společně s Troi vešli okamžitě dovnitř.

Riker se podíval na interkom: "Už jsme ve vaší pracovně, pane. Co se tam u vás děje?"

"Nic dobrého, Wille. Měli jsme tu další útok, jak jste si určitě domyslel. Tentokrát byl použit fázér. Cadwalladerová je zraněna."

Riker cítil, jak mu vyschlo v krku: "Je to hodně vážné, pane?"

"Uzdraví se - doktorka řekla, že to bude trvat několik dní, než bude moci opustit ošetřovnu. Potom další dny bude trvat regenerace poraněné tkáně. Po chvíli dodal: "Dostala zásah fázérem nastaveným na šestku."

První důstojník suše polkl: šestka udělá pěknou díru i v duraniu - to má tedy štěstí, že je vůbec naživu.

"Kde a kdy se to stalo?" ptala se Troi.

"Sedmnácté podlaží - byl u toho Morgen a doktorka. Přesně v době, kdy jsme se snažili vyrvat se vesmírnému proudu.

Zabiják využil výpadku elektřiny. Morgen a doktorka jsou v pořádku, ale Cadwalladerová to štěstí neměla."

Riker se snažil potlačit své rozčilení: "Zahlédl někdo z nich útočníka?"

Slyšeli kapitánův povzdech: "Neviděli nic, ale pan Worf analyzuje celý prostor, kde se to stalo. Proto jsem i já tady."

"Máte ještě nějaké další přání, pane?" zeptal se první důstojník.

"Zatím nic, Jedničko - je vás zapotřebí na velitelském můstku. Myslel jsem si jen, že byste měli vědět, co se stalo."

"Díky, pane," řekl Riker.

Picard neodpovídal a tak se otočil na Deannu Troi, stojící vedle něho.

"To jsou mi novinky," konstatovala.

Pokýval hlavou. Měl by přece jenom nějak tuto situaci komentovat a naznačit svou chytrost a optimismus - byl tím přece známý.

Nějak k tomu ale neměl náladu. Myslel pouze na Tricii Cadwalladerovou: mohla klidně zemřít, aniž by se dozvěděla pravý důvod, proč zrušil tu večeři.

Zoufale po ní toužil, chtěl ji vidět. Sedl by si k ní na postel a snažil by se vše vysvětlit. Ale ani to nemohl udělat, protože kapitán ho vrátil zpátky na velitelské stanoviště.

"Wille?"

Náhle si uvědomil, že Deanna stojí před ním. Všimla si jeho zamyšleného výrazu. "Promiň," vymlouval se. "Mám toho nějak plnou hlavu." Usmála se - napůl smutně: "Moc na ni myslíš a je ti jí líto... Že je to tak?"

Málem ji chtěl zmást dotazem, koho tím myslí, ale včas se zarazil. Skrývat něco před Deannou by bylo to samé, jako kdyby chtěl obalamutit sám sebe.

"Máš pravdu."

Byly doby, kdy si myslel, že je nevhodné o něčem takovém mluvit: jejich bývalé soužití bylo stále ještě živé, a tak se styděli vyprávět si o svých nových láskách...

"Teď už rozumím," přiznala se Deanna.

"A čemu?"

"Tomu konfliktu v tobě, kterého jsem si nedávno všimla. Cadwalladerová byla také jedna z podezřelých a ty jsi musel potlačit své city při šetření celého případu."

"Dokonce jsem musel i zrušit večeři s ní - bylo to opravdu hrozné - věř tomu, nebo ne."

"Věřím ti," odpověděla.

Riker se na ní podíval: "Deanno, buď opatrná - vidíš, co se tu děje. Když se to mohlo stát jí,..."

Položila mu ruku na rameno jako gesto ujištění: "Jsem už dospělá, ale stejně díky za varování."

Jemně, ale jistě ho vyvedla ze dveří.

Worf se otočil, jakmile se dveře turbovýťahu otevřely.

V duchu si to vyčítal, protože vše naprogramoval tak, aby toto podlaží turbovýťah ignoroval, dokud nebude vyšetřování skončeno.

Náhle si ale všiml, že je to kapitán Picard a tak si uvědomil, že to je jeden z mála, kteří se mohou dostat přes naprogramovaný zákaz. Jakmile se dveře za ním zavřou, nabude zase program platnosti.

Napřiml se, jakmile se kapitán začal prodírat skupinou členů ostrahy; kteří analyzovali útok ze všech stran. "Pane,"

ohlásil se Worf.

Picard se s jasnou nevolí díval na popáleniny konstrukce lodi - vzorky, které odebírali Burke a Resnick. Obrátil se na Klingona: "Pohov, poručíku." Zhluboka se nadechl: "Máte něco nového v celém případě?"

Šéf ostrahy ze svého opasku vytáhl fázér a podal mu jej. Kapitánovy oči se zúžily.

"Zbraň, která byla použita při útoku," vysvětloval Worf, i když to bylo zřejmé. "Jak jsme se domnívali, komunikační modul byl odpojen." Odmlčel se. "Našli jsme ji v kontejneru, asi dvacet metrů odtud. Je jasné, že útočník se fázéru chtěl zbavit, aby se nenašel při prohlídce pokojů. A protože prchal, tak nestačil zbraň lépe ukrýt."

Kapitán se na ni stále díval a náhle s údivem pohlédl na Worfa: "Poručíku... tenhle fázér..."

Klingon přikývl: "Je to jeden z našich - byl ukraden členovi ostrahy."

"Jak se to mohlo stát?"

Worf se snažil dívat do dálky a zakrýt svou hanbu: "Loyosha - můj důstojník ve službě - byl nalezen v bezvědomí krátce po útoku. Vypadá to na drogy. Pravděpodobně měl něco v jídle, protože se to stalo u večere. Samozřejmě, je to pouze teorie, ale získali jsme vzorky zbytků jídla: budeme je testovat."

Kapitán se opět zarazil a vrátil mu fázér. "Odkud se to jídlo objevilo? Byla to normální dodávka jídla z důstojnické kuchyně?"

"Ano, připravovala je normální kuchyňská jednotka, kterou jsme také zajistili."

Picard spokojeně přikývl, otočil se a šel podél koridoru směrem, odkud byl veden útok. Poznal to snadno podle směru "jizev" na stěnách chodby. Worf mu v tichosti kráčel po boku.

Po chvíli šéf ostrahy polkl: "Pane?"

"Ano, Worfe." Kapitán se na něho ale nedíval - prohlížel si celý koridor v obou směrech.

"Pane," pokračoval Klingon. "Jestliže bylo jídlo otrávené, potom to je má vina. Přebírám tedy plnou odpovědnost za to, co se stalo."

Kapitán se k němu otočil: v jeho očích se objevila vzpomínka na něco podobného, co už kdysi dávno slyšel.

"Poručíku," řekl. "Máme před sebou někoho, kdo perfektně zná lodní systémy. Pokud ale naprogramoval jídelní jednotku dálkově, potom jeho..." odmlčel se, "nebo její schopnosti jsou geniální. Jsem si jist, že ani pan LaForge by nám neřekl, jak se to dá udělat."

Worf se neústupně vnucoval: "Pane, přesto..."

Picard mávl rukou: "Přesto, že nic! Máme před sebou podstatně důležitější věci, než obviňovat sami sebe. Je to naprosto jasné?"

Klingon se napřímil: "Ano, pane!"

"A teď bych chtěl vidět celou rekonstrukci útoku. A chci vědět každý, i ten sebemenší detail."

"Samozřejmě," rychle souhlasil Worf.

Oddělení ošetřovny pro kritické případy bylo úplně izolováno od osob, které neměly s ošetřovnou nic společného. Výjimku měli pouze kapitán, Riker a Worf. To byl jasný příkaz doktorky, který vyřkla při odchodu k analýze všech zkoušek provedených s Cadwalladerovou. Bylo to naprosto jednoduché a účinné.

Když se s výsledky vrátila, překvapil ji Greyhorse: pobíhal okolo Cadwalladerové a otíral jí čelo. Než se stačila ozvat vytušil její přítomnost a otočil se.

Nikdy ho neviděla ve stavu emocí - nyní ale byla jejich svědkem.

"Hrome, proč jste mi neřekla, co se Cadwalladerové stalo, Beverly?"

Pokrčila rameny: "Stalo se to před pár minutami. Normálně nezveme hosty, aby nám pomáhali se službou u pacientů."

Udeřil do biolůžka: "Pokud se jedná o Cadwalladerovou, tak nejsem pouhý návštěvník. Celá léta jsem se snažil z této ženy něco udělat. Když je zraněna, tak o tom chci něco vědět."

"Děkuji vám za radu," odpověděla ledově Crusherová. Uvědomila si ale, za jakých okolností se to stalo a tak zvolila mírnější přístup: "Vím dobře, jak vám je, Cartere. Je to přece vaše přítelkyně..."

"Nevíte - není jenom moje přítelkyně," odsekl Greyhorse. "Na Maxia Zetě jsme dostali několik přímých zásahů. Ani ošetřovna nebyla ušetřena - oheň byl všude. Cosi mě zavalilo a pro mne bylo naprosto nemožné dostat se ven."

Odmlčel se. "Odmítla opustit kosmickou loď, dokud nezjistí, jestli jsem živý nebo mrtvý. Cadwalladerová, Picard a několik ostatních zůstávali, zatímco záchranné lodě nabíraly posádku. Nakonec mě přece jenom našla a doslova vyřezala z ruin ošetřovny, která se po chvíli změnila v ohnivě peklo. Nacpala mě i do poslední záchranné lodi a to už jsem ztratil vědomí: Otrava zplodinami. Pokud by nebylo ji, zahynul bych dost hrůznou smrtí..."

"To jsem ale nevěděla!"

Greyhorse si odkašlal a snažil se zakrýt rozpaky: "Tak to už konečně víte." Pohodil hlavou směrem k pacientce:

"Popáleniny od fázéru? Kde se to, probůh, tady vzalo?"

Crusherová v duchu zaklela: už je pozdě! Podívala se na monitor nad lůžkem, kde ještě svítil plný popis zranění.

Jakýkoliv lékař, který si alespoň něco pamatoval z teorie, musel okamžitě rozpoznat rozbitý molekulární vzor, způsobený paprskem fázéru.

Nemělo význam nic zalhávat: Greyhorse byl opravdu dobrý a odhalil by veškerou kamufláž.

"Pojďte do mé pracovny," pozvala ho. "Je to opravdu dlouhá historie."

Geordi vrtěl nevěřícně hlavou. "To je k zbláznění. Fakt k zbláznění. Jako kdyby nám nestačil ten malér s kosmickým proudem!"

Picardův hlas z interkomu zlověstně pokračoval: "Hlídejte pečlivě každý pohyb ve své sekci, poručíku. Je-li ten náš vrah tak aktivní, jak vypadá, a tak zbehlý v technice..."

"Je mi to jasné, kapitáne."

"Dobrá. Vypínám."

Geordi se podíval na androida, který seděl z druhé strany stolu šéfa strojovny. Zhluboka se nadechl a potom vydechl.

"Člověk se tady začíná bát," řekl.

Dat se omluvně podíval. "Z intelektuálního hlediska to chápu. Avšak já sám nejsem schopen strachu, ten pocit s vámi nemohu sdílet."

Geordi zavrčel: "Za to se nemusíte omlouvat. Teď je nejdůležitější zachovat si chladnou hlavu. Kdo se stane příští obětí střelby - nebo sabotáže na simulátoru, to není podstatné."

Přes průhlednou zeď své kanceláře pozoroval Wesleyho a Simenona. Zdálo se, že jsou unaveni stejně tak, jak se cítil on sám - zvláště Gnališan. Při jeho břitkém smyslu pro humor a cizokrajném vzezření člověk snadno zapomínal, že je na prahu stáří. Avšak po těch několika málo dnech horečného teoretického přemýšlení už na svůj věk začínal vypadat. Teď už alespoň věděl, že Simenon nebyl odpovědný za fázerový útok. Vždyť Gnališan s ním byl během pokusů s motory a každý okamžik od té doby.

Pokud ovšem nemá komplice...

"Neměli bychom se připojit k ostatním?" navrhl Dat. "Budou se zajímat, co nás zdržuje."

"Jen jsem přemýšlel," řekl mu Geordi. Co když je do pokusů o vraždu zapletena více než jedna osoba. Co když... spiknutí...

Simenon by byl mohl zařídit incident na simulátoru a útok fázerem přenechat někomu jinému. Možná Gnališan stačil předat svému komplici signál, že v horních podlažích došlo k výpadku a že by to mohl být ten správný okamžik pro podniknutí dalšího útoku na Morgena. Možná...

"Fuj," řekl nahlas. Proč hledat komplikované řešení, když se s největší pravděpodobností jedná o sólovou akci? Už tak bylo dost těžké uvěřit, že tu je jeden šílenec usilující o Morgenův život - natož dva.

"Fuj?" opakoval android.

Geordi se usmál. "Jen, jsem rozvíjel jednu teorii, Date. Nic, co by stálo za řeč." Vstal. "Tak pojdte. Třeba se nám podaří dokončit ty výpočty ke kosmickému proudu dříve, než nadobro odpadnu."

Dat se na něho udiveně zadíval. V posledních dnech tak činil čím dál méně - ale šéf strojovny musel narazit na výraz, se kterým se android ještě nesetkal.

"Odpadnout," opakoval LaForge, "to je jako vypnout v důsledku nedostatečného spánku."

S výrazem pochopení zapsaným ve tváři se Dat také zvedl a vyšel s ním z jeho pracovny.

Picard nikdy nebyl tak vděčný za svou pracovnu jako nyní. Teď potřeboval klid a čas. Klid na přemýšlení. Klid na vstřebání obrazů Cadwalladerové, ležící na biolůžku a chodby sedmáctého podlaží, zčernalé zásahy fázeru.

Potřeboval čas, aby mohl zapomenout na Worfa a jeho tvrzení o odpovědnosti - které se ostatně tolik podobalo tomu, co před dvaceti lety, po jiné, neméně hrozné události, prohlašoval Pug...

Zanedlouho se vrátí do svého velitelského křesla. Bude vzbuzovat důvěru. Bude inspirací pro ostatní.

Ale teď ještě ne. Teď si alespoň na chvilku pohodlně sedne, zavře oči a pokusí se dospět k nějakému názoru na celý ten zatracený zmatek.

Cadwalladerová už pochopitelně stojí mimo podezření. Kapitán četl nemálo povídek Dixona Hilla, takže věděl, že vrah, aby se vyhnul podezření, může zranit i sám sebe ale Tricia byla zraněna příliš ošklivě, než aby tomu uvěřil. A kromě toho, fázer držely ruce někoho jiného, přísahal na to jak Morgen, tak Beverly.

Picard se znovu zamyslel. Nemohl se zbavit pocitu, že mu něco uniká. Že někde v temném koutku jeho mysli leží klíč k tomu všemu a jen čeká, aby si na něj posvítíl.

Já bych měl vědět, kdo to je, řekl si pro sebe. Vždyť jsem jejich kapitánem, proboha. Měl bych přece vědět, co v nich vězí.

Opravdu - jak mohl žádat na Worfovi nebo Rikerovi, aby našli vraha, když on sám nemohl? Kdo znal Idun a Puga a všechny ostatní líp než Jean-Luc Picard?

Náhle ho osvitila nečekaná odpověď. Jack. Jack Crusher je znal lépe než jejich kapitán - v některých případech dokonce lépe než jejich vlastní matka.

Ano. Jack by věděl, kdo se pokouší zabít Morgena. Lidé mu svěřovali tajemství, jaká by nesdělili nikomu na světě.

Koneckonců, jak by někdo s takovým nevinným, usměvavě kulatým obličejem kluka z farmy mohl být schopen prozradit svěřené tajnosti?

A Jean-Luc Picard pro tuhle vlastnost na svého přítele trapně žárlil - nebo ne? Zakroutil hlavou. O tomhle už hodně dlouho nepřemýšlel - o tom, jak závidí Jacku Crusherovi.

Ovšem to nikdy nestálo v cestě jejich přátelství - Jack se o tom nikdy ani nedozvěděl. Ale něco v mladém Jean-Lucu Picardovi - v tom, který převzal velení na Stargazeru s menší důvěrou, než si připustil - si toužebně přálo, aby byl milován stejně, jako byl milován Jack Crusher. Ne pouze respektován nebo obdivován, ale milován.

Časem se přes to samozřejmě přenesl. A přesně tehdy si uvědomil, že je milován - přestože tu byl nepatrný rozdíl.

Zdálo se, že Jacka si lidé zamilovali již od prvního okamžiku, co ho potkali. V případě kapitána byl takový vztah navázán až během několika příštích dnů či měsíců a dokonce i let.

A kdo určí, který z těchto vztahů je lepší? Určitě ne Jean-Luc Picard, pro kterého jsou věci srdce ještě i dnes mlhavé a v některých aspektech děsivější než ty nejzazší doteky neznáma.

Kapitán upřeně zíral na protější křeslo. Ach, Jacku...

Picard si na chvíli představil svého přítele, jak sedí z druhé strany stolu v jeho pracovně: dlouhé tělo složeno do té nejdokonalejší polohy, jaké mohl dosáhnout.

"Nějaký problém, Jean-Lucu?"

Kapitán přikývl. "Dost velký," potvrdil.

"Mohl bych ti s ním nějak pomoci?"

Picard si povzdechl. "Máme na palubě vraha, Jacku. Je to jeden nebo jedna z našich přátel - a jde po Morgenovi."

Jackovy rysy ztvárnily. "Snaží se, dokončit to, co začala Gerda."

"Přesně tak. A já nemám žádnou stopu, která by mě dovedla k některému z nich."

Jack zachmuřeně přikývl. "Když už i ty máš problémy, tak opravdu stojí za to."

"Někde musí být odpověď, Jacku. Vím to! Chtěl bych jen vědět, kde mám začít hledat."

Zdálo se, že Jack chce něco dodat - jako by na tu hádanku znal odpověď. Jako kdyby věděl, kdo je vrah. Jako by to ze sebe nemohl vypravit. Jen pokrčil rameny.

"To je v pořádku," řekl Picard.

"Promiň," zašeptal Jack konečně.

"Ale ne." Kapitán se podíval na svého přítele, který mu teď chyběl víc než kdy předtím. "Vážně. To je v pořádku." A najednou bylo křeslo zase prázdné, přestože si Picard moc přál, aby tomu bylo naopak.

Kapitola 11

Riker chtěl přijít už dřív, ale uprostřed služby prostě nemohl opustit můstek pro osobní důvody. Jakmile vstoupil do ošetřovny, spatřil doktorku Crusherovou.

Právě se vynořila za přepážkou oddělující od ostatního zařízení tu část, kde bylo biolůžko Cadwalladerové - oddělení pro kritické případy. Doktorka si ho všimla a tázavě se na něho podívala. "Co byste potřeboval, poručíku?"

Ukázal na přepážku: "Doufám, že mi dovolíte navštívit vaši pacientku."

Doktorka se zarazila. "Teď právě spí - neměl byste ji rušit."

První impuls byl - protestovat. Potlačil jej, protože dobře věděl, že by mu to v tomto případě nepomohlo. Beverly Crusherová uměla být pořádně tvrdohlavá, když šlo o její pacienty.

Mimo to, jestliže Tricia potřebuje spát, proč by ji měl rušit? Se svým vysvětlováním - k čemu tenkrát večer vlastně došlo - mohl počkat.

"Jestliže potřebujete nějakou informaci o tom, co se stalo," řekla mu doktorka, "můžete se klidně zeptat přímo mne."

Chvilí mu trvalo, než mu došlo, o čem Crusherová mluví. Zavrtěl hlavou. "Ne, ne. Jen jsem se jí chtěl zeptat, jak se cítí."

Doktorka se na něho zadívala - zdálo se, že porozuměla. "Ach tak," řekla, "v tom případě - co kdybyste přišel trochu později?"

Kývl. "Přijdu." Vteřina přemýšlení. "Nevadilo by, kdybych se na ni jen podíval?"

Doktorka se zamyslela. "Myslím, že vám to mohu povolit," rozhodla nakonec. Při těch slovech jí v očích zablýsklo porozumění.

První důstojník se usmál. "Děkuji." A za jejího dohledu šel k zástěně.

Nahlédl dovnitř. Jak doktorka řekla, Tricia opravdu spala. Obličej však měla natočený směrem k němu. Oddychl si.

Popravdě řečeno, čekal, že to bude horší. Ale stejně to bylo něco šokujícího, vidět ji tam ležet bledou a slaboučkou, když se ještě nedávno, plná síly, točila na hrazdě.

"Poručíku ...?"

Obrátil se a pohlédl na Crusherovou.

"Já vím, doktorko. Já vím." Váhavě odstoupil.

"Možná," navrhl, "možná bych jí mohla povědět, že jste se na ni ptal."

"To bych byl moc rád."

Když se vrátili na ošetřovnu, Crusherová zkoumavě pohlédla na prvního důstojníka: "Nemusíte si dělat žádné starosti - naše pacientka je na tom už docela dobře."

"To rád slyším, doktorko," přikývl

Ale bude si dělat starosti dál - a nejen o Tricii Cadwalladerovou.

Je nutné myslet také na ty ostatní, kteří přežili katastrofu Stargazeru...

Dat seděl v inženýrském středisku a kontroloval výpočty, svého pozitronického mozku. Zabýval se tím od doby, co Geordi poslal všechny z krizového štábu do postele.

"Nemá smysl, abychom sami sebe zabíjeli," řekl šéf strojovny. "Ráno budeme mít otevřenější hlavy." Simenon souhlasil. Wesley také, ačkoliv nerad.

Dat ale spánek nepotřeboval. Takže když Geordi i ostatní odešli do svých kabin, on zůstal. A ještě hodiny potom tu stále byl.

Bohužel, nedostal se moc daleko. Jeho rovnice obsahovaly příliš mnoho proměnných, příliš mnoho neznámých. Kdyby jen měl hlubší znalosti zákonů subkosmické dynamiky...

"Promiňte." Android se otočil po zvuku a uviděl za sebou stát doktora Greyhorse. Muž pokrčil širokými rameny.

"Předpokládám, že všichni už odešli spát."

"Naopak," odpověděl Dat a otočil se v křesle. "Jsem tu ještě já. A tudíž ne všichni už odešli."

Doktorovi se objevily v koutku očí mírné vrásky. "Máte pravdu, poručíku. Vaše logika je dokonalá." Rozhlédl se okolo.

"Ale všichni ostatní odešli spát - že ano?"

"To je pravda," odpověděl Dat.

Greyhorse si přitáhl křeslo a ztěžka se posadil. "To je velká škoda. Doufal jsem, že vám budu moci nabídnout pomocnou ruku."

"V jakém smyslu?" zeptal se android, teď už se zájmem.

Doktor znovu pokrčil rameny. "Však víte. S tím prokletým problémem - s kosmickým proudem, do kterého jsme vletěli. Pocházím ze starého inženýrského rodu a mám za sebou určitou praxi v oboru. Myslím, že bych mohl nějak pomoci."

"Rozumím," řekl Dat. "Omlouvám se. Nevěděl jsem o vašich inženýrských zkušenostech."

"To je v pořádku. Neví to téměř nikdo."

"Jste s naším problémem seznámen?" zeptal se android.

"Ne zcela." Greyhorse se krátce usmál. "Nebo přesněji řečeno, téměř vůbec. Víím jen, že jsme pohlceni něčím, co ovlivňuje rychlost naší kosmické lodi."

Dat přikývl. "Dovolte tedy, abych vám podal přesnější informace."

Následující půlhodinu nedělal nic jiného. Co se doktora týče, naslouchal velmi soustředěně. Androida přerušil jen jednou nebo dvakrát, když potřeboval něco podrobněji vysvětlit. Ke konci výkladu už nepřerušoval vůbec - což bylo pro Data známkou stoupajícího porozumění ze strany Greyhorse. Jak se ukázalo, měl pravdu.

Jakmile skončil, začal doktor chrlit návrhy jeden za druhým. I dobré. Ale všechny už byly předloženy - a zamítnuty. A Dat to musel samozřejmě říci. Po chvíli Greyhorseův entuziasmus slábl, pramen nápadů začal vysychat.

"Zdá se," řekl, "že to nakonec tedy bylo dobře, že jsem se dal na medicínu. Nebyl by ze mne moc dobrý inženýr."

Naopak," odvětil Dat, "vaše návrhy byly velmi dobré. Skutečnost, že už je tu někdo řekl, znamená poklonu našim schopnostem, nikoliv jejich odsouzení." Viděl, jak s Greyhorseův výraz znovu ožil: "Uvědomte si, doktore, že ani tři nejlepší inženýrské mozky celé Federace nepřišly na nic jiného."

Doktor se na něho podíval. "Tři? Koho nepočítáte? Doufám, že ne sebe?"

"Sám sebe nepovažuji za příliš zdatného v oboru inženýrství," vysvětloval android. "Dobrý inženýr, jak mi bylo stále a znovu opakováno, to je jedna třetina znalostí a dvě třetiny intuice. Jsem velmi schopný v oblasti znalostí, avšak intuice je jednou z mých slabých stránek."

Greyhorse potřásl hlavou. "Víte, Date - je intuice a intuice. Moji příbuzní by váš model velkého inženýra postavili na hlavu. Mají po čertech dobrou intuici - alespoň pokud se týče strojů. Ale dejte je do místnosti s jinými Pozemšťany a mají přibližně tolik intuice jako nábytek. Stejně to je bohužel i se mnou. Nikdy jsem nechtěl být jako oni, ale... no, víte, co chci říci. Jablko nepadne daleko od stromu. Jsem prý úplný kouzelník, když jde o zacházení s lidskými těly: ale když jde o jejich duše - o zacházení s nimi jako s lidmi - jsem nula. Robot." Usmál se. "Vy - naopak - vypadáte jako stroj. Považujete se za stroj. Věřte mi ale, Date, vy jste víc člověk - v mnoha aspektech vyšší intuice - než celý klan Greyhorseů dohromady."

Android to považoval za nemožné a řekl to.

"Protože jste ještě nepoznal klan Greyhorseů," poznamenal doktor.

"Ne," souhlasil Dat. "Znám ale vás. A nezdá se, že vám by chyběly pozitivní lidské vlastnosti."

Doktor na něho upřel pohled. "Zdání může klamat, poručíku. Jsem v jádru sobecký a druzí jsou mi lhostejní. Chcete příklad?"

"Android nevěděl, jak má odpovědět."

"Tak vám jeden dám," pokračoval Greyhorse. Naklonil se blíž. "Vím o útoku na Tricii Cadwalladerovou. Šel jsem do ošetřovny a viděl jsem ji tam ležet. Doktorka Crusherová mi potom všechno řekla."

Android byl překvapen. Věděl totiž o kapitánově rozkazu - udržet pokusy o vraždu v tajnosti. Nijak to nekomentoval, pouze tuto informaci zaregistroval a založil k budoucímu posouzení.

"Vím to," pokračoval doktor, "a přece nemohu s určitostí říci, že s Tricii Cadwalladerovou cítím. Samozřejmě, že mě to zajímá na profesionální úrovni - mám- v sobě čest chirurga a nesnáším, když se práce zkaží nebo zpacká. Ale co se týče mých pocitů ke Cadwalladerové jako k jedinci - k osobě, se kterou jsem úzce spolupracovat dlouhá léta - zjišťuji, že nic necítím. Její zranění mě nechávají naprosto chladným, nijak mě to nedojímá."

Dat naklonil hlavu, což dělal často, když něco přesahovalo jeho chápání. "Ale co vaše snaha ohledně toho kosmického proudu?" zeptal se. "Neříkal jste, že jste nám přišel pomoci?"

Greyhorse otázku odbyl mávnutím velké, masité ruky. "Pud sebezáchovy, příteli. Nic víc, nic méně. Jestliže loď zabloudí nebo se ztratí, pak zmizím s ní. Ale já dávám přednost životu - návratu na kliniku Hvězdné flotily, kde budu pokračovat ve své roli humánního a nadšeného ranhojiče."

Vstal. Android ho sledoval a snažil se nějak si roztřídit to, co mu doktor řekl.

"Lituji, že jsem vám nemohl více pomoci, poručíku. Kdyby mě napadlo něco dalšího, dám vám vědět." Na chvíli se odmlčel. "Ach, a ... byl bych vám velice vděčný, kdybyste se o mé návštěvě nezmiňoval před profesorem Simenonem. Jen by se mi vysmíval. Asi pro překročení hranic lékařské profesionality."

"Tomu rozumím," ujistil ho android.

Vidíte?" řekl Greyhorse. "Jste člověkem víc, než si myslíte."

A potom odešel.

Kapitán stále seděl ve své pracovně a přemýšlel, když ho vyrušilo melodické cinknutí. Někdo venku na můstku ho chtěl navštívit. Picard pohlédl ke dveřím do kabiny a krátce zauvažoval, kdo by to tak asi mohl být. Pak se s nechutí napřímil, připraven na kohokoliv.

"Vstupte," řekl.

Dveře se otevřely.

Byl to Ben Zoma. A nevypadal moc spokojeně. "Posaď se," řekl Picard.

Jeho bývalý první důstojník se posadil na protější stranu kapitánova stolu. Pro oba dva to byla velice dobře známá

pozice, tímto způsobem spolu vedli rozhovory na Stargazeru nejméně tisíckrát.

Ale tohle není Stargazer - připomněl si kapitán - a Ben Zoma už není členem jeho posádky. Jaký měl asi život během té poslední desítky let? Mohl by se změnit natolik, že by se z něho stal vrah?

"Jean-Lucu," začal muž s olivovou pleťí bez své obvyklé žoviálnosti. "Chci několik odpovědí. A chci je hned." Picard se mu pevně podíval do očí. "Na jaké otázky, Gilaade?"

Ben Zoma se opřel do křesla. "Kde je Tricia Cadwalladerová? Neříkej mi, že nevíš. Neodpovídá totiž na moje výzvy interkomem. A když jsem ji šel navštívit do kabiny, nebyla ani tam."

Kapitán se rozhodl mluvit pravdu - ale jen do určité míry.

"Je na ošetřovně," řekl. Sledoval reakci přítele a doufal, že postřehne něco, co by prozradilo jeho vinu. Současně ale doufal, a to dokonce intenzivněji, že ne.

"Na ošetřovně," opakoval starostlivě Ben Zoma. Pokud to Picard uměl správně rozpoznat, byla to starost opravdová.

"Je v pořádku? Co se jí stalo?"

A teď byla na řadě lež - nešla mu z úst zrovna lehce. "V okamžiku zastavení motorů došlo na sedmáctém podlaží ke zkratu bezpečnostního systému a v důsledku toho k explozi ve větrací šachtě. Jeden vzdušný ventilátor vybuchl a Tricia Cadwalladerová byla v nesprávné době na nesprávném místě."

Mohlo se to opravdu takhle stát. Vlastně Geordi tvrdil, že skutečně viděl přesně takové neštěstí - před lety, na kosmické lodi Hood.

Ben Zoma pokýval hlavou a přijal tuto kapitánovu verzi. "A Tricia?"

"Je v pořádku," řekl Picard. "Nějaká menší zranění, to je všechno. Pravděpodobně by měla být už zítra v pořádku, ale doktorka Crusherová si ji bezpochyby bude chtít nechat ještě nějakou chvíli pod dozorem."

Ben Zoma znovu přikývl a zachmuřil se.

"Víš," začal, "když pod někým sloužíš skoro dvacet let, znáš ho velice dobře. Poznáš, kdy je unavený, otrávený nebo sklíčený. Dokonce i u takového člověka, jako jsi ty, Jean-Lucu, člověka, který umí dobře skrývat své city." Předklonil se - ani ne rozzlobený, spíše jen dotčený. "Dobře poznáš, kdy lže. A ty, příteli, jsi lhal právě teď." "Skutečně?"

"Ano. Jak už jsem říkal vaší palubní poradkyni Troi, na Enterprise se něco děje. Zesílená bezpečnostní opatření, nefunkující simulátory... a náhlý sklon Morgena k samotě. A teď Tricia Cadwalladerová." Potřásl hlavou. "Neříkej mi, že nic netajíš."

Situace vyžadovala, aby Picard pokračoval v této přetvářce. Tj., aby i nadále podezíral Ben Zomu spolu s ostatními. Ale jeho instinkt mu napovídal něco jiného. A kapitán kosmické lodi, jak se naučil již na počátku své kariéry, musí bezpodmínečně sledovat své instinkty.

Zhluboka se nadechl. "Máš naprostou pravdu," řekl příteli. "Lžu. Ve skutečnosti byla Cadwalladerová zraněna fázérem. A Morgen se stal poustevníkem na mou žádost - poté, co skoro přišel o život při té sabotáži na simulátoru."

Ben Zoma chvíli mlčel, pak řekl: "Podrobnosti - prosím."

Picard mu načrtl celou situaci. Než skončil, oči Ben Zomy se zúžily do pouhých štěrbin.

"Takže," končil kapitán, "někdo se snaží zabit Morgena. A s největší pravděpodobností je vrahem jeden z nás." Ben Zoma se zamračil. "Přál bych si, abych s tebou nemusel souhlasit." Zmlkl. "Myslíš, že to mohla být Idun?" "Osobně," řekl Picard, "si to nemyslím. Je to až moc nápadné - zvláště potom, jak sama rozčileně odešla z jídelny. Ale jsem si jistý, že vrah chce, abychom si mysleli že je to Idun Asmundová."

"Ale je to nápadné nebo ne, ona je jediná, kdo by mohl mít nějaký motiv," poznamenal zamyšleně Ben Zoma. "Pomsta za smrt sestry."

"Poručík Riker přišel na jiný motiv - dokončení Gerdina poslání."

Čelo pod šedivějícími skráněmi druhého muže se zkrabatilo. "Na to jsem vůbec nepomyslel - ale má pravdu." Picard potřásl hlavou. "Ne! Já si pořád myslím, že Idun je nevinná."

"Předtucha?" zeptal se Ben Zoma.

"Když se ti to tak líbí."

"Na předtuchách ale stavět nemůžeš, Jean-Lucu. Ne v takové záležitosti, jako je tahle."

Kapitán se zachmuřeně usmál. "Byla to právě předtucha, Gilaade, která mi velela věřit i tobě."

Ben Zoma se také usmál. "Boduješ," řekl.

Picard si vzpomněl na něco jiného ze setkání v pozorovací hale. "Pověz mi něco o vaší misi na Daa'V. Letět jsi tam s Pugem a Cadwalladerovou dodat nějaké léky, pokud si vzpomínám?"

Snědý muž vypadal překvapeně při této zdánlivě nijak nesouvisející otázce. "Ano. Dekacyklen. Obyvatelstvo Daa'V bylo těžce zasaženo syndromem Marionis, virem pocházejícím z Marionis Six..." Přestal, když mu došlo kam Picard míří.

"Ty chceš vědět, jestli jsme přišli do styku s někým, kdo byl proti Morgenovu návratu. A jestli mohl někoho z nás ovlivnit."

"Přesně tak."

Ben Zoma pokrčil rameny, očima upřeně před sebe a přemýšlel o tom nápadu. "Byli tam někteří, kteří se ptali po Morgenovi - ale nikdo, kdo by se otevřeně vyjadřoval pro něho, nebo proti němu. Tedy alespoň v mé přítomnosti. A pokud jde o ovlivnění ostatních..." Potřásl hlavou: "Nemohu ručit za celý zdravotnický personál - na to by ses měl zeptat mého vrchního zdravotníka. Ale Tricia a Pug se ode mne nehnuli ani na krok, když jsme byli tam dole. Pochybují, že by je někdo mohl jakkoliv ovlivňovat."

Kapitán se na něho zkoumavě podíval. "V případě Puga by snad ani nemuselo jít o ovlivňování." Volil pečlivě slova.

"Gilaade... ty se s ním stýkáš denně. Došla jeho nevráživost až tak daleko, že by mohl mít chuť zabít?"

Ben Zoma odpověděl bez přemýšlení. "Je mrzutý, to je pravda. A někdy - opravdu jen někdy - to ovlivnilo jeho výkon."

Jistěže - pití mu v tomhle ohledu taky moc nepomáhá, vždyť jsi viděl, jak odmítá synthehol."

Picard přikývl.

"Vsadil bych ale život, že Pug nemá s těmi vražednými útoky nic společného. V hloubi duše je to jemný člověk.

Vždycky byl jemný člověk."

Kapitán povzdechl. "Naprostá pravda. Ale někdo se pokouší připravit Morgena o život. A když to nejsi ty nebo Tricia nebo Pug..."

"Já vím," řekl Ben Zoma. "Je těžké představit si Simenona nebo Greyhorse, jak se dopouštějí násilí. A jestliže je i Idun nevinná, jak říkáš, pak už těch podezřelých mnoho nezbývá, že?"

Picard se na něho podíval. "Ne. To nezbývá."

Ben Zoma rozpráhl ruce. "Kdybych ti jen mohl víc pomoci, Jean-Lucu. Opravdu bych chtěl."

Na zlomek vteřiny Picardovi připomněl vizi Jacka Crushera. Zamžikal.

"To je v pořádku," ujistil ho - stejně jako ujistil Jacka. "Jsem si jistý, že jednou najdeme toho, koho hledáme. Jen doufám, že Morgen do té doby přežije." Napřimil se. "Zatím však, Gilaade, o tom nikomu ani slovo. Dokonce ani Morgenovi nebo Cadwalladerové."

"Máš moje slovo," řekl Ben Zoma a opřel se do křesla. "Děkuji."

Picard byl naprosto zmaten. "Za co?"

"Že jsi měl ke mně důvěru."

Kapitán pokývl hlavou. "Jen pro mne něco udělej."

"Co to má být?" zeptal se Ben Zoma.

"Nebud' nakonec tím vrahem ty."

Jeho přítel přikývl. "Dohodnuto."

Právě v té chvíli zazněl z interkomu hlas Beverly Crusherové. "Kapitáne Picarde?"

"Ano, doktorko. Okamžik prosím." Významně se podíval na Ben Zomu.

"Chceš, abych odešel?"

"Ano."

"Ale vždyť už vím, co se děje. A mohla by to být zpráva o Tricii ."

"Jestli ano," ujistil ho kapitán, "dám ti vědět."

Ben Zoma si povzdechl. "Dobrá," řekl konečně. "Je to tvoje loď. Myslím, že můžeš vést pátrání tak, jak uznáš za vhodné."

Bývalý první důstojník Stargazeru neochotně vstal a odešel. Dveře pracovny se za ním neslyšně zavřely. Kapitán pohlédl vzhůru a oslovil mřížku interkomu.

"Promiňte, doktorko. Měl jsem návštěvu."

"Rozumím. Vlastně, i já jsem tu před chvílí někoho měla."

"Opravdu?"

"Ano. Greyhorse." Zhluboka se nadechla - tak zhluboka, že to bylo v interkomu slyšet. "Kapitáne, řekla jsem mu, co se děje. Strčil nos do ošetřovny a uviděl Cadwalladerovou a - a muselo mu být úplně jasné, co se jí stalo. Bylo prostě rozumnější, aby se to dozvěděl, než ho nechat, aby se vyptával po lodi."

Picard v duchu zaklel. Kdyby tohle byl věděl, nikdy by...

"Pane?"

"Doktorko... náš přítel Greyhorse není jediný, kdo to ví. Právě jsem sám podrobně informoval Ben Zomu." Crusherová byla okamžik zticha. "Tedy," řekla, "zdá se, že naše tajemství už není takovým tajemstvím, jak bychom chtěli."

"To je více než jisté. Myslím, že je na čase, abychom měli další radu. Setkáme se v konferenční hale za deset minut."

"Ano, pane."

Kapitán se zvedl. Cítil, jak se mu stávající situace pomalu vymyká z rukou.

Bylo na čase zasáhnout.

Kapitola 12

Picard se podíval na všechny okolo stolu - Rikera, Troi, Worfa a Crusherovou. "A tak," řekl, "přebírám plnou odpovědnost za své rozhodnutí informovat kapitána Ben Zomu - stejně tak doktorka Crusherová je zodpovědná za informace, které dostal Carter Greyhorse. Přeji si ale, aby do celé záležitosti nebyl zatažen už nikdo další - za žádných okolností."

"Je čím dál těžší držet to pod pokličkou," poznamenal rozpačitě Riker. "Pokud si něčeho všiml Ben Zoma, všimnou si i ostatní."

Troi přitakala. "To ostatně řekl i Ben Zoma."

"Niméně," trval na svém kapitán, "uděláme vše pro to, abychom zajistili na naší lodi bezpečnost. Ještě nějaké otázky?"

Žádné nebyly.

"Tedy dobrá. Vraťme se k našemu pátrání. Co zjistila palubní poradkyně Troi?"

"Bohužel, zatím nemám nic konkrétního. Pár našich hostů - zvláště Idun Asmundová a Pug Joseph - mají problémy. Ale nic takového, co bych mohla označit za očividný důvod k vraždě."

Picard se obrátil prudce na Worfa. "Poručíku - vaše zpráva?"

Worf se zamračil. "Provedli jsme analýzu jídla, které požil Loyosha před ztrátou vědomí. Potvrdilo se naše podezření, že v něm bylo nepatrné množství uspávacího narkotika. Jídlo pocházelo z potravinové jednotky u bezpečnostního

sektoru - měla naprogramováno přidání tohoto narkotika do tří Loyoshových oblíbených jídel." Podíval se na Picarda. "Jednotka nevykazovala žádné známky nepovoleného zásahu, pane, takže musela být naprogramována z jiného místa. Přesně, jak jste předpokládal."

"Přeprogramována z jiného místa?" Riker tiše hvízdal. "Mistrovské zásahy našeho nepřítele do technologie jsou čím dál obdivuhodnější."

Picard zavrčel. "A jak pokračuje vaše další pátrání?" zeptal se Worfa.

Klingon se zachmuřil ještě víc. "Já sám jsem zjišťoval, kde každý z našich hostů byl v době poruchy. Morgen a Cadwalladerová, jak víme, byli s doktorkou Crusherovou. Profesor Simenon byl v inženýrské hale s androidem a poručíkem LaForgem. Kapitán Ben Zoma, doktor Greyhorse, Idun Asmundová a Pug Joseph byli ve svých kabinách. Alespoň to je informace, kterou zaznamenal na základě výskytu komunikátorů podezřelých, počítač."

"Ale," připomněl Riker, "přemístit komunikátor není nic složitého. A pak se nikdo nemusí obávat, že bude určena jeho poloha - ať už v době zločinu nebo později."

Kapitán přikývl. "Stejně děkuji, poručíku. Za pokus to stálo." Díval se na ostatní. "Návrhy?"

Nezdálo se, že by někdo nějaké měl.

"Copak se dáme tak snadno porazit?" zeptal se. "Copak bychom si měli přiznat prohru a vyrovnat se s ní?"

Zdálo se, že to s nimi trochu pohnulo.

Picard se narovnal. "Nezajímá mě, co to bude stát," pokračoval naléhavě. "Chci toho rádoby vraha najít. A to dřív, než se stane vrahem faktickým."

Pozorně sledoval tváře u stolu. Na chvíli by přísahal, že mezi nimi byl Jack Crusher. Pak se podíval ještě jednou a Jack zmizel.

Kapitán se uklidnil a řekl: "Porada skončila."

Dveře simulátoru se otevřely do majestátního šarlatového lesa, jímž probleskovaly dlouhé paprsky zlatého slunečního světla. Wesley ustoupil na stranu a přenesl svou váhu na mechovitou substanci, která pokrývala volná prostranství mezi stromy. Při dokročení se to zhouplo tak, že jen stěží udržel rovnováhu. Ale po několika dalších krocích zjistil, že jediný způsob, jak se po tom dá chodit, je pružně reagovat a ne se snažit tomu odporovat.

Gnališana hned neviděl, ale vypadalo to, že je tam jakási stezka zarostlá tou pružnou hmotou, rozdělující les na dvě poloviny. Wesley se po ní vydal směsící chůze a poskakování a přitom si zakrýval oči před slunečními paprsky. Podél cesty byl klid, les byl bez větru a bez jakýchkoli živých tvorů. Jeho přítomnost je bezpochyby zahнала do ukrytu v křovinách.

Hemžení nad ním ale nijak nepolevilo. Così malého rychle přelétávalo z větve na větev, bezstarostně a hravě. Nijak zvlášť se to nelišilo od ptáčků, které si Wesley pamatoval z dob svého dětství na Zemi - ačkoliv žádný z pozemských ptáků nevydával tak hluboké hrdelní zvuky, ani při letu neztrácel takové množství peříček.

Podporučík s úsměvem sledoval jedno pírkó, jak se snáší přímo před ním k zemi. Ve slunci úplně zářilo - sytě červená uprostřed přecházela na roztrpených koncích do zelené. Wesley poklekl a okouzlen se pírkó dotkl vzápětí prudce cukl rukou, ve které pocítil bodnutí. Prohlédl si prst a uviděl kapku krve.

"Kdybychom byli skutečně na Gnale," ozvalo se, "měl bys asi dvacet vteřin na usmíření se svými bohy."

Wesley vyskočil. Byl tak zaujat pírkem, až úplně zapomněl, že na simulátoru není sám. Otočil se a uviděl Gnališana, jak sedí zády opřený o kmen stromu, šarlatové šaty úplně stejné barvy jako listí.

"Nechtěl jsem tě vylekat," řekl Simenon a postavil se na nohy. "Jen se mi zdálo, že by tě mohly zajímat bližší informace k této scénérii. Včetně toho, co je jedovaté a co ne." Podporučík se podíval na pírkó v novém světle. "Je tak krásné. Těžko uvěřit, že je nebezpečné."

"Zdání někdy klame." Gnališan si oprášil oděv. "Samozřejmě existuje protilátka - ale tu by sis musel vzít předem. Jakmile už ses píchl, je pozdě." Zastínil si oči a ukázal na ty malé tvory, létající mezi větvemi nad jejich hlavami. "Takhle si zajišťují přežití. Čekají, až se nějaké zvíře otře o pírkó a otráví se jedem. Pak slétnou a rozklouvají je. Pracují rychle. Obyčejně je ze zvířete čistá kostra dřív, než jed zničí jeho mozek."

To nebyla nijak pěkná představa. Wesleymu nechtěně přeběhl mráz po zádech, když si představil lesní cestu plnou úhledně čistých koster čtvernožců.

"Samozřejmě," pokračoval Simenon! "že jed nepůsobí na columnu - ty létající tvory. Mají proti němu vrozenou imunitu."

Wesley pustil pírkó. Sledoval je, jak se snáší k mechovité půdě. "Jsem rád," řekl, "že jste se rozhodl ve svém programu některé detaily vynechat."

Gnališan zabručel. "Já také. Tam na Gnale jsem si na procházku do lesa vždycky musel vzít vysoké boty." Nadzvedl šaty. "A tady mohou chodit jen tak."

Wesley se Simenonovi podíval na nohy. Poprvé si uvědomil, že Gnališan je bosý.

"Takže, mladý muži, měl jste nějaký důvod, proč jste mě sem sledoval? Nebo jste si přišel jen popovídat?" Wesley se s rozpačitě usmál. "Geordi - chci říci, poručík LaForge - chtěl, abych se přesvědčil, že jste v pořádku. Dnes dopoledne jste se totiž neukázal v inženýrské hale."

"Jestli jsem v pořádku?" Nyní bylo na Simenonovi, aby se usmál. "To přece mohl zjistit i přes interkom. Poručík LaForge je prostě zvědavý, co dělám tady na simulátoru, když máme řešit jistý problém."

Podporučík přikývl. "Myslím, že i to je vysvětlení."

"A když řešit jistý problém," pokračoval Gnališan, "tak musíme stát u hlavního situačního monitoru a významně se dívat jeden na druhého."

Wesley sebou trhl. "Nemyslím, že to je přesně... "

Simenon jeho poznámku odbyl mávnutím ruky. "To je v pořádku. Nemusíte hájit svého poručíka. V jeho věku bych k tomu měl pravděpodobně stejný přístup." Zadíval se na podporučíka. "Teď jsem ale starší a snad i značně zkušenější. A vím, že někdy je nejlepším přístupem k řešení problému - úplně na něj zapomenout." Ukázal na les kolem sebe. "Tak trochu ho pověsit na hřebík, jak říkáte vy na Zemi."

Vydal se po cestě dolů. Wesley ho jen sledoval a nevěděl přesně, co má dělat. Má Gnališana následovat dál? Nebo považovat svůj úkol za splněný a vrátit se do inženýrské haly?

Náhle se Simenon otočil. "Tak co?" zeptal se. "Jdeš, nebo ne?"

Podporučík na chvíli zaváhal. "Já?" zeptal se rozpačitě.

Profesor zasupěl. "Nevidím, že by tu byl ještě někdo jiný."

K čertu, pomyslel si Wesley. Vůbec by neškodilo trochu si odpočinout - jen trošku.

Vydal se za Simenonem.

"To už je lepší," řekl Gnališan.

"Kam jdeme?" zeptal se Wes.

"Dolů k jezeru. Kam jinam?"

Nebylo to daleko. Cesta se jen několikrát zaklikatila a už tam byli, voda odrážela celou tu nádheru stromů tyčících se okolo.

Simenon zastavil poblíž hromádky kamínků - očividně ji nakupil už před nějakým časem, nebo ji jednoduše do scenérie naprogramoval. Náhle, aniž by svému společníkovi řekl slovo, poklekl a rubínovými očima slídl po okolí, až asi metr od sebe cosi objevil. Pomohl si ocasem a přisunul ten nález po zemi k sobě blíž - a když už to bylo dostatečně blízko, zvedl to prsty.

Další kámen. Gnališan jej zkoumavě prohlížel. A po chvíli zase odhodil. Wesley sledoval celou tu scénu a nemohl potlačit smích. Bylo to legrační, jak profesor Akademie dřepí bosý a zametá ocasem kameny.

"Čemu se směješ?" zeptal se Simenon rozhořčeně. "Chvíli to trvá, než se vyberou ty vhodné exempláře."

A už držel před očima další, otáčel jej a zkoumal z různých úhlů.

"Vhodné exempláře?" opakoval poručík. "Vhodné ke kurzu?"

"Na žabky, samozřejmě."

Wesley se na něho podíval. "Žabky? Co to je?"

To vzbudilo Gnališonovu pozornost, vzhlédl vzhůru. "Chceš říci, že to nevíš?"

Podporučík pokrčil ramena: "Měl bych?"

Simenon se na něho podíval, jako kdyby právě snědl jeden z těch kamenů. "Jestli bys měl? Samozřejmě, že ano copak tam, kde jsi vyrůstal, nebylo žádné jezero?"

Wesley zapřemýšlel. "Myslím... myslím, že bylo. Ale to jsem byl hodně malý. Co moje máma vstoupila do Hvězdné flotily, žil jsem na kosmických lodích."

Gnališan zesmutněl - nebo si to podporučík jen domýšlel? "Chceš říci," řekl, "že jsi nikdy neházel kamenem žabky? To je absurdní. Každé dítě přece hází žabky." Potřásl svou plazí hlavou. "Dobrá, budeme tedy muset hned napravit tu mezeru ve tvém vzdělání."

Zvedl jeden z kamínků, který dříve uložil na hromadu: malý, kulatý, na jedné straně plochý. Položil svůj šupinatý ukazováček okolo jedné z jeho oblých hran. Potom popošel o několik kroků ke kraji jezera a zastavil se, až když mu voda mírně šplouchala přes bosé nohy: Pak natočil horní část svého těla do legračního, skoro ošklivého úhlu - a po švihů zápěstím kámen vyletěl.

Plachtíl nad vodou, vyskočil třikrát vysoko do vzduchu a nakonec se, asi po dvaceti metrech, potopil.

"Tak takhle," podával instruktáž, "se kamenem hází žabky." Vrátil se k hromadě, sehnul se a zvedl další. Pak se narovnal a nabídl jej Wesleymu. "Chceš to zkusit?"

Podporučík vzal kámen a snažit se jej vložit do ohybu ukazováčku tak, jak to předtím dělal Simenon. Hrana se mu bolestivě zaryla do kůže.

"Tak ne," řekl Gnališan. "Držíš ho moc pevně. Nech ho ležet na hraně prostředníku." A začal mu srovnávat ruku, aby mu ukázal, jak to myslí.

Wesley přikývl. To už nebolelo. Snažil se ohnout jako předtím Simenon a podíval se na Gnališana. "A teď už jen hodit?"

Simenon zatřásl hlavou: "Nesmíš jen házet. Je v tom figl." Zahrál celý postup s prázdnou rukou: "Vidíš? Spodní část kamene musíš držet rovnoběžně s hladinou jezera. A když ho vypustíš, musíš mu dát zpětnou rotaci - tak, aby byl stabilní a vyrovnaný, když se dotkne vody."

Wesley několikrát procvičil ten pohyb, než dospěl k názoru, že už přišel na ten háček. Pak se otočil k jezeru, zvedl kámen a vyhodil jej nad vodu.

Ten se v letu otočil na bok a když dopadl na vodu s hlasitým žbluňknutím se potopil jako - jako kámen. Podporučík se zamračil.

Simenon si povzdychl. "Vidím, že před sebou ještě máme spoustu práce."

Riker čekal, že v ošetřovně bude doktorka Crusherová. Když vešel dovnitř a spatřil doktorku Selarovou, jak tam stojí a udílí příkazy, uvědomil si, že Crusherové už skončila služba. Před několika minutami, uvažoval - ve stejnou dobu, kdy končila i jemu.

Obvykle mu podobné maličkosti neunikaly. Ale v tuto dobu byl poněkud roztržitý.

Trpělivě čekal, až doktorka dokončí svou práci. Když ho konečně spatřila, nezdála se být ani trochu překvapená.

"Poručíku," řekla a mírně přitom kývla hlavou na pozdrav. "Říkali mi, že se možná zastavíte."

To ho trochu vyvedlo z míry. "Opravdu?"
"Ano. Zmínila se o tom doktorka Crusherová."
"Ach," řekl. "Správně." Opravdu je roztržitý!
Doktorka ukázala na přepážku, za níž bylo biolůžko s Tricií Cadwalladerovou. "Chcete navštívit naši pacientku?"
Přikývl. "Pokud na to není nevhodná doba." "Vlastně," řekla mu Selarová, "teď je velmi vhodná doba." A bez dalšího slova ho vedla dozadu, do části pro péči o kritické případy, kde se zastavili, když se naklonila ze strany za přepážku.
"Poručíku?"
"Hmm?"
"Máte tu návštěvu."
Zašustění příkrývky. "Prosím," řekla pacientka, "Pusťte ho dál."
Riker se pousmál. Hlas Tricie Cadwalladerové byl silnější, než očekával.
Selarová mu ale nedovolila jít hned. "Prosím, buďte stručný," radila mu. "Její zotavování je obdivuhodné. Vypadá podstatně lépe, než její stav ve skutečnosti je. Musíme jí proto pomoci tu její energii udržet."
"Buďte bez obav," řekl. "Nebudu ji dlouho unavovat."
Vulkánská doktorka si ho zkoumavě prohlédla a odešla za svými povinnostmi. Riker ji sledoval, když odcházela. Obešel přičku a spatřil Tricii, jak se na něho dívá. Byla podepřená polštářem, ruce zkřížené na prsou.
Nebyla už tak bílá, jako když ji viděl naposledy. Ale vzpomněl si, co mu Selarová říkala o klamném zdání. "Vypadáš skvěle," řekl.
Pokrčila rameny. "Taky si myslím - když uvážím, že to není tak dlouho, co jsem okusila fázerový paprsek. Není ta moderní lékařská věda báječná?"
Podíval se jí do očí. Našel v nich tu starou jiskru. "Poslyš," řekl, "slíbil jsem doktorce Selarové, že tu zůstanu jenom..
Zamračila se. "Doktorka Selarová si totiž vymýšlí," řekla mu. "Jsem v daleko lepším stavu, než si ona myslí. Zůstaň tu, jak dlouho chceš."
Přátelsky ji pokáral. "Myslím, že si doktorka zaslouží trochu větší respekt."
Tricia vzdychla. "Doktorka Selarová si zaslouží uškrtní." Chvilí ho zamyšleně pozorovala. "A co se toho týče, ty taky."
Podíval se na ni tím nejvýmluvnějším pohledem. "Já vím. Je mi to líto."
"Byla to od tebe pěkná všivárna, Wille Rikere."
Přikývl. "Snaž se mě aspoň pochopit. Byla jsi tehdy podezřelá z vraždy."
Tázavě se na něho zadívala. "Ale ty jsi tomu nevěřil, vid'?"
Riker zavrtěl hlavou. "Ne. Ale nemohl jsem si dovolit chybu. A i když jsi vrahem nebyla, nemohl jsem jen tak přijít a říci ti o našem pátrání. Mohla bys to prozradit, aniž by sis to uvědomila - nervózní pohled v nesprávnou chvíli, podřeknutí..." Odmlčel se a pokrčil rameny.
"Najednou Tricia vyprskla smíchy. "Vypadáš pěkně hloupě, když se snažíš omlouvat - víš to?"
Předstíral, že se urazil. "Mockrát děkuju."
"Zvlášť," dodala, "když to není nutné. Víš, měla jsem tady trochu času na přemýšlení. Netrvalo mi dlouho, abych pochopila, proč jsi udělal to, co jsi udělal." Natáhla ruku - uchopil ji: "Takže mi tu nemusíš fňukat. Je ti odpuštěno v plném rozsahu."
Riker jí stiskl ruku. "To jsem rád."
"A kromě toho," řekla, "budeš mít spoustu příležitostí mi to vynahradit. Tedy, až chytíme vraha a uletíme tomu záhadnému proudu. A vyzrajeme na každé nebezpečí, které se mezitím objeví."
Pobaveně se zachechtal. "Vidím, že jsi o tom pevně přesvědčená."
"To jsem," odpověděla Tricia, "poté, co jsem přežila pohled smrti do očí a mohu o tom vyprávět."
Riker obrátil čí v sloup. Jemně se zachichotala - přesně tak, jak se mu to líbilo.
"Víš," poznamenal, "že jsi velmi pozoruhodná, Tricie Cadwalladerová?"
"Ano," řekla, "to tedy vím."
Někdo si za ním odkašlal. Ještě než se první důstojník otočil, už věděl, že za ním stojí doktorka Selarová. Dívala se na něho, obočí významně zvednuté. Nemusela říci ani slovo. Její poselství bylo jasné.
Otočil se znovu k Tricii. "Měl bych už jít. Brzy se zase , uvidíme," řekl.
Přikývla. "Brzy," zopakovala - přitom jako by nepatrně zaváhala, a tím vlastně uvedla statečný tón svého hlasu na pravou míru.
Se zneklidňujícím pocitem nejistoty odcházel Will Riker ke dveřím.

Beverly Crusherová se vrhla na postel, unavená k smrti. Ani ne tak péčí o Tricii Cadwalladerovou, třebaže starost o zdraví té dívky ji v ošetrovně zdržela pěkně dlouho. Koneckonců, byla to její práce, na to byla připravená. Co ji však skutečně vyčerpalo, bylo to úporné přemýšlení a neustálé podezírání. Vědomí, že na lodi teď není žádné opravdu bezpečné místo.
Mohl-li útočník proměnit ve smrtelnou past simulátor, proč by to nemohl udělat také s ošetrovnou? Nebo se strojevnou? S velitelským můstkem?
Vrah věděl, že dojde k výpadku energie. Uměl najít Morgena ve správnou chvíli, za příhodných okolností. Příčinou nezdařeného útoku mohla být pouze nepředvídatelná situace - jako třeba přítomnost doktorky. Tím, že tam byla, poskytla zločinci tři terče místo dvou. A to možná způsobilo rozdíl v plánovaném výsledku: včasnou záchranu namísto masakru.
Kdyby ji tenkrát nenapadlo vyhledat Daa'Vita, nebo kdyby přišla až po výpadku energie... útočník by mohl být úspěšný. Daa'V by tak mohla přijít o panovníka.

A stále ještě může - ta myšlenka byla neodbytná. Ani teď nikdo netušil, kdo je vrahem, o nic víc, než tomu bylo napoprvé. Může mě dostat i tady uvažovala. I tady, v mé kabině. Je možné, že kdykoliv se otočí, znovu uvidí paprsky vypálené z fázery proti ní. Nebo třeba i něco jiného, stejně smrtonosného.

Ne. Ten vrah jde přece po Morgenovi, ujišťovala se. Alespoň to naznačují všechna fakta. Sama je snad v bezpečí. Aniž si to uvědomila, vytáhla krabici s magnetofonovými záznamy. A o chvíli později se už přehrabávala ve vzkazech, které pro ni kdysi nahrál Jack. Že by hledala útěchu v tónech jeho hlasu? Snad. Nikdy se s nikým necítila tak bezpečně jako dříve se svým manželem.

Náhodně vybrala jednu pásku - jako poprvé. A stejně jako tenkrát si po přečtení kosmického data vybavila tehdejší situaci.

Byly to nejtěžší chvíle jejího pobytu v San Francisku. V té době stále ještě dřela, zavřená na lékařské fakultě. Dítě zatím nečekala, i když mnohé její přítelkyně byly tenkrát už těhotné nebo vychovávaly malé potomky. Ale ona jen čekala na krátké volno a tolik toužila po Jackovi.

V životě Beverly Crusherové to asi nebylo nejbouřlivější období. Ale to neznamenalo, že nahrávka od Jacka byla v bezútěšném tónu. Zdálo se, že jeho neoptimističtější vzkazy přicházely vždy, když je nejvíce potřebovala jako kdyby pro ni měl nějaký šestý smysl překonávající ty vzdálenosti tisíců světelných let, které je do sebe oddělovaly.

Vykašlat se na to! Přerušila tok myšlenek a zaposlouchala se do Jackova hlasu.

"Ahoj, Bev. Doufám, že si žiješ tak báječně jako já všechno okolo je opravdu vzrušující." Přivřela oči a usmála se.

Začíná to přesně jako podle lékařských předpisů.

"Právě jsme se vrátili z Corybu, čtvrté planety ze soustavy Gamma Shaltair. Studovali jsme tam jejich civilizaci ještě dřív, než bude navázán první oficiální kontakt. Až dosud jsem se zúčastňoval expedic zaměřených jen na floru a faunu - tedy nic, co by bylo spojeného s živoucí civilizací. Neumíš si představit, jaké to bylo, procházet se po jejich městech, potkávat se s nimi a usmívat se na ně - zatímco nikdo neměl za mák potuchy, že nejsi jedním z nich. Děsivý a zároveň vzrušující pocit. Vždycky, když už začala hrůza převažovat, byli nablízku Ben Zoma, Pug nebo Idun, aby mi připomněli skutečnost.

Nejlegračnější na tom bylo, že jsme museli nosit něco jako masky, které pro nás navrhl Greyhorse. Obyvatelé Corybu jsou v zásadě podobní Pozemšťanům, ale střední část obličeje mají protaženou do jakéhosi chobotu. Naše masky to napodobují. A dokonce jsou docela pohodlné. Jediným problémem je, že to chvíli trvá, než je sundáš, proto také mám tu svoji ještě pořád nasazenou, když teď k tobě mluvím. Losovali jsme taháním karet pořadí, ve kterém nám budou obnoveny naše původní obličeje - já jsem si vytáhl srdcovou dvojku. Ach, jo. Víš, co tady říkají? Štěstí v lásce, neštěstí v odstraňování masky. Když už mluvím o lásce - buď ten Greyhorsův vztah skončil hned, jak začal, nebo se mi opravdu něco zdálo. Budu tě o tom informovat."

Greyhorsův milostný vztah? Beverly potřásla nevěřičně hlavou. Sotva by si uměla představit dvě více od sebe vzdálené věci než nějaký románek u bývalého lékařského důstojníka Stargazeru. Zapřemýšlela, kdo asi byla ta šťastná dívka - za předpokladu samozřejmě, že to nebyla jen Jackova halucinace. Bude se na to muset zeptat Cartera.

"Už musím končit. Jak víš, tyhle subkosmické balíčky nám nedávají moc času. Miluji tě. Strašně mi chybíš. A pilně se uč, do háje - hrozně si přeji, abych se jednou mohl otočit a viděl tě stát vedle sebe."

Konec pásky. Beverly si povzdechla. Jackův hlas měl požadovaný účinek. Cítila se lépe - mnohem lépe.

Vlastně - téměř v bezpečí.

"Tak," řekl Simenon. "Už je to skoro ono."

Wesley s nelibostí ve tváři sledoval svůj poslední hod, až se kámen ponořil pod hladinu jezera. Dva skoky - není to zlé, ale nic světoborného. Gnališanovi se bez velké námahy povedly až čtyři.

"Nepřestávej na to myslet," radil mu Simenon. "Myšlení s tím nemá nic společného. Konečně, vždyť jen házíš. kameny - a dělali to i tví předchůdci s daleko méně vyvinutým mozkiem."

Podporučík se usmál pod vousy a zvedl další kámen. Zaujal polohu, jak ho učil Gnališan - teď už byla pro něho druhou přirozeností - zaklonil se a hodil.

Jeden skok, druhý.

Třetí.

A to ještě nebylo všechno. S posledními zbytky energie se kámen pomalu zvedl do vysokého oblouku - jako ozdoba podobná závěrečnému hudebnímu trylku.

Čtvrtý.

Podporučík se otočil k Simenonovi. "Tak co?" zeptal se.

Gnališan protáhl obličej a uznale zabručel. "To už je mnohem lepší," řekl a upřeně se na Wesleyho zadíval. Pohled jeho očí se změnil, zjhl.

Wesley na chvíli zaváhal, ale potom se rozhodl říci, co měl na srdci. Zdálo se, že vhodnější příležitost se mu už nemůže naskytnout. "Profesore? říkal jste, že mi někdy budete vyprávět o mém otci - o tom, jak zemřel." Simenon přikývl a odkašlal si. "To jsem říkal? Tedy, dobrá." Gnališan posunoval šedivým, šupinatým ocasem po lesní půdě sem a tam, jako by si urovnával myšlenky. Pak začal. "Předpokládám, že víš, s jakým problémem jsme se tenkrát potkali."

"S Nensiovým fenoménem," odpověděl mu Wes. "Shlukem hmoty a energie, který má podle předpokladů původ ve zvláštním druhu supernovy. Je velmi vzácný, ale velmi ničivý - z obvyklé vzdálenosti téměř nerozeznatelný od bludné komety."

"Správně. Samozřejmě, tenkrát jsme o jeho původu nic nevěděli - jako ostatně ani Nensi. Vždyť to bylo vůbec poprvé, co se někdo s tou zatracenou věcí setkal. Každopádně to náš Stargazer úplně zbavilo obranyschopnosti. Štíty selhaly. Senzory selhaly. Zbraně také. A registrovali jsme první známky přetížení palubního generátoru hyperkosmické

rychlosti. Situaci jsme stabilizovali odstavením hypermotorů, ale kabina byla ještě pořád přeplněná energií. Obávali jsme se, že generátor prostě vyletí do vzduchu - a mohli jsme jen hádat, jestli s sebou vezme i zbytek lodi. Jen si vzpomněl - neměli jsme štíty, kterými bychom se mohli chránit.

Naneštěstí jsme se nemohli rozdělit na dvě části, jak to je nyní možné u Enterprise. Ale my jsme se prostě museli oddělit od kabiny kosmické lodi, a to co nejrychleji. Probírali jsme ten problém ze všech stran, až nám hlavy praskaly. Věděli jsme, že každým okamžikem můžeme být posláni na věčnost. Nakonec přišel s řešením tvůj otec. Někdo musí vystoupit z lodi a kabinu od zbylé části Stargazeru oddělit."

Wesleymu tato část příběhu prošla hlavou nejméně tisíckrát. Vystoupit a odříznout kabinu fázery - to byl jediný možný způsob. Stargazer nebyl konstruován tak, aby mohl na sebe střílet, ani kdyby fázery lodi pracovaly současně. A realizovat zamýšlený plán ze silových tunelů bylo nemyslitelné - ty byly přeplněné energií unikající z generátorů hyperkosmické rychlosti.

"Samozřejmě," pokračoval Simenon, "tvůj otec se přihlásil jako dobrovolník - byl to jeho nápad. Přidalo se i několik dalších - Ben Zoma, Morgen, Idun a Vigo. Dokonce i Greyhorse. Kapitánovi se nutně riziko vůbec nezamlouvalo. Abych pravdu řekl, byl absolutně proti. Ale nakonec pro ten úkol, vybral dva: tvého otce a Puga. Oba dva již měli zkušenosti s opravami trupu lodi. Oba dva věděli, jak zacházet s pláštěm lodi. A také, což bylo nadmíru důležité, protože jako téměř všechno ostatní byly zničeny i transportéry - jak se dostat ke kabině a potom zase zpátky.

Vystoupili vzduchovým uzávěrem nejbližším místu jejich určení - velmi úzkým, používaným pouze při kontrolách torpédového odpalovacího zařízení. Nám teď posloužil ke zcela jinému účelu. Nejhorší na tom bylo, že jsme tvého otce a Puga nemohli sledovat našimi senzory. Mohli jsme s nimi mluvit pomocí komunikátorů, které měli namontované ve skafandrech, ale tím to končilo. A když už byli venku, nevedli nijak bohatou konverzaci - vlastně byla velmi strohá. Jen sem tam nějaká poznámka, abychom věděli, že všechno je v pořádku."

Gnališan si odfrkl. "K modulu kabiny se ostatně dostali velmi rychle. Ale proříznout ji trvalo celou věčnost. Převážní tunely Stargazeru sice nebyly tak široké jako ty, které máte tady na Enterprise, ale také to nebyly žádné trubičky. A jak jistě víš, fázery nemohou být v provozu neomezeně dlouho. Musí se jim nechat čas na ochlazení. Takže zatímco my jsme čekali na můstku - napnutí jako struny na harfách Vulkánů - tvůj otec s Pugem řezali plášť, až se jim ruce třáslý námahou.

Nejkritičtější moment nastal, když se dostali do přepravního tunelu. Při té energii, která už v něm byla, by ji fázery mohli buď pořádně rozbouřit - nebo naopak by na ni neměl vůbec žádný vliv. Ale věděli jsme, že s největší pravděpodobností dojde k něčemu mezi tím - a proto jsme Puga a tvého otce varovali, aby postupovali s maximální opatrností.

Dlouho po tom, co začali pracovat, jsme od nich neměla žádné zprávy. Kapitán si dělal starosti stejně jako my ostatní. Chtěl je vyzvat, aby podali zprávu, když se z interkomu ozval hlas tvého otce: 'Hotovo,' řekl. 'Žádné problémy, které by stály za řeč. Jen spousta jisker okolo.' Mysleli jsme si, že to nejhorší je už za námi.

O chvíli později jejich komunikátory ztichly. Nic, co by nás muselo znepokojovat. Vlastně jsem předpokládal, že k tomu dojde - vždyť tam pronikalo ohromné množství energie. Ale to ticho bylo zlověstné. Někdo začal přecházet sem a tam. Už jsem zapomněl, kdo to byl. Možná Ben Zoma.

Takhle to pokračovalo nekonečné minuty. Čekání, přecházení. Obličej napnutý. Nakonec už nebylo pochyb byli tam venku příliš dlouho. Něco se stalo. Něco zlého. Picard to řekl nahlas. Řekl, že někdo musí jít ven a přivést je zpátky.

A jako předtím, opět se přihlásili dobrovolníci. Ale kapitán je nevyslechl. Jak řekl, rozhodl se nezvyšovat zbytečně ztráty - už uvažoval tímto způsobem. Ben Zoma se s ním přel, ale nemělo to význam. Picard si natáhl kombinézu a vydal se za tvým otcem a Pugem.

O něco později nastal ten osudný výbuch. Kdy, to už si přesně nevzpomínám. Bylo to, jako kdyby do nás bušil pěští nějaký obr. A když bylo po všem, všichni jsme tam stáli a báli se pohnout - protože pohyb znamenal krok k poznání skutečnosti, k poznání toho, co se stalo.

K tomu nejhoršímu však nedošlo - nebyli jsme zničeni, loď byla nedotčená. Proč, to nám ukázaly přístroje. Nebyl to generátor, co vybuchlo, byl to jen pytel nahromaděné energie. Kabinový modul volně odplouval, tak jak jsme si to vlastně celou dobu přáli.

Ale tři naši přátelé byli stále ještě kdesi venku. Ben Zoma vstal konečně ze svého křesla a zamířil k turbovýtahu. Já šel za ním. A také Greyhorse, i když ten po celou dobu štkal příkazy svému úrazovému týmu. Ostatní museli zůstat na svých místech.

Ke vzduchovému uzávěru jsme se dostali zhruba ve stejnou dobu jako Greyhorsovi lidé. Bylo tam také pár členů ostrahy, které předtím vybral Pug. Oblékali si ochranné oděvy - ale než skončili: přípravy na výstup z uzávěru, uviděli vřít Picarda. Měl s sebou Puga - živého.

Kapitán ho našel bezvládně vznášejícího se u trupu, v bezvědomí. Nebyl způsob, jak by mohl přivést do bezpečí najednou jak Puga, tak tvého otce - musel si vybrat, a Pug byl blíž. Jen stěží se mu podařilo dostat se za ohyb lodi ještě před výbuchem. Kdyby se místo toho vydal za tvým otcem, všichni tři by tam zahynuli."

Podíval se na Wesleyho. "Kapitán se pro tvého otce samozřejmě vrátil, ale všichni jsme věděli, že už mu není pomoci. Později nám Pug vysvětlil, že akumulující se energie byla na ně příliš silná a že oba ztratili vědomí - nejdříve tvůj otec, potom i Pug."

Stručně dokončil své vyprávění. "Održení kabinového modulu nám umožnilo pomalu se dát do pohybu. Takže nakonec tvůj otec s Pugem svůj úkol splnili. Škoda jen, že to jeden z nich nepřežil."

Wesley cítil, jak se mu svírá hrdlo. Snažil se tomu zabránit polknutím, ale nešlo to.

Gnališan přimhouřil oči. "Jsi v pořádku, podporučíku?"

Wes přikývl. "Ano," řekl konečně, hlas roztřesenější, než by si přál. "Jsem v pořádku. Opravdu." Sehnul se pro další

kámen a snažil se zahnat své myšlenky. "Zkusím, jestli budu umět zopakovat ten poslední výkon."

Po chvíli, uslyšel Simenonovo zabručení. "Samozřejmě." Pak se Gnališan zarazil. "Být důsledným je umění. No - to je dobré - jeden z tvých..."

Náhle se odkudsi ozval hlas.

Wesley?"

Podporučík se podíval nahoru na mřížku interkomu v simulátoru, skrytou v přeludu korun šarlatových stromů. Ach, ne! Jak dlouho tu vlastně je? Zdálo se to být jen pouhých několik minut, ale tón hlasu šéfa strojevný napovídal, že je tu mnohem déle.

Wesley se vzpamatoval. "Ano, poručíku?"

"Co se to tam vlastně děje? Když jsem vás za profesorem Simenonem posílal, netušil jsem, že zmizíte oba." Gnališan potřásl se smíchem hlavou. Wesley se snažil nevšímat si toho: "Promiňte, pane, asi jsem jen jsem ztratil pojem o čase."

"Ztratil pojem - já se zblázním, Wesi! Copak jste zapomněl, v jaké situaci teď všichni jsme? Možná, že profesor Simenon si může dovolit vrzat na housle, zatímco hoří Řím - ale ne vy, alespoň ne, dokud nosíte tuhle uniformu. Jasně?"

Podporučík se ušklíbl. Koutkem oka zahlédl Simenona, jak sbírá další kámen. "Ano, poručíku."

"Pak tedy sejděte na dvojku. Budete mi moci osobně vyličit, co vás tak omámilo, že jste..."

Hlas z interkomu přerušil náhlý zvuk v nezvykle vysoké tónině. Wesley se v úleku otočil. Jeho první myšlenkou bylo, že Gnališan spadl do vody a topí se. Samozřejmě, že to vzhledem k jeho plazi anatomii bylo nepravděpodobné - ale to podporučíkovi došlo až později.

Každopádně Simenon neměl žádné potíže s vodou, ani s ničím jiným. Jen tam stál s podivným výrazem v obličeji - oči široce otevřené, ústa dokořán.

"Wesi? Všechno v pořádku?" zeptal se Geordi. Podporučík se díval na Simenona. "Myslím, že ano," odpověděl. Sklonil hlavu, aby upoutal Gnališanovu pozornost. "Všechno je v pořádku, vidíte, profesore?"

Náhle se Simenonův ztuhlý výraz roztáhl do širokého úsměvu. "Máte skutečně pravdu - všechno je v pořádku," řekl.

Podíval se nahoru. "Pane LaForgi - postavte na čaj. Za chvíli jsme u vás."

Wesley se na něho zadíval. "Postavte na čaj?" s podivením zopakoval.

"Já zbožňuji čaj," řekl Gnališan. "Kdo si myslíš, že tvému kapitánovi předvedl tajemství značky Earl Grey?" To už míjel podporučík a spěchal k východu ze simulátoru.

Wesley ho následoval. "Ale - ten zvuk co jste..."

Simenon ho odbyl. "Takový zvuk vydávám vždycky," prohodil přes rameno, "když se chystám zachránit loď."

Když Riker míjel ošetřovnu a vstoupil do turbovýtahu, věděl, že na místě, kde byla napadena Tricia Cadwalladerová, už nenajde žádné stopy toho, co se stalo. Zatačející úsek chodby už byl opravený, fázérem zasažené stěny vyměněné a krvavé skvrny z podlahy odstraněné.

Přesto si to tam chtěl znovu a sám prohlédnout. Měl pocit, že když tam bude nějakou dobu stát, když si přitom promítne jednotlivé detaily, které uvedli Morgen a doktorka Crusherová, najde něco, co Worfovy bezpečnostní jednotky přehlédly.

V nejhorším bude mít pocit, že je nějak užitečný. Pomyšlení, že mají na palubě vraha, na něho samozřejmě působilo i předtím - ale to, že jen o vlasek unikla Tricia, přeneslo celý problém až do jeho kabiny. Teď už to byla osobní záležitost. "Sedmnácté podlaží," řekl. Ačkoliv nepocítil žádnou změnu, turbovýtah se dal do pohybu.

O nějakou chvíli později se dveře otevřely. Vystoupil. Uviděl Ben Zomu, jak klečí uprostřed chodby, oči přimhouřené, zaměřené na cosi v dálce.

Když Riker vyšel, kapitán Lexingtonu zvedl hlavu. Vypadal překvapeně - ale ne příliš. A vůbec se nesnažil skrýt svůj zájem o místo činu.

Chvilí jen zírali jeden na druhého. Pak Ben Zoma s úsměvem prohodil: "Ani ve snu by mě nenapadlo, že se tu setkáme, poručíku."

První důstojník úsměv neopětoval. "Mohu se vás zeptat, co tu děláte, pane?"

Starší muž si stoupl, cukl sebou a začal si masírovat krk. "Ouvej," řekl. "Zase ta bolest. Vypadá to, že stárnu - ale samozřejmě že to zapřu, kdybyste někde řekl, že jsem to přiznal."

"Neodpověděl jste mi na otázku," připomněl mu Riker.

"Pravda," řekl Ben Zoma. "To ode mne bylo nezdvořilé. Na druhé straně se však domnívám, že dobře víte, proč tu jsem. Myslím, že mám ten samý důvod jako vy - prohlédnout si místo činu. Přesvědčit se, jestli by tu nemohlo být něco, co ostatní přehlédli."

Riker přikývl. "Jak dlouho jste tady?" zeptal se.

"Jen pár minut."

"A?"

Ben Zoma potřásl hlavou. "Žádné převratné objevy - bohužel." Podíval se za Rikera. "Odtud přišel vrah - je více než pravděpodobné, že na svou oběť už čekal, když ve tmě tápali k výtahu." Zachvělo se mu chřípí. "Chtěl bych, aby tu teď byl. A moc bych si přál, abych i já měl fázér."

Riker se na něho zadíval. "To není přesně ten tón, jaký Hvězdná flotila očekává od svých kapitánů."

"Ne," souhlasil Ben Zoma, "to není." Otočil se k prvnímu důstojníkovi. "Ale také tu kromě nás dvou není nikdo, kdo by to slyšel." Napřimil krk. "A kdyby byla zraněná doktorka Crusherová nebo palubní poradkyně Troi, neměl byste stejné přání?"

Riker zaváhal.

"Tak co? Ale upřímně."

První důstojník se rozhodl být stejně upřímný jako ten muž s tmavou pletí. "Možná. Prání a skutek však nejsou jedno a totéž."

"Proti tomu nemám námitky," řekl mu Ben Zoma. "Sám jsem už mockrát chtěl někomu urazit hlavu - a neudělal jsem to."

"To rád slyším," poznamenal Riker.

"Měl bych už asi jít," řekl kapitán Lexingtonu. "Hádám, že Tricii by mohla prospět nějaká společnost. I když počítám s tím, že doktorka Crusherová mě bude podezírat z nekalých úmyslů stejně jako vy."

Mladší z obou mužů pokrčil rameny. "Skutečnost, že si vás kapitán vybral a věří vám, hovoří ve váš prospěch. I když to nutně neznamená, že nejste vrah."

"Naprosto správně," řekl Ben Zoma a v koutcích očí se mu objevily drobounké vrásky. "Teď už vím, proč o vás kapitán Picard tak hovořil."

Zatímco si Riker lámal hlavu nad touto poslední poznámkou, kapitánův přítel přešel k prázdnému turbovýtahu. Ještě než se dveře zavřely, uslyšel ho Riker pronést jediné slovo: "Ošetřovna."

Když už byl ve výtahu, pokýval Ben Zoma uznale hlavou. To ale je důstojník, ten Riker. Jean-Luc měl před pěti lety správný instinkt, když tomuto člověku nabídl místo prvního důstojníka na Enterprise.

Stále si velmi živě vzpomínal na jejich rozhovor na Hvězdné základně 52, kde se Lexington zastavil kvůli nějaké opravě.

Ben Zoma byl mile překvapen, když tam našel svého bývalého kapitána, který čekal na transport na nové působiště.

Jean-Luc naléhal, aby přítel zůstal na skleničku.

"Viš, Gilaade, nevěřil jsem tomu, že se mi někdy podaří najít tak dobrého důstojníka, jako jsi byl ty. Ale myslím, že náhoda trefila znovu do černého."

"Kdo to je?"

"Jmenuje se Riker. Will Riker. Slouží teď u DeSota na Hoodu."

"Aha - myslím, že jsem o něm už slyšel. Není jeho otec civilním strážem? Specialistou na pohraniční oblasti?"

"Přesně tak. Je špičkou ve svém oboru. Ale pro mne je jeho syn dokonce ještě lepší." Picard se nahnul dopředu. "Znáš DeSota - nikdy o nikom neřekne ani slovo chvály pokud vyloženež nemusí. Ale o mladém Rikerovi pje celé ódy. Samozřejmě, že DeSoto není nijak nadšený, že ho Riker opustí- zuby nehty se brání ztratit tak skvělého prvního důstojníka. Ale říká, že Riker si u něho vysloužil právo zvolit si vlastní osud."

"No to je něco!" Ben Zoma potřásl hlavou. "Loď té nejvyšší třídy a prvotřídní důstojník. Pod jak šťastnou hvězdou jsi se to narodil, Jean-Lucu?"

"Viš, příteli, tak tuhle otázku si také někdy kladu."

Chvíli to trvalo, než si Ben Zoma uvědomil, že turbovýtah už zastavil. A další chvíli, než z jeho obličeje zmizel nostalgický úsměv, aby si ten, kdo nastupoval, nepomyslel, že začíná být dětinský.

Ale když uviděl, kdo tam stojí, znovu se usmál. "Příjemné překvapení," řekl. "Chtěl jsem se u vás zastavit."

"Tak?" řekl nový příchozí, když se dveře turbovýtahu znovu zavřely.

"Ano. Myslel jsem, že bychom měli..."

Najednou se něco zablýsklo. Příliš pozdě si Ben Zoma uvědomil, co to je. Než mohl čemukoliv zabránit, nůž mu projel mezi žebry a zase vyjel ven.

Bože, pomyslel si, našel jsem vraha. Ale ne tak, jak jsem si představoval. Druhý úder už směřoval k obličeji. Uhnul hlavu - místo něho zasáhlo ostří nože stěnu turbovýtahu. Tím protivník ztratil rovnováhu a padl na něj - pustili se do zuřivé rvačky. Ben Zomovi se nějak podařilo zachytit ruku svírající nůž a úspěšně ji držel v bezpečné vzdálenosti.

Neměl však mnoho času a věděl to. Z boku se mu šířila řevavá, vše přehlušující bolest. Vůbec se neodvažoval podívat se dolů na to, kolik krve ztratil - nepochybně to bylo vážné. Soustředil veškeré zbytky svých sil do posledního úderu, kterým útočníka odrazil zpět. Současně zařval do mřížky interkomu, aby přivolal pomoc.

Naneštěstí se protivník vzpamatoval dříve, než Ben Zoma očekával. Tentokrát nebyl při uhýbání tak rychlý nůž se mu zasekl hluboko, do ramene. Se zuby zařatými bolestí se sesul podél stěny turbovýtahu a přitom ze zoufalství kopl útočníka do kolena.

To už ale byl příliš zslablý a téměř v bezvědomí, takže nevěděl, jestli to bylo účinné. Poslední, co viděl, byl znovu se přibližující nůž. Poslední, co cítil, byl nůž pronikající mu do prsou.

Worf odhadoval, že uplynuly asi čtyři minuty. Čtyři minuty od okamžiku, kdy uslyšel volání o pomoc, do chvíle, než doběhl k turbovýtahu na třicátém třetím podlaží. Bylo by rychlejší, kdyby se mu podařilo změnit naprogramovaný příkaz posledního pasažéra a dostat tu ztracenou věc nahoru k velitelskému můstku - ale z nějakého důvodu se u turbovýtahu nezavíraly dveře.

Když byl v chodbě na půli cesty, už věděl, proč. Přes práh přečnívala bezvládná paže - zřejmě, aby znemožnila podobný rychlý zásah. Hlasitě zaklel. Pak si všiml krve na obnažené ruce.

Poklek k tělu a zaklel podruhé. Byl to Ben Zoma.

Měl alespoň půl tuctu bodných ran - z nich nejméně dvě zasáhly hrud. I při tom chvatu, s jakým zajišťoval životní funkce Ben Zomy, si stačil uvědomit, že se s takovými ranami již někdy setkal.

Zcela určitě se s nimi už někdy setkal.

Worf si sundal hodnostní šerpu, svlékl sako uniformy a poté důkladně zabalil Ben Zomu do své košile. Pomůže udržet ho v teple - velmi důležité opatření, protože muž byl v šoku. A také by to mohlo pomoci snížit ztrátu krve, která už zřejmě byla značná - vzhledem k rozsáhlému tratolišti na podlaze turbovýtahu.

Klingon položil ukazováček Ben Zomovi na krk a hledal puls. Cítil nějaké chvění - velmi slabé, nicméně znatelné. "Můj bože!" zvolal nějaký hlas.

Worf se podívat přes rameno a uviděl. dvě ženy v civilních šatech vyděšené pohledem na Ben Zomu. Na jejich jména si nevzpomněl, ale věděl, že jsou z jedné z vědeckých sekcí. O chvíli později se odjinud přiblížili další civilisté, šokovaní tím pohledem stejně jako předtím obě ženy.

"Co se stalo?" vykřikl jeden z mužů.

"Zůstaňte na svých místech!" zahřměl Klingon: "Situaci máme pod kontrolou."

V příštím okamžiku už na místo dorazila doktorka Crusherová se svým zdravotnickým týmem. Prorazili si cestu rostoucím davem zvědavců, položili Ben Zomu na nosítka a zanesli ho do turbovýtahu.

Ošetřovna," řekla doktorka. Současně pracovala s trikodérem. "Dejte mu dvacet jednotek kordrizenu. To by ho mělo udržet při životě, než se nám podaří jeho stav stabilizovat." V hlase ani známka rozrušení, které teď určitě prožívala.

Když se ale podívala na Worf, lomcoval s ní vztek. "Jak dlouho ještě," zeptala se s velkým ovládnutím

"bude tohle pokračovat?"

"Už to skončilo," zamumlal."

Stáhla obočí. "Jak to myslíte? Viděl jste vraha?" Potřásl hlavou. "Ne. Ale vím, kdo to je."

Kapitola 13

Jakmile Riker vystoupil za Picardem z turbovýtahu, musel pořádně přidat do kroku, aby mu stačil. Ještě nikdy kapitána neviděl tak rozčileného - tak rozrušeného.

Musí to pro něho být rána, pomyslel si první důstojník. A mohl se jen domýšlet, jak těžká,

Kdyby to byl kdokoliv jiný, slušně by mu navrhl, aby se do celé věci nemíchal - i kdyby to byl velící důstojník. V podobných případech přináší osobní angažovanost obvykle jen potíže.

Picard ale nebyl jen tak někdo. Riker ještě nezažil, že by kapitána někdy něco vyvedlo z míry - nikdy za ty více než čtyři roky, které pod ním sloužil. Jen doufal, že kapitán ani tentokrát neučiní výjimku.

Dole v chodbě trojice ozbrojených mužů ostrahy do puntíku plnila vydané příkazy - byli zticha a v dostatečné vzdálenosti od kamery u dveří, takže kdokoli byl uvnitř, neměl o jejich přítomnosti ani tušení. Měli instrukce nic na vlastní pěst nepodnikat, pokud se vrah nepokusí o útěk.

Riker s Picardem přicházeli z jedné strany a Worf se přibližoval z druhé. Na okamžik se první důstojník podivil, proč je Klingon obnažený do půli těla - pak si vzpomněl, jak Worf objevil Ben Zomu. Riker polkl rozrušením, když si vybavil ty krvavé detaily.

Rychle, aniž by ztrácel čas, kapitán ukázal na Worf a Burkeho, který až dosud velel ostraze. Pak každému z nich naznačil jednu stranu dveří, a tak jim dal najevo, kam se mají postavit.

Klingon vytáhl fázér, ale ještě ani teď se mu ta myšlenka nezamlouvala. "Kapitáne," zašeptal, "nemůžete tam jít první..."

Picard ho přerušil pouhým mávnutím ruky. "Mohu," odpověděl šeptem. "A také půjdu." Otočil se ke dveřím a sbíral síly. "Padá to na moji hlavu. Měl jsem to udělat už dávno."

Jasně tak dozal, že se ve svých závěrech o vrahovi mýlil - a že pravdu měl Riker. Pro prvního důstojníka to však neznamenovalo žádné uspokojení. Tato situace nepřinášela žádná vítězství - jen ztráty. A bohužel, nejvíce ze všech ztratil Ben Zoma.

Zatímco kapitán rozmlouval s Worfem, Burke pracoval na odblokování dveřního systému pomocí bezpečnostního dekódovacího klíče. Když skončil, kývl na Picarda.

"Hotovo, pane," vydechl a vytáhl fázér. Přitiskl si ho k hrudi, hlaveň namířenou ke stropu.

Kapitán bez zaváhání vykročil kupředu, jistý, že teď se neozve pípání, které by upozornilo osobu uvnitř na jeho příchod. Naopak - dveře zbavené veškerých naprogramovaných instrukcí se otevřely a on vstoupil.

Naštěstí seděla ona osoba u stolu uprostřed haly. Sotva otočila hlavu, když Picard vstoupil do pokoje s Rikerem za zády.

Idun Asmundová si jednoho po druhém prohlížela, překvapivě klidná - přece musela vědět, proč za ní přišli. Kapitáni a první důstojníci nechodí do kabin svých hostů neohlášení jen tak pro nic za nic. "Čemu vděčím za tu čest?" zeptala se s lehkým úsměvem.

"Jste obviněna," odpověděl mechanicky Picardův bezbarvý hlas, "z pokusu o vraždu důstojníků z vaší posádky. Ve třech jednotlivých případech - včetně toho před několika minutami, kdy jste brutálně napadla Gilaada Ben Zomu rituálním nožem Klingonů."

Isun udiveně pozvedla obočí. "O, čem to mluvíte? Se svými noži jsem trénovala jednou od té doby, co jsem přišla na palubu. Jestli to má být žert..."

"To není žert," řekl Riker. Idun Asmundová vstala. Letmo se podívala do chodby, kde nepochybně zahlédla Worf a jeho lidi - a vráska na čele se jí prohloubila. Otočila se zpět ke kapitánovi. "Pane, jestliže byl Ben Zoma zraněn, nemám s tím nic společného. Musíte mi to věřit."

Picard potřásl hlavou. "Chtěl bych, Idun. Opravdu bych chtěl. Ale Worf i doktorka Crusherová jsou zajedno - jen klingonský rituální nůž mohl způsobit takové rány, jaké utrpěl Ben Zoma. Vy jste si tyto zbraně přinesla s sebou na Enterprise. A kromě Worfa jste tu jediná, kdo je umí použít." Zmlkl. "Navíc nemáte alibi - jiné než počítačový záznam, že jste v inkriminované době byla ve své kabině. Počítač však zaznamenává pouze místo výskytu vašeho komunikátoru." Zachmužil se - výraz opravdové bolesti a lítosti. "Nemám jinou možnost než vás zatknout."

Zatřásla hlavou. "Děláte chybu, kapitáne. Kdybyste mi řekl, co se děje, mohla bych..."

"Až budete v cele," řekl Picard, "bude vám podrobně vysvětleno, z čeho jste obviněna." Podíval se na Rikera.

"Dohlédněte na to, Jedničko. A nezapomeňte ji prohlédnout, jestli u sebe nemá jed."

První důstojník přikývl. "Ano, pane."

Worf mu vyprávěl, jak Klingoni uvěznění nepřáteli často volí sebevraždu jako čestnou alternativu zajetí.

"Děkuji," řekl Picard.

Někdo jiný by si toho možná ani nevšiml, ale Riker viděl, jak to kapitána uvnitř bolí. Idun Asmundová bývalá členem jeho posádky - stejně tak jako on, Troi a Worf jsou nyní. Ne, je to pro něho víc než posádka - je to vlastně jeho rodina. Nebylo jednoduché srovnat se s faktem, že jeden z členů rodiny je vrahem. Vůbec to není jednoduché.

Když se kapitán otočil k odchodu, Idun na něho zavolala. "Kapitáne - vždyť je to nesmysl! Nikdy bych Ben Zomovi neublížila, ani nikomu jinému. A jestli tohle někdo ví, pak jste to vy."

Picard mířil ke dveřím a předstíral, že ji neslyší. Když odešel, zakryl otvor Worf a významně pohlédl na Rikera. První důstojník přikývl.

Otočil se k Idun Asmundové. Zírala na něho, v očích tvrdý výraz. Jako kdyby bojovala, aby ovládla své emoce - nyní tak silné - aby nevybuchla.

Na okamžik jí bylo Rikerovi líto. Bylo hrozné vidět, jak s klingonskou výchovou v krvi bojuje, aby si zachovala svou důstojnost.

Pak si vzpomněl, co se stalo Ben Zomovi. A Tricii Cadwalladerové. A jeho sympatie k té ženě se rozplynuly.

"Prosím," řekl a ukázal k východu.

S viditelnou námahou se Idun Asmundová zvedla. Pak, bez dalších slov, se vzdala důstojníkům ostrahy, kteří čekali na chodbě.

"Když se zeptám na rovinu," řekl šéf strojovery, "vy si myslíte, že se Enterprise může odrazit a vyplout z toho kosmického proudu?"

"Jedním slovem," odpověděl Simenon, "ano."

Byli už zase shromážděni u hlavního situačního počítače ve strojovery - Geordi, Gnališan, Dat a Wesley. Podporučík měl co dělat, aby zůstal klidný.

Byla to Simenonova myšlenka, Simenonův plán. Takže bylo jen logické, aby vše vysvětlil on. A Wes si byl jistý, že se to povede. Cítil, jak je vzrušený.

"Víte," řekl profesor, "ukazoval jsem právě, jak kámen může plavat. Házel jsem s Wesem žabky - znáte to - placaté kameny."

Dat vypadal udiveně. "S touto činností nejsem seznámen."

"To je v pořádku," řekl Wesley. "A ani to není nijak potřebné."

Android přikývl. "Dobrá," řekl. "Prosím, profesore, pokračujte."

"Tedy," navázal Simenon, "po celá léta jsem na Gnale i kdekoli jinde házel žabky - stovkami, možná tisícovkami kamenů. Nikdy jsem ale příliš nepřemýšlel o fyzikálních principech, které při tom působí. Konec konců, jsou tak prvotní, tak jednoduché, že jsou považovány za samozřejmé. Plocha kamene narazí na hladinu vody; mezi oběma látkami dojde k výměně energie a výsledkem je odraz kamene do výšky a současně do dálky. Stručně řečeno, kámen poskočí. Jeho pohybová energie se při té kolizi poněkud sníží v důsledku tření, gravitace a také ztráty energie pohlcené vodou - ale ne příliš, pokud jsou splněny dvě podmínky: úhel nárazu musí být přiměřeně kosý a kámen musí být poměrně plochý." Když se Gnališan odmlčel, aby jeho myšlenky mohly na ostatní zapůsobit, Geordi se naklonil dopředu přes monitor a zadíval se na něho. "Profesore, to vše je velmi poučné. Ale co to má společného s..."

Simenon ho přerušil zvednutím šupinaté ruky. "Všechno má svůj čas, poručíku. Všechno má svůj čas." Svraštil čelo.

"Kde jsem to přestal?"

"Přiměřeně kosý a poměrně plochý," připomněl mu Wesley.

"Ach, ano." Vyvolal na obrazovce monitoru schematický obrázek Enterprise. "Dejme tomu, že tato loď je takovým kamenem. Právě opustila naši dlaň a teď se řítí rovnoběžně s kosmickým proudem, v nepatrné vzdálenosti od něho."

"Promiňte," řekl Dat, "my snad jsme ale uvnitř kosmického proudu, nikoliv na něm?"

Simenon si hlasitě povzdychl. "Poručíku, jako inženýr nebo Gnališan - byste se takhle nikdy nezeptal. Existuje málo dokonalých přirovnání - zvláště pro tak těžko srozumitelný úkaz, jakým je tento kosmický proud."

Geordi přikývl a konejšivě položil ruku na Datovo rameno. "To je v pořádku, profesore. Už s vámi budeme mít trpělivost."

"Má vděčnost," Gnališan zamumlal, "nezná mezí. Každopádně se teď Enterprise řítí v zásadě rovnoběžně s hladinou - možná i sem tam poskočí, aniž to zaznamenáme, protože při každé srážce dojde jen k nepatrné ztrátě energie. Nicméně právě ty kolize jsou tím, co nás udržuje ve správné dráze. A teď, kdybychom nějak uměli změnit úhel, ve kterém narážíme na hladinu, mohlo by nás to vystřelit do naprosto jiného směru. Kdybychom se například přiblížili bokem dolů, mohli bychom se dostat pod hladinu - čímž bychom se ocitli ve zcela rozdílném prostředí. V pomalejším prostředí - stejně jako běžný prostor je pomalejším prostředím než hyperprostor. Ještě mě stačí sledovat?"

"Ano," odpověděl Geordi. "Samozřejmě..."

"Samozřejmě," přerušil ho Gnališan, "že nemůžeme změnit svou polohu. Sám kosmický proud nám to nedovolí - protože máme co dělat ne s jednou, ale s mnoha hladinami. Ve skutečnosti jsou všude kolem nás, obklopují nás - při každé nepatrné kolizi nás vždy srazí zpět a ženou nás tak jako tunelem kupředu. Jsou to správné dedukce?"

"Zdá se, že ano," odpověděl Dat.

"Dobrá, Zůstává nám tedy už jen jediná možnost změnit tvar kamene. Nebo spíše, v tomto případě - Enterprise."

Android teď vypadal nanejvýš zmateně. "Profesore, vy tedy navrhuje, abychom oddělili civilní sekci od obranné - tak, jak to bylo navrženo už dříve?"

Simenon zavrtěl hlavou. "Vůbec ne. Protože ve skutečnosti to není vlastní loď, co pro kosmický proud, představuje povrch."

Geordi luskl prsty. "To je pravda. Jsou to štíty!"

"Přesně tak." Gnališan zadal situačnímu monitoru několik dalších informací a schematický obrázek se dal do pohybu.

"Všechno, co potřebujeme, je změnit tvar našich ochranných štítů..."

Teď už to Wesley nemohl vydržet. "Ve svém důsledku," pokračoval, "tak vlastně změníme tvar kamene. Namísto aerodynamického předmětu zkonstruovaného pro maximální účinnost letu se vzdušný proud utká s povrchem rozčleněným vpředu i vzadu.

"A to," ujal se znovu slova Simenon, aniž přerušil rytmus, "by nás mělo vymrštít z kosmického proudu. Nic víc, nic méně. Jedině, co musíme udělat, je postavit se na odpor proudu - přesně ve správném úhlu. V takovém, který bude dostatečně tupý; aby se podstatně změnil směr silového vektoru, ale zase ne příliš tupý, aby Enterprise nebyla vystavena nesnesitelně velkým tlakům." Podíval se na všechny okolo, přičemž se zaměřil hlavně na Geordiho. "Nuže? Co si o tom myslíte?"

Šéf strojovny se zamračil a zamyslel se. "Možná by to mohlo vyjít," řekl, "možná také ne. I když to teoreticky zní dobře, budeme muset najít ten správný úhel, do jakého máme naklonit štíty - nebo by z nás také mohly být hyperprostorové trosky."

"Nejsou k tomu určeny modely lodě v paměti počítače?" zeptal se Wesley.

Geordi se na okamžik ještě jednou zamyslel. Pak se mu čelo vyjasnilo. "Dobrá tedy," rozhodl se a začal se zadáváním pokynů situačnímu monitoru. "Podívejme se, na co můžeme přijít."

Picard se mračil, když stál v pracovně Beverly Crusherové a upřeně se díval na neprůhlednou přepážku oddělující část pro péči o kritické případy od ostatního lékařského zařízení. Doktorka seděla za ním u stolu a svírala rukama šálek s kávou. Vypadala hrozně - k smrti unavená.

"Jean-Lucu?" Otočil se k ní.

"Jste v pořádku?" zeptala se.

Přikývl. "V pořádku." Potom otázka: "Jakou má naději?" Doktorka se zhluboka nadechla a vydechla. "Těžko říci. Dali jsme mu transfúzi, stabilizovali ho - udělali jsme vše, co jsme mohli. Ale..." Potrásla hlavou. "Utrpěl rozsáhlá zranění. Ztratil mnoho krve." Sklopila oči k šálku. "Byl v dokonalé kondici, když se to stalo - to hovoří v jeho prospěch. Ale nemohu předvídat, jaký výsledek se dostaví."

Nikdy se necítil tak bezmocný - tak zoufalý. Je jedním z mých nejstarších přátel. A jediné, co pro něho mohu udělat, je čekat. A doufat.

Ale ne tady. Byla tu jiná záležitost, které se musel věnovat.

"Omluvte mě," řekl Beverly.

"Samozřejmě," přikývla a pokusila se o úsměv. "Nedělejte si starosti. Já to tu za vás ohlížím."

Když od ní kapitán odcházel a procházel ošetřovnou, spatřil u vchodu Rikera, jak na něho čeká - přesně podle příkazu. První důstojník se napřímil, když si všiml blížícího se Picarda.

O chvíli později už natahoval krok, aby s kapitánem srovnal tempo. "Nic dobrého", dovtípil se, aniž se ptal na podrobnosti.

"Nic dobrého," opakoval Picard. Potom, protože k tomu tématu nebylo skutečně co dodat, se obrátil k jinému. "Zdá se, že jsme se mylili. Jedničko - myslím o Morgenovi jako o jediném terči. Gilaad Ben Zoma byl sám, když byl napaden. A když se dívám zpět, musím pochybovat, zda střelba na Cadwalladerovou byla skutečně tak neúmyslná, jak jsme se původně všichni domnívali."

Protože právě dorazil turbovýtah po jejich pravici, otočili se a zamířili k němu. Jakmile mechanismus senzoru zaregistroval jejich přítomnost, dveře se otevřely a když vstoupili dovnitř, zavřely se.

"Můstek," přikázal kapitán. Tíše a bez sebemenšího náznaku pohybu se turbovýtah vydal s nimi vzhůru. "Pomsta," usoudil mladší muž, jako kdyby uzavřel nějaký vnitřní dialog. Otočil se ke kapitánovi. Podle Rikerova výrazu se dalo soudit, že mu po tom slovu zůstalo hořko v ústech. "Msta na každém, kdo měl něco společného se zatčením - a s uvězněním - její sestry." Zamyšleně se odmlčel. "Mluvme však o pokřiveném smyslu pro spravedlnost. Co se stalo, Gerda udělala ze své vlastní vůle: nikdo jí na Stargazeru nezkrátil ani vlasek. A když už o tom víme... co jiného jsme mohli dělat, než ji zastavit?"

Picard se zamračil. "Neměli jsme jinou možnost. Vámi mně to je jasné. Ale co poručík Asmundová - kdo ví? Smířit se se smrtí milované osoby není jednoduché, navíc když je to dvojče. Neštěstí umí provést s mozkiem člověka podivné věci - nutí ho vidět viníky tam, kde nejsou."

Riker pokýval hlavou. "A nejen neštěstí."

Kapitán se na něho tázavě podíval.

"Někdy," vysvětloval první důstojník, "někdy tak působí i touha chránit. Podívejte se na nás." Smutně se usmál. "Sám jsem viděl vrahy všude, kam jsem se podíval."

Právě v tom okamžiku se dveře otevřely a před nimi se objevil můstek. Velitelské křeslo bylo prázdné - jinak se zdálo, že je vše v pořádku, takže pokračovali k pozorovacímu stanovišti.

Otevřely se před nimi další dveře. Vešli a viděli, že všichni jsou na svých místech. S jedinou výjimkou. Kapitán se otočil k poradkyni Troi, která na ně čekala u dveří. "Simenon?" zeptal se.

"Je ve strojovně - zřejmě nějaká neodkladná záležitost. Geordi říká, že možná na něco přišli." Odmlčela se. "Myslela jsem, že bych s profesorem mohla případně promluvit později - sama."

Picard přikývl. "Souhlasím, Troi. Udělala jste dobře, že jste je nechala být." Potom se obrátil k těm, kteří zaujali místa u jednacího stolu. Morgen stál u pozorovacího okénka, zachmuřený, ruce zkřížené přes prsa. Pug už seděl za stolem, nepřítomně bubnoval prsty a tvářil se více než pochybovačně. Greyhorse lhostejně čekal, ruce spojené za zády.

"Ach," řekl doktor. "Konečně. Teď se snad už dozvíme, co se tu děje."
"To ano," ujistil ho kapitán. "Žádám vás - všechny, abyste se posadili."
Usadili se. Picard a Riker jako poslední.
Kapitán si pozorně prohlížel napjaté obličejy svých bývalých důstojníků. Zvláště pak Pugův.
"Dříve, než vůbec začnu, musím ti, Pugu, říci, že všichni zde přítomní jsou proti tobě ve výhodě - vědí alespoň něco z toho, k čemu tu došlo. Příčinou toho nebylo moje rozhodnutí, diktovaly to okolnosti."
Joseph se na židli zavrtěl. Zdál se být více zvědavý než rozzlobený.
"Nicméně," pokračoval Picard, "lituji, že nebylo možné svěřit to tajemství i tobě. Věřím, že to pochopíš - jako bezpečnostní důstojník, i jako přítel."
Obrátil se k ostatním: "Mám špatnou zprávu. Gilaad Ben Zoma byl před malou chvílí napaden v turbovýtahu na sedmáctém podlaží. Momentálně je na ošetrovně v kritickém stavu."
Morgen jadrně zaklel.
"Můj bože," zašeptal Greyhorse. "Jak kritickým?"
Kapitán se na něho podíval: "Podle doktorky Crusherové to nelze v tomto stadiu určit."
Pug jen seděl a upřeně zíral beze slova před sebe. Byl jako by duchem nepřítomen, neschopný vstřebat, co právě slyšel.
"Na druhé straně," dodal Picard, "jsme už odhalili útočníka. Sedí v cele, hlídaná stráž."
Morgenovi, a Greyhorsovi bylo více než jasné, koho má kapitán na mysli. Kromě Tricie Cadwalladerové byla jedinou ženou z doprovodu Daa'Vita Idun Asmundová.
Pugovi to však tak jasné nebylo. Kapitán to řekl naplno: "Tím, kdo se snažil zabít Ben Zomu, je Idun, Pugu. Stejně tak se předtím pokoušela zavraždit Morgenu a Tricii Cadwalladerovou."
Bezpečnostní důstojník se ztěžka opřel o židli. Pak ze sebe konečně vyrazil první slovo od chvíle, kdy Picard vstoupil do haly: "Proč?" Podíval se bezradně na kolegy ze Stargazeru. "Proč by to, proboha, dělala?"
Picard mu vše řekl - o útocích, podezřenech, o všem. Když dovyprávěl, Joseph vzteky zrudl.
"Teď už je ale po všem," oznámil kapitán. "Bolí mě, že poručík Asmundová mohla zajít až tak daleko. A ještě víc mě bolí, že kapitán Ben Zoma je teď v takovém stavu. Alespoň že je to už za námi."
Greyhorse se napřimil. "Kapitáne, jestli, mohu nějak pomoci..."
Picard zakroutil hlavou. "Momentálně nijak. Ale vyřídím vaši nabídku doktorce Crusherové."
Daa'Vítovy žluté šelmy oči se upřely na kapitána.
Vím, odpovídal v duchu Picard. Musíme si promluvit.

O'Brien si pozorně prohlížel bar ze svého místa blízko jednoho z pozorovacích okének, odkud měl báječný přehled. V místnosti to hučelo jako v úle.

"Novinky vždycky letí po palubě jako blesk," poznamenal Eisenberg.

Šéf transportu přikývl a pozoroval mladíka naproti sobě. Seznámil se s ním teprve před několika týdny, když zdravotní technik projevil zájem připojit se k jejich notoricky známé partě hazardních hráčů pokeru. Samozřejmě mu O'Brien musel vysvětlit, jak dlouhý je seznam čekatelů na tuto poctu - delší než deset posádek dohromady.

Současně si ho ale oblíbil. Eisenberg mu vlastně do určité míry připomínal jeho samého na začátku kariéry v kosmické lodi. Dychtivý, ale nezkušený a trochu vyplašený z nebezpečí - které je momentálně povážlivě vysoké - musel připustit šéf transportu.

Proto si O'Brien vzal za osobní úkol ulehčit tomu mladému muži jeho břímě. Pomoci mu zapomenout na obavy, třeba jen na krátkou chvíli. Bar se mu pro ten účel zdál nejvhodnějším místem - dokud se tam nenahrnul celý zástup dalších členů posádky, překotně přemílajících zprávy o nalezení Ben Zomy a následném uvěznění Idun Asmundové.

"Tomu říkáš bleskově?" O'Brien vyprskl a krátce se zasmál. "To zdaleka nevystihuje skutečnost..." Se sklenicí v ruce ukázal na ostatní v hale. "Za příznivého počasí začneš na můstek v 8:00 hodin vykládat nějaké drby - a buď si jistý, že doletí i k tomu poslednímu stolu tady v baru dřív, než vůbec stačíš zavřít pusku."

Eisenberg na něho nedůvěřivě pohlédl. "Vážně?"

Šéf transportu pokrčil rameny. "No, možná že trochu přeháním. Víš, nechodím nahoru na můstek tak často. Ale vždyť víš, jak jsem to myslel."

Zdravotní technik se napil a potom sklenici znovu postavil na stůl. "Myslím, že se všem prostě jen ulevilo. A ani se nedivím." Zavrtěl hlavou. "Umiš si to představit? Vrah na palubě - střílí fázírem, vráží nože do lidí..."

"Leze do programu simulátorů," dodal O'Brien a pomyslel si, že to zní docela nevinně - pokud se vynechají další podrobnosti.

"To taky. Jde mi mráz po zádech, už jen když na to pomyslím. A co se týče vraha, kterým nakonec byl jeden z kapitánových hostů... hrůza! Přemýšlel jsem o tom, že s ním před nějakým časem sloužili. Myslel jsem si, že to byli jeho dobří přátelé."

"To stále jsou," vysvětloval šéf transportu. "Zkažené jablko neznámá zkaženou úrodu."

Vypadalo to, jako by ho Eisenberg neslyšel. "Víš, co se říká. Na co potřebuješ nepřátelské Romulany, když máš takové 'přátele'?" Povzděchl si. "Měl jsi vidět toho ubožáka Ben Zomu. Ještě nikdy jsem neviděl tolik krve." Pohled mladého muže se vzdaloval.

O'Brien se na něho podíval s předstíranou vážností. "Víš, Davey, začínáš mě deprimovat. A to se nikomu hned tak nepodaří."

Zdravotní technik se opřel o židli a upřímně se omlouval. "Promiň."

"Proč se na to nepodíváš z té lepší stránky? Tu vražedkyni už chytili. A je v cele, kde nikomu dalšímu už ublížit

nemůže."

"To doufám," řekl Eisenberg. Na krátký okamžik ho to uspokojilo. Pak začal znovu přemýšlet: "To ale není náš jediný problém, že?" Pohlédl ven z okénka, kde hvězdy stále ubíhaly šílenou rychlostí. "Co s tím? Slyšel jsem, že takový fenomén může náhle změnit tvar - stát se něčím jiným. A roztrhat nás na kousky jako cár starého papíru." O'Brien poznal, že se zakousl do pořádného sousta. "Můžeš se na to dívat i tak - nevyhnutelný osud a podobné nesmysly. Nebo si můžeš říci, že poručík LaForge se svými pomocníky nás z toho dostane - jako to udělal vždycky. A než se tak stane, můžeme prakticky z první řady sedadel sledovat největší show v Galaxii."

O'Brien se zhoupnul na židli, otočil se s ní k pozorovacímu okénku a rozmazaným čarám světla za ním. Zvedl sklenici k připitku a pronesl: "Na hyperprostorovou rychlost devět celých devět pět. Necht' je navěky tak krásná." Potom, aniž věc uspěchal pohledem na Eisenbergovu reakci, upil ze skleničky syntheholu a chvíli ho vychutnával. "Ach, život je tak vzrušující," zamudroval s předstíranou bodrostí.

Teprve teď se v obavách podíval na svého společníka. Mladší muž ho upřeně pozoroval.

"Dáš si se mnou?" zeptal se O'Brien.

Eisenberg pomalu pozvedl skleničku. A pousmál se i když jen nepatrně. "Když to bereš takhle," řekl, "jak bych mohl odmítnout?"

Všichni odešli a zůstal tam jen kapitán Picard a Morgen. Přecházel podél stěny sem a tam a díval se okolo sebe jako zvíře v kleci. A kapitán ho sledoval, opřený o okraj stolu, ruce zkřížené na prsou.

"K čertu s ní," hřimal Daa'Vit. "Jak jen jsem ji mohl vzít sebou? Jak?"

"Tohle jsi nemohl předvídat," řekl mu Picard.

"Mýlíš se," trval na svém Morgen. "Věděl jsem, že si koleduji o potíže - v hloubi duše jsem to věděl. Ale chtěl jsem ji dokázat, že umím zapomenout na minulost. Chtěl jsem ji odpustit. Prokázat dobro. Být takový, jak mě to naučila všechna ta léta ve Hvězdné flotile." Potřásl hlavou.

"A podívej, kam mě ta moje dobrovitost dostala. Důstojník z tvé ochranky je v ohrožení života. Cadwalladerové propálila díru do těla. A Ben Zoma - statečný, dobrosrdečný Ben Zoma..."

Najednou to vypadalo, že Morgen vybuchne - že zešílí. Z plných plic nesnesitelně zařval a praštil pěstmi do stolu. Picardovi instinkt velel opustit tu scénu, ale zůstal na místě - připomínal si, že ta bytost svíjející se před ním v mukách je jeho přítel. Od něho se přece nemusí ničeho obávat.

Přesto to nebylo jednoduché. Nikdy předtím nezažil výbuch Daa'Vitovy zuřivosti - a vůbec si nepřál jej zažít ještě jednou.

Morgenův záchvat zuřivosti trval nakonec jen několik vteřin. Ale i když už bylo po všem, hrud' se mu pořád bouřlivě dmula. "Mrzí mě, že ses na to musel dívat," řekl.

"To je v pořádku," odvětil kapitán. "Jsme přece přátelé. Staří přátelé."

"Ne," trval na svém Daa'Vit a pomalu, zhluboka oddychoval. "Bylo to... neadekvátní." Mnul si prsty na levé ruce. "Ale stejně jsem měl pravdu. Měl jsem naslouchat svému rozumu, nikoliv srdci. Měl jsem to vědět."

Picard neviděl v dalším sebeobviňování nic dobrého. Rozhodl se změnit téma hovoru. "Ohroží to nějak možnost tvého nástupu na trůn?" zeptal se.

Daa'Vit se na něho zadíval: "Cože?"

"Když přijdeš bez Ben Zomy a Idun Asmundové. Ohroží tě to politicky?"

Pokud si Morgen všiml, co kapitán otázkou sledoval, nedal to najevo. Zapřemýšlel na chvíli, potom potřásl hlavou.

"Nemělo by. Pravda, lidé se budou divit, když se objevím s menším doprovodem, než bylo původně oznámeno. Ale pořád v něm ještě budete čtyři - ty, Pug, Cadwalladerová a Greyhorse. A čtyři, to je minimální, naším zákonem stanovený počet." Odkáslal si, protože ho v krku pořádně škrábalo po předešlé scéně. "Na druhé straně kdo sežene v celém vesmíru s bídou čtyři přátele, nemůže být přece schopen vládnout."

Daa'Vit začal opět přecházet sem a tam. Zdálo se však, že už se ovládá a v duchu kalkuluje. V kontrastu s jeho chvilkovou ztrátou nervů, jejíž byl Picard před chvílí svědkem, už opět začínal rozvažovat. Tento Morgen se kapitánovi zamlouval mnohem více než ten předchozí alespoň v tomto okamžiku - a tak ho nevyrušoval.

"Samozřejmě," řekl Daa'Vit po nějaké chvíli, "velikost mého doprovodu je jedna věc - a okolnosti, za jakých došlo ke snížení počtu jeho členů, je věc druhá. Jestliže se na Daa'V donese pravdivá verze, mohla by způsobit potíže. Velké potíže."

Kapitán pokrčil rameny. "Potom se nikdo na Daa'V nesmí dozvědět o okolnostech, které k tomu vedly."

Morgen přikývl. "Dobrá." Přimhouřil oči. "Teď už nám zbývá jen se tam dostat. Co ten Simenonův nápad?" Picard potřásl hlavou. "Nevím o něm nic - kromě toho, že si poručík LaForge myslí, že vypadá slibně."

"Snad bychom se tedy na to měli podívat." Do hlasu se mu opět vloudil náznak ironie. Téměř veselí.

Kapitán to považoval za dobré znamení. "Snad bychom měli," souhlasil.

Kapitola 14

Worf procházel chodbou vedoucí k cele a ptal se sám sebe, proč tam vlastně jde.

Nejdříve usoudil, že je to v pořádku, když šéf ostrahy jde zkontrolovat vězně, jako je Asmundová - takového, který se ukázal být tak brutální a pohotový. Ale když scházel k turbovýtahu, čestně si přiznal - i když jen sobě - že mu jde o něco víc.

Ta žena ho přitahovala - už od začátku. Byla přece vychována mezi Klingony - na planetě, odkud pocházel. Od dětství na ni působily obyčeje a tradice, které jemu scházely - tedy do té doby, než je sám jako dospívající objevil.

Zároveň ho však odpuzovala. Byla jakousi anomálií ani - Pozemšťan, ani Klingon, ale podivná směsice obou ras. Stejně jako je on sám - a to ho znepokojovalo.

Až dosud u něho převládal odpor nad zvědavostí. Nedalo se říci, že se jí stranil - měl co dělat, aby se vyhnul Morgenovi - ale dařilo se mu být natolik zaměstnán povinnostmi, aby předešel jakýmkoliv náhodným setkáním. Potom došlo k té nehodě v simulátoru a on tak získal velmi vážný důvod k tomu, aby se jí vyhýbal. Jakmile se však stala podezřelou z vražedných útoků, nemohl si dovolit, aby mu emoce zastřely rozum. Co kdyby ji začal respektovat? Mít rád nebo dokonce obdivovat? To by mu mohlo být jen překážkou při plnění povinností.

Samozřejmě, jakmile si uvědomil, že to byla ona, kdo útočil na Morgena a ostatní, nepřicházela osobní kontakt v úvahu. Stala se protivníkem - smrtelně nebezpečným.

Ale teď, když je izolovaná v cele, vystoupila jeho zvědavost do popředí.

Proč? Protože spáchala násilný čin - vlastně víc než jeden. Je tu ale i možnost, že s tím má souvislost její klingonská výchova - mohla být třeba pokroucená či dokonce naprosto špatná.

Cožpak se v hloubi duše neobával, a to ode dne kdy přišel na Akademii, že Klingon v něm se v nesprávný čas probudí - a se strašlivými následky? Že se mu v zápalu boje postaví na odpor jeho nadřazený a zaplatí za to? Nebo že někdo z posádky ho náhle překvapí v tělocvičně - a bude toho ještě dlouho potom litovat?

Postupně, na čistě racionální úrovni, zjišťoval, že tyto obavy jsou nepodložené. Poznal, že se umí dostatečně ovládat a potlačovat své instinkty, které se někdy v kontextu uznávaného vzorce chování v Kosmické flotile ukázaly jako nefunkční.

To zahnilo znepokojení do tmavého zákoutí jeho duše. Ale šířivé pochyby to úplně nepotlačilo.

Teď uvidí produkt svých obav - z masa a kostí. Skutečný. Jak se to říká? Osud tomu chtěl...

To byl ten pravý důvod, proč se šel podívat na Asmundovou. Chtěl si sám pro sebe zjistit, jestli její klingonské kořeny nemají nějaký vztah k činům, kterých se dopustila. Musel vědět, do jaké míry za ně byla odpovědná sama Asmundová - a do jaké míry klingonská výchova v její krvi.

Chodba se naposledy zatočila a potom se před ním objevila cela. Přesně podle Worfových příkazů u ní stáli na stráž dva důstojníci z ostrahy - Burke a Nevins. Oděni do zlatavých kombinéz tam stáli přesto, že silové pole cely bylo aktivováno.

Asmundová už přece prokázala vynalézavost při využití technologických zařízení na palubě lodi ve svůj prospěch.

Možná, že měla už dopředu promyšlenou manipulaci se zařízením cely - stejně jako se simulátorem a se systémem pro přípravu jídel. Bylo to velmi nepravděpodobné, vzhledem k vysokému stupni bezpečnosti ve vězeňské cele - ale proč pokoušet osud?

Důstojníci ostrahy se při jeho příchodu postavili do pozoru. Odpověděl jim pokývnutím hlavy. "Pohov," řekl. Pak se otočil na Burkeho, staršího z té dvojice, a zeptal se: "Nějaké problémy?"

"Žádné. Poručík Asmundová celé hodiny neřekla ani slovo." Odmlčel se: "Už něco víte o tom druhém noži, pane?"

Asmundová seděla uvnitř cely a sledovala ten rozhovor z druhé strany průhledné silové bariéry. Dívala se hlavně na Klingona. Worf se na okamžik setkal s jejím pohledem, pak se ale otočil znovu na Burkeho.

"Nic," odpověděl. "Nic nového. Alespoň prozatím nic."

"Soudím, že by pomohlo, kdyby byl vyroben ze 'shroghu' nebo z jiného, čistě klingonského materiálu."

"Ano," souhlasil Worf. "To by značně usnadnilo pátrání."

Ke konci věty se však už na Burkeho nedíval. Znovu pozoroval zatčenou - postavila se totiž a přicházela ke vchodu do cely.

"Dejte si pozor, poručíku," varoval ji Burke - nikoliv ze soucit, ale protože to byla jeho povinnost. "Ta bariéra je nebezpečná."

"Já vím," řekla Idun. Asmundová. "Děkuji za varování jsem ale dokonale seznámena s bezpečnostním systémem lodi."

Potom se otočila na Worfa. "Poručíku, chtěla bych s vámi mluvit." Oči měla přivřené, bradu zvednutou. Byl to typický klingonský postoj.

"Poslouchám," odpověděl.

Zavrtěla hlavou. "O samotě."

Vyznělo to více jako prosba než požadavek. Kdyby nebyl tak zvědavý, vůbec by o tom návrhu nepřemýšlel.

Ale pomýšlení na možnost proniknutí do samé podstaty jejích motivů bylo lákavé. Příliš lákavé, než aby se to ho vzdal.

"Pane," řekl Burke, jako kdyby četl myšlenky svého nadřízeného, "poručík Asmundová není jen tak obyčejným vězněm. Já bych to nedoporučoval."

Koutky úst Asmundové se zkrivily. Worf poznal v tom gestu pohrdání, které popíchlo jeho klingonskou pýchu. "Vy se mě tak bojíte," začala blondýnka, "že se neodvážíte postavit se mi tváří v tvář ani přes silovou bariéru? Je to pravda, poručíku?"

Věděl, o co jí jde. Věděl, že se mu vysmívá z jediného důvodu. Ale ať se snaží sebevíc, nemohl uvěřit, že by mu ublížila. I kdyby se jí nějak podařilo odstranit bariéru, nebyla ozbrojená - a on měl svůj fázet.

"Nechte nás o samotě," řekl Worf svým lidem, aniž spustil oči z vězně.

"Ale poručíku..." začal Burke.

"Nechte nás," opakoval šéf ostrahy - tentokrát s větším důrazem.

Oběma důstojníkům ostrahy nezbylo nic jiného, než uposlechnout. Se zjevnou nevolí odcházeli chodbou, až zmizeli v ohybu.

"Tak tedy," řekl Worf. "Jsme sami."

Asmundová přikývla. "Děkuji vám." Zdálo se, že jí pohled trochu změkkl. "Nemusel jste mě přece poslechnout." To ho zaskočilo. Až dosud se chovala povýšeně - na hranici arogance. A najednou se u ní objevila známka slabosti.

Schopnost citu, který by si žádný opravdový Klingon nepřipustil. Byl to pokus zahnat jeho podezření? Jestli ano - rozhodl se, že se ovlivnit nenechá.

"Správně," odvětil. "Nemusel jsem. Tak tedy, o čem jste to chtěla mluvit?"

O krůček postoupila. Dostala se tak do nebezpečné blízkosti silového pole. "To vy jste poznal, jaký nůž má na svědomí ta zranění," řekla. "Nemohl to být nikdo jiný. Nemýlím se?"

"Přesně tak."

"A vaší povinností bylo ohlásit, co jste zjistil."

"Opět správně."

Pokývala hlavou. "Pak tedy věříte, že jsem vinna." Worf si uvědomil nepříjemný pocit okolo žaludku. "To musí posoudit jiní."

"Samozřejmě. Ale čemu věříte vy?"

Pokrčil rameny. "Musím věřit důkazům."

"Vždyť žádné důkazy neexistují," naléhala, hlasem o oktávu vyšším. S viditelným úsilím se znovu ovládla. "Nebo spíš - ten důkaz, který máte, je naprosto náhodný."

"Právní klíčky přenechám advokátní kanceláři," odvětil. "Mou povinností je především zajistit bezpečnost lodi a její posádky."

"Pak tedy konejte svou povinnost. Ale dívejte se dál, skrze ten důkaz - když to tak chcete nazývat. Řiďte se svými instinkty." Odměkla se. "Co vám napovídají? Že Klingon by používal simulátoru jako vražedné zbraně?"

Nebo vystřelil proti třem neozbrojeným a nic netušícím obětem? Nebo poskvnil rituální nůž krví nepřítele?" Udeřila se do prsou, nečekaně a vzrušeně. "Já jsem Klingon, poručíku. Nikdy bych nepošpinila čest své rodiny takovým chováním - i kdybych měla sklon někoho zabít."

Oči ženy vzplanuly chladným žářem. "Moje sestra se snažila zabít Morgena - to je fakt, se kterým se zřejmě nikdy nesmírím. Ale nejednala jako zbabělec. Neprováděla sabotáž, ani neútočila. ve tmě, potvrdí vám to záznamy v archivu.

Jakkoliv byla na scestí, usilovala o Morgenův život v duchu klingonských bojových tradic. Opakuji ještě jednou:

Gerda nejednala jako zbabělec."

Worf cítil, že v okolí žaludku se situace zhoršuje. Musel si přiznat, že její slova znějí přesvědčivě.

"Vy víte, že říkám pravdu, poručíku. A také víte, jak si Klingon váží svého jména - své cti."

Worf se v duchu zachvěl. Věděla snad něco o něm? Pokud ano, potom by to sotva bylo tajemství pro celou Říši. A jestliže Asmundová udržovala jakýkoliv kontakt s rodinou, která ji vychovala...

"Ano," řekl s nejvyšší možnou důstojností. "Jsem si toho vědom."

"Musím přece očistit své jméno, Worfě." Namísto hodnosti Hvězdné flotily ho oslovila pouze jménem: tak, jak by Klingon oslovil jiného Klingona - jak by válečník oslovil jiného válečníka. "Musím najít skutečného vraha a předvést ho před spravedlnost. A to nemohu udělat, pokud sedím v cele."

Šéf ostrahy se zachmuřil. "Co mám tedy dělat? Chcete, abych vás pustil?"

Zadívala se na něho. "Promluvte s kapitánem Picardem. Vysvětlete mu to - vám uvěří." Sevrhla ruce v pěst. "Já nejsem vrah, Worfě. Nejsem tím, po kom jdete."

Podíval se na ni - podíval se do hloubi těch podivných, namodralých očí - a poznal, že jí věří.

"Prosím," řekla blondýnka - tentokrát nikoliv jako válečník, ale jako člověk. "Na této lodi není nikdo, kdo by mi mohl rozumět. Vy jste moji jedinou nadějí."

Worf se nadechl: "Budu přemýšlet o tom, co jste řekla. Nic víc neslibuji."

"Řekněte, že mohu pomoci při pátrání." Přistoupila ještě blíže, obličej teď měla jen kousek od bariéry. "Řekněte, že vám mohu být užitečná." Vztáhla k němu ruku: "Já vám mohu být užitečná a vy to víte..."

Byla příliš blízko - objevil se oslepující záblesk, který ji odmrštil zpátky do cely.

Worf odolal. pokušení vejít dovnitř a pomoci jí. Silová bariéra účinkovala v obou směrech - potkal by ho tedy stejný, bolestivý osud.

Mohl jen přihlížet, jak se vzpamatovává ze šoku způsobeného silovým polem. Přesto se ale ihned postavila. Pozoroval ji a obdivoval její vitalitu. Pozemšťan, zasažen takovým výbojem, by se ani nepohnul.

Provinile se na něho podívala. "To bylo ode mne hloupé."

Souhlasil a dodal: "Maj doch SID ghos nagh."

Bylo to klingonské rčení.- znamenalo "Dobré věci přicházejí k tomu, kdo umí čekat."

Idun musela chvíli přemýšlet, co tím přesně myslel. Potom však přikývla. "Tuv nagh - budu trpělivá".

Po chvíli Worf zavolal Burkeho a vydal se k turbovýťahu. Na chodbách podlaží třicet osm nebyly žádné počítačové stanice - z bezpečnostních důvodů - a on se chtěl dozvědět něco více o přípravách Gerdy Asmundové v pokusu o vraždu podporučíka Morgena.

"Vstupte," řekl mu Morgen.

Dveře do Daa'Vitovy kabiny se otevřely a Klingon vešel. Jejich oči se setkaly a znehybněly - to převládla na nepatrný okamžik instinkt, než si oba uvědomili, kde jsou a jaký společný zážitek mají za sebou.

"Mrzí mě, že vás vyrušuji," řekl Worf.

"Jen pojďte dál," pozval ho Morgen a ukázal na křeslo. "Posaďte se, prosím."

Šéf ostrahy odvětil na přátelské gesto úklonem hlavy. Usadil se.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Daa'Vit.

Worf sraštil čelo. "Potřebuji informace o tom prvním pokusu vraždy. O tom, který před dvaceti lety zosnovala Gerda Asmundová."

Morgen se na něho podíval. "Máte pro to nějaký zvláštní důvod?"

"Ano," odvětil mu Klingon. "V tomto okamžiku bych si to však rád nechal pro sebe."

Daa'Vit váhal s odpovědí. "Dobrá," řekl konečně. "Budu to respektovat. Nemohl byste však to, co hledáte, najít v palubním počítači?"

"Ne. Zkoušel jsem to, ale všechno, co jsem mohl zjistit, byla pouze zmínka o zločinu žádné detaily."

"Jaké detaily konkrétně hledáte?"

"Veškeré," řekl Worf. "Všechno, na co se pamatujete." Morgen zauvažoval. "Nechte mě chvilku přemýšlet."

Uvelebil se do pohovky - té divné věci z kamene a mechu. "Tenkrát jsem byl ještě podporučíkem. Jednou z mých povinností bylo pravidelně kontrolovat operační pulty raketoplánů - zkrátka, zkoušet autodiagnostické programy. Mohla by to celkem snadno dělat i vlastní obsluha na podlaží raketoplánů, ale kapitán Picard trval na tom, abych se naučil vše, co bylo dobré vědět o kosmické lodi Federace. Dívám-li se zpět, nebyla to špatná myšlenka." Tmavě žluté oči se mu rozšířily, když se vracel do minulosti. "V onen kritický den měl na podlaží raketoplánů službu nějaký McDonnell. Typ člověka, který se hýbe i mluví jako zpomalený film, ale na kterého je možné se vždycky spolehnout. Když jsem přišel, nikde jsem ho neviděl. Bylo tam liduprázdno."

"To měl službu jen jeden člen posádky?" zeptal se Worf.

"Přesně tak. Nezapomeňte, že Stargazer byla kosmická loď pro hloubkový průzkum vesmíru. Neměli jsme takovou posádku, jakou má Enterprise. Nebylo to nutné."

Klingon přikývl hlavou. "Samozřejmě. Prosím, pokračujte."

"Volal jsem na McDonnella, ale neodpovídal. Co jsem tehdy měl udělat, bylo oznámit okamžitě situaci šéfovi ostrahy. Ale byl jsem příliš mladý a domýšlivý - a kromě toho mě ani nenapadlo, že by se dělo něco příliš závažného. A tak jsem se dal do hledání."

Nakonec jsem McDonnella našel. Ležel nehybně za jedním z raketoplánů, buď mrtvý, nebo v bezvědomí. Později jsem zjistil, že ho jen někdo srazil k zemi. Ale tenkrát jsem si nebyl jistý, takže jsem se k němu sehnul, abych se na něho podíval. V tu chvíli Gerda vyskočila ze svého úkrytu navrchu raketoplánu.

Zasáhla mě celou svou váhou tak, že si vzpomínám už jen na lepkavou chuť krve v ústech. Viděl jsem všechno rozmazaně a v uších mi zvonilo tak silně, že jsem nemohl myslet. Nevěděl jsem, že to byla Gerda, kdo mě napadl. Dokonce jsem ani nevěděl, že na mne někdo útočí. Věděl jsem jen, že se stalo něco zlého a že bych se měl snažit zabránit tomu, aby se to znovu neopakovalo.

Jak jsem se snažil zorientovat, letmo jsem zahlédl, že se ke mně něco blíží - něco dlouhého a těžkého. Jen tak tak jsem se odkutálel, minulo mě to. Následoval další záblesk, kterému jsem se rovněž vyhnul. Pomalu jsem si uvědomoval, že můj život je ohrožen - že to je Gerda, kdo mě ohrožuje, ačkoliv jsem nechápal, proč.

Než znovu zaútočila, všiml jsem si zbraně, kterou držela. Byla to lodyha rikajshi. Toho, co vědecké příručky Federace označují jako klingonský železný kořen."

Tato zmínka vyvolala Worfovu zvědavost: "Rikajsha?" opakoval. Železný kořen rostl pouze ve vlasti Klingonů. "Kde k němu přišla?"

"V botanické zahradě lodí," vysvětloval Morgen. "Gerda si ho přinesla na palubu, když nastoupila na Stargazer."

Očividně už tehdy plánovala mou vraždu, postarala se, aby měla po ruce zbraň, která u nikoho nevzbudí podezření. Konečně - byla to jen dlouhá; tenká zahradní rostlina. Přesto mohla, držena správnou rukou, rozrazit lebku.

"Ano," přikývl Worf. "V klingonských legendách je mnoho zmínek o užití rikajshi jako zbraně. Ujišťuji vás," řekl, "že bych žádné takové rostliny v botanických zahradách na Enterprise nepovolil."

Morgen pokýval hlavou. "Já vím. Prověřoval jsem to." Odmíchl se. "Každopádně jsem se nemohl Gerdiny útokům uhýbat věčně. Ten první zásah byl pořádný, byl jsem tedy ve značně nevýhodě. Ještě než k němu došlo, zlomila mi nadvrát ruku a navíc pár žeber. Mohl jsem se však otáčet a vrávorat, a to tak dlouho, abych se ubránil smrti do doby, než dorazí pomoc. A ta dorazila - díky naprosto náhodnému štěstí."

Pokud se pamatují, tak jeden člen posádky, jménem Stroman, geolog se sklonem ke kresbám uhlím, maloval studie nějakých rostlinných druhů v botanické zahradě. Všiml si, že tam chybí rikajsha, která byla vyrvána i s kořeny - uvědomil Puga na můstku. Zaslechl to i Picard a Ben Zoma. Udivilo je to a chtěli se spojit s Gerdou. Věděli, že to byla ona, kdo rostlinu přinesl na palubu. Proto se domnívali, že by o tom mohla něco vědět.

Naneštěstí - pro Gerdu, nikoliv pro mne - jim na výzvy nikdo neodpovídal. Gerda nechala svůj komunikátor v kabině, aby nemohla být sledována do podlaží raketoplánů. Vůbec ji nenapadlo, že se někdo snaží navázat s ní kontakt - ale obávám se, že by jí to v oné chvíli ani moc nezajímalo.

Picard se s obavami otázel počítače na místo jejího pobytu. Podle jeho odpovědi byla ve svém pokoji - i když měla být na cestě do strojovny, aby tam pomáhala kalibrovat nový navigační systém.

Ještě více znepokojený kapitán přikázal šéfovi ostrahy, aby vyslal bezpečnostní tým do kabiny, kde Gerda bydlela.

Současně dal rozkaz i Tricii Cadwalladerové, aby se pokusila senzorem uvnitř kabiny vypátrat, zda tam Gerda opravdu je. Občas se přece jenom stávalo, že si někdo z posádky zapomněl komunikátor a tak nechtěl, aby se bezpečnostní tým zbytečně nehnal za tím - jakže to vlastně říkáte?" Podíval se bezradně na Worfa.

"Za přeludem," poradil mu Klingon.

"Ano, tak je to - děkuji. Po delší chvíli - to víte, ty vnitřní senzory pracují velice pomalu - Cadwalladerová potvrdila s jistotou, že tam Gerda není. A protože ani McDonnell ani já jsme se neozývali, vyrazili na stanoviště raketoplánů skoro najisto. Kapitán, Ben Zoma a Pug vtrhli k nám v ten pravý čas. Gerda už začala svými údery připravovat můj konec. A tak jsem byl zachráněn."

Morgen se suše usmál. "Vidíte, co jsem tím myslel? Náhodné štěstí... S výjimkou Stromana, který si rád kreslil kytičky, Gerda udělala všechno naprosto bezchybně. Vybrala si čas i místo, kde budu relativně izolován od celé posádky."

Jediný, kdo byl nablízku, byl McDonnell, se kterým si poradila naprosto jednoduše. A navíc byla velmi malá pravděpodobnost, že by někdo odhalil mé tělo ještě před jejím útekem." Zarazil se. "Víte něco o tom, jak plánovala svůj útek?"

Šéf ostrahy zavrtěl hlavou. "Moc ne - jak jsem již řekl, počítač mi nebyl nijak nakloněn."

"Měla to vymyšlené perfektně - byla to ale pouze teorie. Klingonská loď Tagh'rat byla nedaleko a čekala na její signál. Až by bylo po všem, stačilo pouze kontaktovat spojence a potom vytvořit mezeru v ochranných štítech. K tomu by jí docela dobře posloužilo zařízení z raketoplánu. Než by mezeru na velitelském můstku odhalili, Tagh'rat by se dostal do takové blízkosti, že by Gerdu transportním paprskem z lodi bez problému přenesli."

Worf musel souhlasit. Byl to opravdu dobrý plán. A pokud by Gerdě vyšlo to, co měla tak dobře naplánováno, asi by se jí to povedlo.

Přál jsem si," pokračoval Daa'Vit, "aby i Stroman byl členem mého doprovodu. Nestalo se tak, protože zemřel na Maxia Zetě."

"To je tedy smůla," poznamenal Klingon.

"To tedy je."

Worf se opět na chvíli zamyslel a uspořádal si své otázky. Řekněte mi... snažila se Gerda o sebevraždu, když byla zadržena a uvězněna?"

Morgen se na něho podíval: "Mám dojem, že ano."

Šéf ostrahy pomalu kývl: "Děkuji vám. Byla to pro mne opravdu velká pomoc."

Kapitola 15

Jean-Luc Picard seděl u šéfa strojevně a prohlížel si zprávu, která se objevila na monitoru. "Nedostatečné údaje," četl. "To je pravda," odsouhlasil Geordi. "A nemůžeme zadat sestavení modelu podle profesovy teorie, protože nevíme prakticky nic o zákonech této části kosmu." Opřel se do křesla. "Samozřejmě, byli bychom schopni zkonstruovat na obrazovce něco relativně blízkého, ale to už bychom některá fakta pouze odhadovali."

Přejel prsty po klávesnici a na monitoru se objevil první model: "Tohle je naprosto jasný příklad. Pokud veškeré naše odhady budou správné, musí být podélná osa Enterprise dvacet šest stupňů vzhledem ke kosmickému proudu. Pokud tadyto či tamhleto je nepřesné, potom potřebujeme náklon třiceti šesti stupňů."

Kapitán se na něho podíval: "Každopádně to vypadá, že profesovu teorii uznáváte?"

Geordi přikývl.

"A co urychlovače hyperprostorové rychlosti - snesou takové zatížení ještě jednou?"

Geordi opět přisvědčil.

Jean-Luc Picard v duchu odhadoval stupeň odhodlanosti svého důstojníka, který byl ochoten tuto novou teorii nakonec i prozkoušet.

"Dobře tedy," a podíval se na LaForge. "Nezbývá nám nic jiného, než se do toho pustit."

Geordi se pohnul: "Jdeme na to, pane. Potřebuji pouze několik minut na přípravu."

Kapitán vstal: "Času máte, kolik budete potřebovat. Budu na velitelském můstku." Pohlédl směrem k hlavnímu monitoru, kde Simenon, Dat a Wesley společně mudrovali nad dalšími variantami. "Poručíku... jak se profesor tvářil na mé rozhodnutí?"

LaForge pokrčil rameny: "Naprosto normálně. To je to jediné, co od něho můžeme očekávat. Přece víte, že nikdy nedává najevo své pocity."

"To je pravda," odsouhlasil Picard a zamyslel se. "Ani nevím, co mě to napadlo."

Jakmile se objevil kapitán se šéfem strojevně před krizovým týmem, všechny oči se na ně upřely. Čekali na náznak něčeho, na nějaký signál.

Geordi jej dal - vztyčil palec.

"Už bylo na čase," komentoval to Gnališan. Wesley si zřejmě myslel totéž, ale chytře mlčel. Pouze Dat se tvářil naprosto normálně.

Jean-Luc vyrazil k turbovýťahu, aby se dopravil na velitelský můstek.

V tichu kabiny znovu hodnotily své rozhodnutí. Přemýšlel o tom, zda bylo správné.

Stále o tom uvažoval, i když už kráčel k velitelskému můstku. Do cesty mu náhle vstoupil Worf s podivným výrazem ve tváři. Hned mu bylo jasné, že má něco důležitého na srdci.

"Asi se mnou chcete mluvit," odhadl Picard a ani to neznělo jako otázka.

Klingon pokýval svou mohutnou hlavou. "Ano, pane." Pohlédl směrem k pracovně: "Pokud vám to nevadí, rád bych s vámi mluvil o samotě."

"Samozřejmě," zareagoval kapitán a vešli dovnitř. Dveře se za nimi zavřely a oba si sedli. "Tak dobře - ven s tím. Týká se to bezpečnostních opatření?"

Worf se zarazil. "Ano," a po chvíli dodal, "ale nebude to asi v tom smyslu, jak jste předpokládal."

Jean-Luc pocítil zvědavost, ale, bylo mu jasné, že Klingon se k věci dostane svým tempem. Proto jednoduše dodal: "Poslouchám."

Šéf ostrahy se nadechl a bylo vidět, že hledá ta správná slova. "Pane," konečně se rozhoupal, "už nevěřím tomu, že poručík Asmundová je vrah."

Tato slova zasáhla Picarda nepřipraveného. "Že není vrahem?" bezmyšlenkovitě opakoval a snažil se zachovat rozvahu. "Poručíku - vy sám jste přece přinesl důkazy, které ji usvědčily. A teď mi snad chcete tvrdit, že, jste se mýlil?"

"To se ale netýká zranění způsobených nožem," vysvětloval Worf. "Opravdu byly způsobeny rituálním nožem"

Klingonů, za to dám svůj krk." Olízl si rty. "Už ale nevěřím tomu, že poručík Asmundová byla tou osobou, která ty kruté rány způsobila."

"A teď už mi snad konečně řeknete, co se stalo, že jste tak náhle změnil názor."

Worf sraštil čelo, což bylo známkou pravdomluvnosti jak se Picard za ta dlouhá léta společné služby přesvědčil.

"Kapitáne, měl jsem možnost si s ní promluvit mezi čtyřma očima. Tvrdila, že je nevinná - což mě za těchto okolností nijak nepřekvapilo. Ale během své obhajoby se dostala k bodům, které zněly pravdivě. A také mluvila o klingonské cti."

To Picarda zaujalo a chtěl slyšet více. "No, tak už pokračujte," nedočkavě naléhal.

"V krátkosti mi řekla, že veškeré vražedné pokusy nebyly naprosto hodny žádného Klingona - za kterého se ona, samozřejmě považuje. V tomto bodě s ní souhlasím: žádný z pokusů neměl, nic společného s klingonskou tradicí přímého boje."

"Přece ale víme, že někteří se drží tradice v celém rozsahu, druzí to již tak vážně neberou," upřesnil kapitán. Měl svou osobní smutnou zkušenost z klingonské planety, kdy se sám téměř stal obětí nečestného jednání ze strany tamějších válečníků.

"To je pravda," přitakal Worf. "Proto mi poručík Asmundová doporučila k prostudování všechny okolnosti kriminálního činu své sestry - dvojčete Gerdy. Vzpomínáte si na všechny detaily?"

"Velice dobře." Jean-Luc jako by viděl celou scénu jasně před očima - když se s Ben Zomou vítili na stanoviště raketoplánů. Gerda okolo sebe mávala smrtelně nebezpečným železným kořenem a Morgen uhýbal, jak jen mohl. A těsně před nimi ležel omráčený McDonnell. "Takový zážitek se dá těžko vymazat z paměti."

"Vzpomínáte si, že Gerda toho McDonnella vůbec nezabila, i když byl zcela v její moci? A v její situaci - pro zdárné dokončení plánu - by to bylo téměř nutné. Faktem zůstává, že Gerda se jasně vyhnula tomu, aby smrtelně zranila někoho jiného."

Kapitán souhlasně přikyvl. "A navíc, Gerda použila naprosto jednoduchou a běžnou zbraň - přesně podle předpisů klingonské tradice. Obvykle k tomu slouží rituální nůž, ale i železný kořen se dá docela dobře použít."

"Dalším důležitým faktem je, že mohla klidně použít fázér, který měla u sebe - ale přesto se rozhodla zachovat tradiční čistotu boje."

"Přesně tak," souhlasil Worf a na chvíli umkl, aby vstřebal informace. Potom pokračoval: "Nelze také přehlédnout, že celá akce se soustředila na zápas jedince. Stáli proti sobě sami dva. A konečně je důležité si uvědomit, že první úder nebyl smrtelný. Oběti byla dána možnost si prohlédnout tvář útočníka, aby dobře věděl, koho může proklínat v dalším posmrtném žití." Jeho hlas náhle zvážněl: "A opravdu tím nejdůležitějším důkazem byl použitý jed."

Picard sebou až cukl: tenkrát nikoho vůbec nenapadlo, že Gerda skrývá v podpaží klingonský jed ku'thei. Dokonce ani Idun na to nepřišla a tak pouze rychlá akce doktora Greyhorse udržela Gerdu při životě.

"A vše, jak je jasně vidět," zakončil šéf ostrahy, "vše vždy bylo v souladu s klingonskou tradicí. A vše bylo vedeno v čestném duchu."

Bylo to tak. Na rozdíl od této zkušenosti veškeré pokusy o vraždu na Enterprise byly směsicí naprosto všeho, s výjimkou čestného boje - Idun měla úplnou pravdu, když na to poukázala. Kapitán posuzoval pádnost těchto nových skutečností ve světle svého předešlého rozhodnutí. "Chcete tedy říci," obrátil se k Worfovi, "že pokud Gerda postupovala přesně podle klingonských tradic, tak Idun - její identické dvojče - by udělala to samé. A protože všechny pokusy o vraždu byly vedeny naprosto nečestně, potom v nich Idun nemohla mít prsty. Hmm?"

"Ano - to je jasné logické vysvětlení."

"Možná," Jean-Luc se snažil všechna fakta shrnout. "Pokud by v sázce bylo něco menšího než život či smrt jednoho z nás, přiklonil bych se k tomu. Takhle ale nemůžeme nic riskovat." Poposedl v křesle. "Rozhodně to není tajemství, že já jsem podporoval Idun co nejvíce. Dokonce i někteří z důstojníků ji kvůli činu její sestry odsoudili, ale já jsem se zvíklat nenechal. Ovšem nyní..." Zavrtěl hlavou. "Nemohu jí dát volnost, protože nemohu riskovat další pokus o vraždu."

Každopádně své dedukce zaznamenejte, aby mohly být předloženy obhájci. Já už v tomto případě nemohu nic dělat - veškeré další dění jde mimo mou osobu. Je mi to opravdu velice líto."

Klingon se napřímil: "Rozumím a chápu to." Jeho zklamání muselo být rozhodně veliké - po všem pátrání, které v tomto případě podnikl. Dokonce i jasně cítil, že odhalil skutečnou pravdu, ale přesto jeho zodpovědnost důstojníka Hvězdné flotily převládla. Všemi smysly přijal kapitánovo rozhodnutí. "Nic se tedy nezměnilo, pouze jsem zesílil bezpečnostní opatření na úroveň, která byla před zatčením Idun Asmundové."

"S tím souhlasím," přitakal Picard.

Kapitánovým stvrzením jednání skončilo. Klingon vstal a připravil se k odchodu.

Jean-Luc vstal také. Stále měl ale jednu otázku na jazyku: "Ještě mě něco zajímá, Worfe."

Ten se překvapeně zarazil. "Kapitáne?"

"Kde jste sehnal všechny tyhle informace? Přece to není v paměti počítače. Vim velice dobře, že na můj příkaz byly veškeré detaily vypuštěny."

Samozřejmě, že kompletní případ byl uschován v hlavním archivu Hvězdné flotily. Picard ale nechtěl, aby se k nim mohl dostat ten, který hledá nějakou senzaci, a navíc by to mohlo ohrozit i kariéru Idun Asmundové.

"Popovídal jsem si o celém případě s kapitánem Morgenem," prozradil Klingon.

Jean-Luc překvapeně polkl. Co se stalo s tím vyhlášeným nepřátelstvím mezi Klingony a Daa'Vity?

"Aha," pochopil. "Pokračujte tedy, poručíku."

S odchodem šefa ostrahy si Picard připadal ještě hůře než před příchodem na velitelský můstek.

Můj Bože - copak tomu nebude nikdy konec? Copak je možné, aby se ten vrah neustále volně pohyboval po mé lodi?

Guinan stála na svém obvyklém místě v baru a s úsměvem pohlížela okolo sebe.

Atmosféra se už uklidnila. Rozléhala se tu sice čilá konverzace a cinkání sklenic, ale v porovnání s chaosem před pár hodinami to už byl naprostý klid.

Zatčení Idun Asmundové vneslo do celkové atmosféry hodně vzruchu. Bylo to samozřejmé, protože Idun přece nebyla nějaká nepřátelská živá forma, která obsadila Enterprise a střídala okolo sebe fázem. Byla přece důstojníkem Hvězdné flotily, chodila mezi nimi, sedávala se všemi v jídelně či baru a přitom, v samém jejich středu, kula své vražedné plány. Dokonce i Guinan byla vyvedena z rovnováhy. Většinou měla o všem přehled - žádná událost neprošla okolo ní bez povšimnutí. Ale ani ona, ani Troi neobjevily mezi sebou vraha, dokud ho Worf neodhalil podle způsobu použití rituálního nože. Když už nic jiného, tak byla zklamána selháním svého pozorovacího talentu.

Jakmile se dveře do baru otevřely, její zrak k nim automaticky zalétl. Byl to již vžitý reflex, část rutiny jejího pracovního dne. Cítila se naprosto spokojeně, když věděla, kdo přichází či kdo právě odešel. A dokonce i návštěvníci si na to zvykli a získali tak dobrý pocit, že jsou vítáni.

A už jí bylo jasné, kdo to vyrazil na návštěvu do jejího království. Byl to ten speciální host - či lépe řečeno - ten, kterého tlačila nějaká můra.

Byl to Pug Joseph. A bylo jí na první pohled vše naprosto jasné - zase pije. Tmavé kruhy pod očima a pobledlý obličej prozrazovaly jeho stav.

Vypadalo to, že ji Pug vůbec nevidí - možná také proto, že pár číšníků se dostalo do jeho zorného pole. Všimla si, jak prohledává přivřenýma očima celou místnost. Potom se mu po tváři rozlil úsměv a spokojeně se hrnul k nejbližší skupince u stolu.

Uhodla, že už byl znuděn pitím ve své vlastní kabině a proto vyrazil mezi lidi.

Náhle se zarazil, když znenadání zahlédl Guinan. Jejich oči se střetly. Výraz Pugovy tváře se prudce změnil objevil se v ní až nenávistný škleb.

Znechuceně se otočil ke dveřím a co nejrychleji zmizel z baru.

Beverly ležela natažená na svém lůžku a zírala do stropu. Snažila se probírat možnosti, jaké měl Ben Zoma a které už nebyly v jejích silách. Opravdu to nebylo jednoduché. Udělala naprosto vše, co jí nejnovější lékařská technologie dovolila - a stále jí vycházel poměr menší než padesát na padesát.

To ji rozčilovalo. Nebylo to proto, že by se bála ztráty pacienta - každý doktor Hvězdné flotily se s tím občas musel vyrovnat. Ale Ben Zoma nebyl jen nejbližší spolupracovník jejího manžela - byl také přece jeden z jeho nejlepších přátel. Společně žertovali, společně prožívali radost i smutek při průzkumných cestách v kosmu. Nemohla překonat ten hrůzný pocit, že pokud Gilaad Ben Zoma zemře, bude to zpronevěra celého Jackova životního díla. A to opravdu nechtěla připustit.

Jack - jakmile jí zaznělo v myslí jeho jméno, ucítila potřebu slyšet jeho hlas. Otočila se a sáhla do hromady nahrávek od Jacka.

Chtěla slyšet něco optimistického, něco, co by jí pozdvihlo z její chmurné nálady. Nepamatovala si ale podrobně obsah každé kazety, i když všechno povídání dobře znala.

Trvalo jí několik minut, než našla tu, která, měl splnit tuto službu. S prvními slovy pochopila, že je to ta, která přišla od Jacka z hlubin kosmu. Dokonce si i vzpomněla na kurýra, který ji přinesl. Byla to statná mladá žena, která svou službu vykonávala velice pečlivě. Dokonce dvakrát kontrolovala její podpis proti vzoru, než jí konečně pásku předala.

A to bylo léto, nebo ne? Usilovně vzpomínala, protože nemohla pochopit, proč byla tenkrát v létě taková zima.

Samozřejmě, že nikdy před tím v San Francisku nežila vlastně nikdy nežila ani na Zemi.

Fakulta medicíny byla ale v San Francisku a to bylo to nejlepší v celé Federaci. A když už tedy byla vybrána pro studium, těžko by odůvodnila své přání, že chce stále zůstat ve hvězdné kolonii na Arvada Three.

Bylo to těsně po jejich svatbě, kdy se přestěhovali do apartmá ve druhém patře, skoro ve stínu centrály Hvězdné flotily. Napřed se jí tato blízkost zdála až agresivní, ale později se s tím smířila. Dokonce si uvědomila, že ji to nějak sbližuje s Jackem a jeho prací. A navíc se jeho kosmické zprávy k ní dostávaly skoro okamžitě.

Potřásla hlavou a zapnula přehrávání. Trvalo to pár vteřin, než se ozval Jackův hlas.

"Ahoj, miláčku. Život na Stargazeru je... jak bych to nejlépe popsal: plný zážitků. Za poslední dva týdny jsme zmapovali trasu dvou kosmických těles sestávajících převážně z plynů. Jejich kurs nám říká, že se ve hvězdném systému Beta Expedar srazí. Teorie nám říká, že pokud dojde ke střetnutí těchto gigantů, mohlo by se uvolnit dostatek energie k tomu, že by došlo k fúzi. Jinými slovy by se tam mohla objevit gravitace a ze střetnutí by se mohla vyloupnout zbrusu nová hvězda.

Stalo se to - už to není žádná teorie. Přál bych si, kdybys mohla být u toho. Neumíš si představit ten obrovský záblesk... ten obrovský nebeský ohňostroj... Byla to opravdu neobvyklá podívaná. Vím, že nejsem dobrý v používání velkých slov, ale myslím si, že mě chápeš. Bylo to opravdu něco neskutečného.

Už tu mám také několik přátel - jeden z nich je Vigo, který je Pandrilit. Je hlavním šéfem všech zbraní, ale nemusíš se bát, těžko bude mít nějakou záminku, aby je použil. Každopádně se mě snaží naučit nějakou hru z jejich planety, jménem sharash'di. V životě jsem o ničem takovém neslyšel, ale vypadá to zajímavě. Představ si, že Vigo dokonce tvrdí, že mám pro tuto hru docela dobré předpoklady. Chci tím říci, že ne já, ale my jako lidé - možná ho jednoho dne i překvapíme.

Naštěstí jsme tu docela dobrá parta. Ve stísněných poměrech Stargazeru je to prakticky to nejdůležitější. Už tolikrát jsem ti vyprávěl o našem kapitánu Picardovi, ale můj respekt k němu vzrůstá den ode dne. Určitě není nikdo lepší, kdo by měl takové předpoklady pro vedení průzkumné lodi do hlubin kosmu. Ben Zoma je další důstojník, který má své úžasné jednání přímo vrozené. A navíc se mi zdá, že dokonce si raději vyslechne i dobrý vtip, než by vyrazil přesně ve stanovenou dobu k jídlu. A potom..."

Jackův hlas byl náhle přehlušen naléhavou zprávou v interkomu: "Tady je kapitán. Opět se pokusíme osvobodit se z kosmického fenoménu. Nevíme, jak dlouho tento manévru bude trvat, ale může dojít opět k nějakým otřesům. Proto žádám všechny, aby se na to připravili."

S nevolí vypnula Beverly kazetu a vstala. Rozhodně se k ní vrátí, až bude manévru ukončen.

Ať byla ve službě nebo ne, rozhodně nemůže nechat ošetřovnu napospas nějakým otřesům. Pokud by se něco stalo, sama si vše dá do pořádku.

Worf se objevil u cely, kde ho pozdravili dva důstojníci ostrahy. Pokynem hlavy jim dal pohov a přešel k silové bariéře. Idun seděla na své pryčně. Zvedla hlavu a zadívala se na něho. Okamžitě pochopila, že žádnou příznivou novinku nenese.

"Je mi to líto," těžce začal. "Mluvil jsem o všem s kapitánem, ale..."

Žena jeho větu dokončila: "Ale on raději nechce nic riskovat."

"Přesně tak."

Smutně přikývla. "Ani mě to nepřekvapuje. Byla jsem ale vychována Klingony a nesnáším myšlenku, že zatímco tu sedím v kleci, ten pravý viník uniká." Její oči metaly blesky. "A tato myšlenka," hlas se jí začal chvět, "mě naprosto vyčerpává."

Trvalo to několik okamžiků, než se začala zase ovládat. "Jako důstojník Hvězdné flotily," pokračovala, "nemohu kapitána nijak vinit. V jeho situaci bych se pravděpodobně zachovala stejně."

"Pokud jste nevinná, pravda vyjde na povrch při soudu." Nemyslel si, že ji toto konstatování nějak obzvlášť potěší - ale co jiného jí měl vlastně říci?

Idun odsekla: "Tuv nagh? Čekat týdny, možná i měsíce, než někdo jiný konečně rozhodne o mém osudu? Být stále předmětem rozhovorů či dokonce pomluv ostatních? Tak trpělivá zase nejsem, poručíku. Ale to zase není vaše starost. Přesto musím uznat, že jste udělal opravdu vše, co jste mohl - a za to jsem vám velice vděčná."

Otočila se od něho a sedla si zpět do svého koutku. Worf ještě chvíli stál a díval se na ni. Uvažoval, co by dělal a jaké by měl pocity, kdyby byl na jejím místě.

Potom se otočil a s krátkým pozdravem strážných vyrazil směrem k velitelskému můstku.

Kapitola 16

Od svého monitoru se Geordi rozhlížel po celém můstku. Každý z důstojníků byl na svém místě - dokonce i Morgen a Simenon dostali povolení přímo od kapitána být svědky tohoto manévru.

Jean-Luc Picard se zvedl ze svého křesla a podíval se na šéfa strojovny. "Můžete začít, poručíku."

"Ano, pane," odpověděl LaForge. Zadíval se na svůj monitor, kde ochranné štíty byly zobrazeny jako celá série modrých čar okolo lodi. Naposledy se podíval na naměřené hodnoty odporu, spotřeby energie a integrity celého pole. S uspokojením zadal první údaje nutné pro změnu. Okamžitě se modré linie na obrazovce začaly měnit.

"Přední štíty se zasouvají," konstatoval Dat. "Tím formují osu naší cesty, kterou bychom se mohli dostat z tohoto kosmického proudu."

Pro šéfa strojovny byla tato informace přímo nadbytečná, protože na monitoru vše viděl v jasných detailech. "Tlak na opačné straně lodi se zvyšuje," hlásil první důstojník.

Loď se zachvěla - podobně, jako když se zkoušeli vyrvat kosmickému proudu obrácením tahu motorů. Je to docela dobrá známka, sám pro sebe si pomyslel Geordi.

S hlasem, ve kterém nemohl potlačit vzrušení, Wesley pokračoval: "Zpomalujeme, kapitáne. Máme hyperprostorovou rychlost 9.945... 9.940." Opřel se do křesla. "Stabilizace probíhá v 9:940."

"Situace v trupu?" vyštěkl Picard.

"Tlaky jsou v naprosto normálních mezích," ozval se Worf z taktického centra.

Je to ještě lepší, než jsem doufal, pomyslel si opět LaForge.

Simenon měl pravdu - struktura štítů měla opravdu vliv na jejich postavení v tomto proudu. Bude ale mít i rozhodující slovo k tomu, aby se vymanili úplně?

A byla pouze jediná cesta, jak zjistit pravdu - pokračovat v započaté akci. Prsty se mu opět rozběhly po klávesnici monitoru.

"Zadní štíty se zasouvají," opět pečlivě informoval vždy přesný Dat.

Loď se otřásla, ale tentokrát více.

"Tlak se snížil," ohlásil Wesley, "ale zrychlili jsme." Potřásl hlavou. "Jsme zpátky na hyperprostorové rychlosti 9.95."

Worf se zdvihl od monitoru: "Tlak na trup se podstatně zvýšil - vypadá to, že jsme mezi dvěma silami stisknuti jako sendvič."

Picard se podíval přes rameno na šéfa ostrahy: "Je tu nějaké nebezpečí, poručíku?"

"Bezprostředně žádné nehrozí," ozval se Klingon.

Na druhé straně se ozval Riker, který si prohlédl vše na svém monitoru: "Jde to docela dobře."

Přesně tak, pomyslel si Geordi. Byl to ale jenom ten lehký začátek. Teď už to začne být složitější.

S opatrnou precizností instruoval počítač o naklonění předních a zadních štítů. Nebylo to moc - pouhých deset stupňů.

Tentokrát se loď opravdu otřásla, až se někteří museli zachytit.

Mezitím se můstkem nesla další informace. "Štíty vychýleny o deset stupňů," bez vzrušení a naprosto chladně předčítal své záznamy Dat.

Kapitán se postavil a rozhlédl se bedlivě okolo sebe. "Jak jsme na tom, Worfe?"

Po chvilce odmlčení se Klingon ozval od svého monitoru: "Naprosto zanedbatelné škody, pane." Po malé pauze dodal: "Žádná těžká zranění."

Jean-Luc spokojeně přikývl a podíval se na Wese: "Co nového u vás - jak je to s rychlostí?"

"Žádná změna."

Picard se podíval, co tomu říká LaForge. Pohled šéfa strojovny naprosto zřetelně souhlasil s pokračováním tohoto experimentu.

Modré linky obrysů ochranných štítů se zvolna posunuly o dalších deset stupňů. Geordi se podvědomě chytil konzoly monitoru.

Nijak mu to nepomohlo. Enterprise sebou trhla tak, že se rázem ocitl na podlaze a otřesy vůbec nepřestávaly.

"Ochranné štíty..." začal opět Dat.

Worf ho ale přehlušil výkřikem: "Poškození struktury lodi na dvacátém druhém a třetím podlaží. Probíhá evakuace postižených oblastí a utěsnění celého prostoru!"

Mohlo by to být i horší, pomyslel si Geordi, když se zvedal zpět do křesla. Tato podlaží patřila vlastně ke strojovně a prakticky se tam nikdo nepohyboval. Vše tedy proběhne bez větších problémů.

"Stále stejná rychlost, pane!" informoval Wes.

O mnoho důležitější byla skutečnost, že ochranné štíty si svoji polohu udržovaly, aniž by se podvolily té obrovské síle, která na ně působila - pomyslel si opět LaForge, stále ještě spokojeně.

Za Worfem právě Morgen pomáhal Simenonovi na nohy. Gnališán se o cosi uhodil a trochu krvácel. Samozřejmě, že odmítl opustit velitelský můstek.

Šéf strojovny se mu nedivil. Za těchto okolností by se také nenechal vystrnadit.

Jakmile se usadil, pohlédl opět na kapitána, který se také odkudsi sbíral. Všiml si, že je stejně rozhodnutý jako předtím. "Narušená podlaží jsou evakuována," oznámil Worf.

Picard kývl a LaForge mu kývnutí opětoval.

Geordi se otočil k monitoru: ještě dalších deset stupňů a bude to celých třicet. Je to vcelku dost - na modelu se to už ani nedá vyzkoušet. Na jeho obrazovce to vypadalo poměrně dost komplikovaně - ale bude to už konečně stačit k odražení?

Nebo se tam objeví až taková síla, která Enterprise úplně přetrhne?

Rozjařeně zavolal: "Držte si klobouky, jedeme s kopce!" A stiskl tlačítko počítače.

Idun Asmundová nepromluvila ani slovo ke svým strážcům od té doby, co nastoupili službu u její cely. Dokonce nepromluvila ani s těmi, kteří sloužili před nimi.

Klidný "zákazník" - tak ji označil jeden ze strážných v domnění, že to neslyší. Opak byl pravdou - slyšela ho velice dobře. A to, že ho neopravila, neznamenal, že je naprosto klidná.

Právě naopak - všechno se v ní vařilo. A navíc, jako Klingon nemohla snést takovou potupu. Připadala si jako zvíře v kleci.

Samozřejmě, že prahla po svobodě. Ale navíc měla před sebou i důležité poslání - a to nemohlo čekat, ani je nemohla splnit uvnitř cely. Stravovalo ji to vnitřně, zatímco seděla bez pomoci a její touha po pomstě byla neuspokojena.

Kdysi dávno se naučila kontrolovat perfektně své klingonské emoce. Dařilo se jí to tak dobře, že na Stargazeru i jinde získala pověst "železné dámy" - vysoce disciplinované s dokonalou sebekontrolou. Pro ostrahu byla opravdu klidným zákazníkem. Připadalo jí to skutečně víc než ironické.

Po kapitánově zprávě v interkomu prohodili strážní pár poznámek mezi sebou. Idun ale mlčela, i když vcelku chápala, do jak riskantního podniku se Picard pouští. Poslední manévry ji přesvědčily o tom, že to nebude nic jednoduchého.

Ne, věděla mnoho o hyperprostorové rychlosti, ale chápala dobře, že jakákoliv snaha o odtržení z kosmického proudu přinese ještě větší zátěž na celou Enterprise.

Všimla si, jak první záchvěv přinesl strážným pocit nejistoty a strachu, který se na chvíli objevil i na jejich tvářích.

"Hmm," prohodil jeden z nich - robustní muž, jehož vlasy byly stejně světlé jako její. Jmenoval se John - jak odposlechla z jejich rozhovoru. "Kapitán opravdu nežertoval."

Ten druhý byl menší, snědší. a vousatý. Jeho jméno nezaslechla. "Máš pravdu," přitakal. "Hlavně, aby to splnilo účel."

Druhý otřes byl podstatně horší. Blondák dokonce upadl, kdežto ten tmavší se přece jenom udržel na nohou.

A to ještě nebylo všechno. Přišla série dalších otřesů jakoby se loď nervózně chvěla.

"Krucinál," ulevoval si John, když se hrabal z podlahy. "Co se to tam, vlastně děje?"

Ten druhý pouze potřásl hlavou. Kontroloval pohledem indikátor, který signalizoval, že silová bariéra je stále v provozu.

Idun to sice nemohla vidět, ale chápala, že dodávka energie přerušena nebyla. Jinak by strážní určitě jednali jinak.

Přitom ten tmavší tam stále na něco zíral.

"Na co pořád koukáš?" zeptal se blondák, který si všiml jeho upřeného pohledu.

"Zdalo se mi, že jsem zahlédl nějaký záblesk."

John se zamyslel. "Už ale nikde nic není vidět," konstatoval nahlas.

"Nic nevidím." Pokrčil rameny. "Zřejmě se mi něco zdálo, jak se tu všechno otřásalo."

Potom přišel ten nejhorší, třetí otřes.

Podlaha cely se zdvihla a zasáhla Idun. Zatmělo se jí před očima.

Geordi se pomalu narovnával a automaticky si upravoval svůj VISOR na obličej. Byla to opravdu chvíle chaosu, která

následovala poslední úpravu ochranných štítů. Vypadalo to, že se všechno pohnulo. Dokonce i polovina mé vlastní páteře, pomyslel si. Cítil bolest na konci zad, v kolenou a levém zápěstí. Zamrkal, když VISOR zapadl přesně na své místo. Musel jsem asi dostat i ránu do hlavy, zauvažoval. Rozhlédl se okolo sebe a nestačil se divit.

Jakmile získal zpět svou obvyklou schopnost vidění v různých vlnových délkách, pochopil, co se přihodilo. Nebyl už totiž u konzoly svého monitoru, ale jakousi záhadou se ocitl v koutě poblíž stroje na zpracování odpadků. Bylo to asi deset metrů od jeho původního stanoviště.

Nebyl ale v takové situaci sám. Picard, Riker i Troi se právě sbírali z podlahy nedaleko nouzového turbovýtahu. Worf byl kdesi v popředí velitelské sekce, místo toho, aby byl vzadu u svého monitoru. Wesley se probíral pod hlavní obrazovkou, která potemněla.

Ani Morgen, ani Simenon nebyli k vidění, dokud se jejich hlavy neobjevily mezi stoly taktické sekce. Gnališán dokonce pustě klel. Pouze. Dat se udržel na svém místě - nebylo to ale jeho zásluhou. Když se Geordi podíval trochu zblízka, tak si všiml, že ohnutá konzola monitoru zablokovala androida přímo v křesle.

Takovéhle věcí se přece nemají stát lodi, jako je Enterprise, pomyslel si LaForge. Vždyť má všude vestavěno takových stabilizačních a tlumících zařízení, že po technické stránce se už nedalo nic lepšího vymyslet. Pokud otřes způsobil takovéhle škody, znamenalo to pouze jedno: prošli něčím, o čem se kosmickým inženýrům budujícím loď ani nezdálo.

"Jste všichni v pořádku?" optal se Picard.

Z různých míst se ozvalo jakési mručení či mumlání, ale zásadně negativní odpověď nedostal. Kapitán spokojeně přikývl. "Dobře - a nyní se podíváme, jak je na tom Enterprise."

To už byl Geordi nedaleko svého stanoviště. Radostně ho překvapil monitor, na kterém zářil diagram namodralých linek. Několik jich ale scházelo.

"Jaké jsou škody?" optal se Jean-Luc, jakmile se dostal na své velitelské stanoviště.

To už i Worf byl na svém místě. "Zprávy přicházejí ze všech podlaží, pane. Škody na lodi a všech systémech jsou závažné." Potom se podíval na kapitána: "Nestalo se ale nic, co by náš technický tým nemohl opravit."

"Hyperprostorový urychlovač opět vypadl - to ale bylo pravděpodobné. Zbytek štítů, který zůstal na svém místě, pracuje pouze díky impulsním motorům."

"Jaká jsou zranění?" ptal se opět Picard.

Klingon znovu konzultoval svůj monitor. "Je toho dost, ale zatím se neobjevilo nikde nic, co by přímo ohrožovalo život."

Kapitán se zamračil: "Řekl bych, že za těchto okolností jsme dopadli docela dobře." Otočil se k Wesovi: "Otázkou je pouze, jak dobře - podporučíku Crushere?"

"Rád bych vám odpověděl, pane, ale astronavigační přístroje jsou mimo provoz." Otočil své křeslo k Picardovi. "Nevím tedy, jestli se náš manévra podařil či ne."

Jean-Luc cosi zabrumlal, takže se mu nepodařilo zakrýt rozmrzelost.

"Můžeme se o tom ale hned přesvědčit," připomněl jim LaForge. "Stačí se podívat z vyhlídkové haly."

"To je správný nápad," pochválil ho Simenon a aniž by na někoho čekal, uháněl vpřed.

Všichni vyrazili za ním - Morgen, Picard, Riker a Troi. Celou skupinu uzavíral sám Geordi.

Dveře do haly plné konferenčních stolků se otevřely a průzračnou stěnou. bylo vidět do vesmíru, osvětleného pouze hvězdami.

LaForge se začal usmívat: viděl jasně, jak hvězdy klidně svítí. Už to nebyly ty rozmazané čáry jejich světla, které se okolo nich v té šílené rychlosti míhaly.

Odtrhli se konečně z kosmického proudu - byli zpátky v normálním prostoru. Nebylo mu moc jasné, kde přesně jsou, ale rozhodně se cítil lépe než předtím.

Simenon stál v popředí celé skupiny a když otočil svou plazí hlavu, jeho pohled se setkal s rozjásanýma očima šéfa strojovery. A mrkl na něho. Jako by chtěl říci - dokázali jsme to!

A vůbec nikdo si nevšiml toho - dokonce ani Simenon - že LaForge mu mrknutí opětoval.

Idun se probírala z bezvědomí. Cítila tupou bolest v hlavě a cosi ji pálo na spánku. Opatrně se dotkla zranění a až sykla bolestí. Podívala se na konečky prstů a viděla krev - bylo jí docela hodně.

Její strážní dopadli ještě hůře. Ten s vousy byl v bezvědomí a jednu nohu měl stočenou v tak nepřírozeném úhlu, že bylo jisté, že jde o zlomeninu. A ten druhý, John, ležel na boku, držel si břicho a bolest mu křivila obličej. Dokonce zapomněl i na fázera, který mu vypadl a ležel na podlaze kousek od něho.

Všechno toto viděla ze svého místa v jakémsi šeru, které bylo sporadicky osvětlováno jakýmsi jiskřicím zdrojem. Zpočátku nemohla pochopit, odkud záblesky přicházejí než si všimla, že je to ze strany její cely. Z místa, odkud se napájela silová bariéra.

Pomalu vstala a blížila se ke vchodu do cely, kde naposledy dostala ošklivou ránu. Pomalu, velice pomalu natahovala ruku směrem ven.

S údivem na ni hleděla, když si všimla, že už má prsty venku. Žádný záblesk, žádný úder nahromaděné energie. Bariéra byla bez proudu.

Podívala se ven a všimla si, že celou dobu ji John sledoval. Také on přišel na to, že bariéra neexistuje.

Beze slova se vrhl směrem ke svému fázera. Ignorujíc pronikavou bolest v hlavě, Idun rovněž skočila po zbrani. Byla o zlomek vteřiny pomalejší než John, který fázera popadl a vystřelil.

Uprostřed skoku se Idun podařilo stočit se tak, že úzký paprsek červeného světla ji minul pouze o chloupek. A než blondák stačil vystřelit podruhé, chytila ho za zápěstí oběma rukama.

S perfektní znalostí tlakových bodů na lidském těle jí nedělalo žádný problém stisknout ten správný. Reakcí byl bolestivý výkřik a pád fázera na podlahu. Byla tak soustředěna na tuto akci, že si nevšimla hrozby blondákovy volné ruky. Ta ji udeřila zezadu přímo do krku. Rána ji málem omráčila a navíc i zesílila bolest ve spánku. Stále ale našla dost síly k odvetnému úderu, který zasáhl jeho tvář a srazil ho k zemi. Ležel bez hnutí, zatímco si Idu brala jeho fázera.

Druhý strážný byl stále v bezvědomí, ale jeho dech byl pravidelný. Překonala nutkání zjistit, kde je jeho fázera, protože tušila, že nemá času nazbyt. V každém momentě se tu mohl objevit bezpečnostní tým, který už zajisté dobře ví, že silová bariéra padla.

S fázerelem v ruce se vyřítla do chodby.

Jako každý na velitelském můstku, i Wesley stále potřásal radostně hlavou nad úspěchem teorie profesora Simenona. Šklíbil se pouze tomu, když si všiml, že Gnališan už potřetí vypráví Picardovi, jak na to přišel při házení žabek na simulátoru. Riker a Troi už zmizeli v lodi, aby kontrolovali průběh oprav společně s Morgenem, takže kapitán a Simenon měli velící centrum sami pro sebe.

Náhle profesor ukázal na Wese a ostatní se ihned zadívali též jeho směrem. Podporučík se začervenál, když si všiml, jak Picard souhlasně kývá hlavou. Uměl si představit, co profesor do kapitána asi hučí: co to tu máte za mladíka? Bez něho bych to asi nezvládl. Jak to, že neumí házet žabky? Kdo je zodpovědný za jeho výchovu?

Wes se raději sesul do křesla, aby si nevšiml, jak se červená. Tady ale ke svému překvapení zjistil, že astronavigační funkce jsou opět zapojeny a displej září svým obvyklým zeleným světlem.

Stiskl klávesnici, aby zjistil pozici lodi. Objevily se souřadnice jejich polohy v kosmu. Ztuhl, když si uvědomil, co to znamená. Ne, to nemůže být pravda. To je určitě nějaká chyba v koordinačním systému. A okamžitě provedl autodiagnózu celého systému.

Nikde nebyla závada. Všechny funkce byly perfektní. Polkl tedy a otočil se ke kapitánovi.

Jakmile ho Jean-Luc zahlédl, okamžitě se přestal usmívat a vyrazil směrem k němu.

"Copak se děje, podporučíku Crushere? Jste nějak pobledlý - je vám něco?"

Přitom pohlédl na Wesův monitor a bylo vidět, jak náhle sevřel rty.

"Poručíku LaForge," volal na něho kapitán, aniž by zvyšoval hlas. Jeho oči ale zůstaly jako přikovány na parametrech displeje.

"Ano, pane!" Geordi přicházel dolů po rampě. "Copak jste objevili - něco špatného?"

Jean-Luc přikývl: "Vypadá to."

"Co to je?" ozval se Simenon a zdvihl se ze své sedačky ve velící sekci.

"Pojďte se podívat, Phigusi."

To už LaForge přehlížel všechny údaje na monitoru s tíše si hvízdnu. Wesley věděl dobře, že už někdo konečně musí přijít a říci to nahlas. Čekal ale disciplinovaně, až se objeví Gnališ, který po obvyklých kletbách si najde ten správný popis celého problému.

"Jsme ve vesmírném prostoru Romulanů," oznámil až moc hlasitě - některé tváře na velitelském můstku se k nim otočily.

"Vskutku zajímavé," podotkl Picard. Potom tíše dodal: "Otázka zní - co s tím budeme dělat?"

Geordi okamžitě vycítil, že tento dotaz byl určen jemu. A tak se podíval na kapitána. "Motory jsou v opravdu žalostném stavu. A i kdybychom mohli dosáhnout hyperprostorové rychlosti, rozhodně bych neriskoval její použití."

Jean-Luc přimhouřil oči: "Máte obavy z toho, že by nás kosmický proud mohl opět vtáhnout?"

"Přesně tak, pane." LaForge stiskl rty. "Aby se vše povedlo, musíme mít dostatečnou mezeru mezi lodí a tím fenoménem. A při použití impulsních motorů to bude chvíli trvat. Dokonce i několik hodin."

"A to minimálně," přikyvoval Simenon.

Picard se znechuceně otočil k šéfovi strojovny. "My ale tolik času nemáme, poručíku. Každou chvíli se může objevit za naší zádi romulanská loď." Zamračil se: "Jak rychle můžete dosáhnout první hyperprostorové rychlosti?"

LaForge pokrčil rameny. "Opravdu nevím. Možná celý den, možná několik hodin - dá se to velice těžko odhadnout, pane."

"Tři hodiny musí stačit," Jean-Luc procedil mezi zuby. Nebyl to ani požadavek, ani rozkaz. Bylo to jenom konstatování faktu.

Geordi povzdechl. "Omluvte mě tedy, musím se do toho dát," a pohnul se směrem k turbovýtahu. Bez jakéhokoliv dotazu se k němu Simenon okamžitě připojil.

Picard se obrátil na Wese: "Jak jsme daleko od Neutrální zóny, když využijeme naplno impulsní motory?" Wesley to rychle spočítal. "Bylo by to šestnáct hodin a třicet dvě minuty," ohlásil výsledek, i když kapitán byl natolik blízko, že si to zajisté mohl z monitoru přečíst sám. Jean-Luc kývl: "Držte kurs, podporučíku Crushere. Jakmile budeme moci použít hyperprostorovou rychlost, budeme podstatně blíže naší záchraně."

Tolik hodin před námi, pomyslel si Wesley. Neexistuje, abychom se tak dlouhou dobu pohybovali v nepřátelském prostoru Romulanů, aniž by nás objevili.

Za zády kapitána se ozvalo jakési zabručení a když se otočil, uviděl Worf. Klingon se těžce nadechl, aby mohl sdělit cosi důležitého.

"Máme ještě jeden problém, pane," vysoukal ze sebe.

Jean-Luc se zkoumavě zadíval na šéfa ostrahy: "Poslouchám, poručíku."

Worfův výraz nevěstil nic dobrého. "Poručík Asmundová nám zmizela."

Kapitola 17

Picardovy oči se zúžily ještě víc, když zaslechl tu další novinku. "Hm," převzal zprávu s chladným výrazem. "A co její strážní?"

"Jsou zranění, ale není to nic vážného." Potom Klingon dodal: "Bezpečnostní systém v cele byl poškozen během otřesu lodi."

"Je ozbrojena?"

"Sebrala jeden fázér, pane."

Přikývl. "A případné oběti jsou všude na celé lodi." Kapitán se zachmužil. "Jděte po ní, Worfe. A najděte ji!" Tón jeho hlasu byl autoritativní, ale oči byly plné soucitu. "A nenechte ji odpočívat. Poručík Asmundová je totiž ta nejlepší ze všech, kteří si dokáží pomoci sami."

Šéf ostrahy přikývl a vyrazil směrem k turbovýtahu. "Poručíku..."

Klingon se zastavil.

Jean-Luc otevřel ústa, aby ještě něco dodal - potom si to ale rozmyslel. Zavrtěl hlavou. "Už nic. Snažte se mě o všem informovat."

"Ano, pane," ubezpečil ho Klingon. Tušil ale, že Picard chtěl cosi dodat - cosi o tom, aby osobní pocity nepřevážily nad služební horlivostí. Každopádně by tato poznámka byla naprosto zbytečná. Byl rád, že si to napomenutí Picard nechal pro sebe.

Kapitán se otočil k obrazovce a Worf zatím zmizel v turbovýtahu. "Počítači," zeptal se, "kde se nachází poručík Idun Asmundová?"

Odpověď byla rychlá: "Poručík Asmundová je v kabině výtahu, v blízkosti osmého podlaží."

Šéf ostrahy ztuhl, jakoby ho někdo udeřil do tváře.

Vždyť bojové centrum bylo na osmém podlaží a bylo by pro ni snadné se tam dostat.

A odtud potom může držet pod kontrolou celou Enterprise.

Byla opravdu chytrá. Už jednou ho převezla s dojemným příběhem o své naprosté nevině. Příště se mu to už určitě nesmí stát.

"Osmé podlaží," nařídil a zatnul zuby, když se připravoval na nevyhnutelné setkání.

Pokud by Morgen znal trochu podrobněji plán této obrovské galaktické lodě, možná by tušil, do které kabiny se dostává. Jakmile vešel, překvapení nebralo konce. Místnost byla plná malých dětí.

Asi tucet se na něho udiveně dívalo očkama ještě zrudlýma pláčem. Některé měly stále ještě slzy na tvářích. Nějaká žena klečela mezi nimi - byla to asi jejich učitelka - a věnovala Morgenovi letmý pozdrav. Nestačila ani potlačit rozechvělost svého hlasu.

Nebylo to poprvé, kdy se setkal s trochu vystrašenou reakcí. Od té doby, co se objevil na Enterprise, se mu to přihodilo již několikrát. Rozuměl tomu: mohutný fyzický zjev Daa'Vitů a skutečnost, že jich jenom pár sloužilo Federaci, vzbuzovaly při setkání s ním počáteční nejistotu.

Po chvíli si učitelka všimla jeho hodnostního označení na límci a hned pokračovala: "Ach - vy jste určitě jeden - z hostů našeho kapitána Picarda."

"Uhodla jste - jsem kapitán Morgen. Jste všichni tady v pořádku?"

Přikývla. "Ano, všichni." Pohledem přejela malé tvářičky okolo. "Děti jsou sice trochu vystrašené, ale jsou v pořádku."

Jen to dořekla, malá holčička začala opět vzlykat. A než ji mohl kdokoliv uklidnit, chlapec vedle se k ní okamžitě připojil. Usmívající se Morgen k nim hned přidřep: "Víte co? Když budete plakat, potom já začnu také. A pak už nebudu moci přestat."

A ještě než ztratil jejich zájem, otevřel si slzné kanálky v obličejí a čirá tekutina mu tekla po tvářích jako slzy.

Děti se okamžitě okolo něho seskupily. Takovým výkonem byly naprosto fascinovány a dokonce zapoměly i na své problémy. Některé z nich se začaly dokonce i chichotat.

Morgen nasadil ve svém obličejí ten nejsmutnější výraz. Chichotání přešlo ve smích. Čím utrápeněji se tvářil, tím více se smály. Ani to nepozorovaly a už se chechtaly úplně nahlas.

Učitelka se na něho s díky podívala. Morgen přikývl a pokračoval ve svém vystoupení, které po léta obdivovaly děti na jeho vlastní lodi.

Jeden malý chlapec dokonce přišel k němu a vzal ho okolo krku. "Nebreč, už je to v pořádku. Už se nemusíš ničeho bát."

Morgen se k němu otočil a stále vypouštěl své velké slzy. "Jsi si naprosto jistý?"

"Hmm," ujistil ho chlapec. "Kapitán Picard se o nás postará. To mi vždycky říká moje maminka."

Náhle Morgenovi zapípal komunikátor. Reflexně do něho ťukl a tím získal spojení. "Tady je Morgen."

"Tady je Picard - máme další problém. Jsi tam sám?"

"Počkej okamžik, prosím." Už stojící Daa'Vit mrkl na děti. Potom se stáhl do druhého kouta místnosti. "Tak dobře - poslouchám."

"Asmundová uprchla z cely. Je kdesi na lodi a má s sebou fázér."

Morgen zprávu přijal: "Rozumím."

"Chci, aby ses vrátil do své kabiny."

Daa'Vit nevrle zachrčel. "Už jsem tam strávil tolik času," postěžoval si, "že už to místo nechci ani vidět. Tví lidé přece potřebují mou pomoc."

"Mí lidé," pokračoval Jean-Luc, přežijí lépe bez tvé přítomnosti." Hladina tónu jeho hlasu stoupla do autoritativní výše.

"Ty jsi přece terč, Morgene. A jako takový jsi tím největším nebezpečím pro každého, kdo je okolo tebe."

Daa'Vit se podíval na děti okolo.

"Hlas se do své kabiny, příteli. Nebo vyšlu bezpečnostní tým, který tě tam bude muset eskortovat."

Morgen se donutil k tomu, aby se na celou situaci podíval objektivně. Pochopil rozumný požadavek svého bývalého kapitána. "Jak si přeješ," odpověděl konečně, "končím spojení."

Ke svému rozhodnutí potřeboval opravdu pouhý okamžik - zamyslel se totiž nad tím, co ta žena a ty děti okolo. Nikdo z nich ani netušil, jaký druh hrozby či nebezpečí k nim přinesl.

"Ty už musíš jít?" optalo se děvčátko.

"Obávám se, že ano, ale díky mnohokrát - cítím se mnohem lépe, když jste mě tak potěšily."

A protože nemohl vymyslet něco jiného, než mu přikázal kapitán, raději se otočil a zmizel na chodbě.

Klingonský původ sváděl Worf k tomu, aby se sám postavil Idun Asmundové tváří v tvář. Ale jako šéf ostrahy si musel vzít s sebou pomocníky jako zálohu.

Jakmile se objevil na osmém podlaží, zjistil, že jeho pomocníci ještě nedorazili. Situace ale vyžadovala okamžité jednání.

Vytáhl fázér a velice rychle, ale potichu, se protáhl chodbou do ohybu.

V každém okamžiku se před ním mohla uprchlíce zjevit - přesto zrychlil svůj postup, aby byl v bojovém centru co nejdříve.

Dostal se do blízkosti vstupních dveří, které byly zavřeny. Nebyla na nich vidět žádná stopa násilného proniknutí.

Začátek byl tedy slibný. Ještě si ani nepromyslel další postup, když se konečně objevila záloha: byl to Nevins a Loyosha.

"Je tam někde uvnitř, pane?"

Worf už chtěl přitakat, když si uvědomil, že je to jeho pouhý odhad. Podíval se k mřížce interkomu na stropě a optal se:

"Počítači - kde se nachází poručík Asmundová?"

Odpověď byla okamžitá: "Poručík Asmundová se nachází v turbovýtahu v osmnáctém podlaží."

Šéf ostrahy se udiveně podíval na své podřízené, kteří jeho pohled opětovali.

"Osmnácté podlaží?" opakoval Loyosha.

Co to ta Idun dělá? Copak se snaží vyhnout něčemu, co se nedá oddálit?"

Worf tomu nemohl uvěřit. Přece Idun byla podstatně chytřejší a nemohla věřit tomu, že je bude nějak dlouho takhle vodit za nos.

Snažil se uvažovat o tom, co by dělal na jejím místě. Možná, že se je snaží odlákat, aby se teprve po této oklice zmocnila bojového centra.

Co ale hledá v osmnáctém podlaží? Vždyť tam jsou jenom ubytovací prostory...

Náhle zaklel: když on může tak lehce zjistit pozici Idun, tak přece i ona může vypátrat Morgena. Že na to nepřišel již dříve?

"Počítači," vyštěkl, "kde je kapitán Morgen?"

"Kapitán Morgen je ve vzdělávacím středisku v osmnáctém podlaží."

Klingon vyrazil koridorem vpřed a za ním v patách se hnali Loyosha a Nevins.

"Poručíku?"

LaForge vykoul z místa, kde horečně pracoval na opravě hyperprostorového urychlovače. Na druhé straně se Gnališan právě zdvihal od identického zařízení.

"Nějaký úspěch?" ptal se Geordi s nadějí v hlase.

Profesor Simenon potřásl svou plazí hlavou, ale oči nespustil z monitoru. "Ještě ne - pořád je toho tady mnoho na práci."

Šéf strojovny se opět pustil do práce - ale usmíval se. Měl dojem, že už rozpozná, když má Gnališan něco zajímavého za lubem. Zeptal se ho tedy: "A co dál?"

Po chvíli odmlčení se ozvalo: "Řekněte mi něco o Romulanech."

LaForge byl trochu překvapen tímto požadavkem. Potom si ale vzpomněl, že slavná dvacetiletá cesta Stargazeru byla právě, v té době, kdy začaly problémy s Romulany po celé desetiletí. Uvědomil si, že profesor vlastně nikdy žádného Romulana neviděl - s výjimkou nahananých pásek, které byly ale dosti staré.

Přestal se už ale divit Gnališanově zvědavosti, protože když se dostali do nepřátelského prostoru, je zcela přirozené, že chce vědět nějaké podrobnosti o nepříteli.

"Chcete o nich něco vědět? Kde bych měl tedy začít?"

"Začněte, kde chcete," upřesnil mu Simenon.

Geordi se opět usmál. "Tak dobře. To nejdůležitější na nich je, že dlouhou dobu se drželi v alianci s Klingony a to ovlivnilo jejich technologii. Jejich lodě jsou proto větší, rychlejší a ničivější."

"To mě opravdu uklidnilo," komentoval Gnališan.

"A navíc," pokračoval LaForge, "nikdo nebojuje bez naprostého slitování - jako oni." Zamyslel se nad několika případy, kdy se Enterprise setkala se svými vulkánskými protivníky za několik posledních let. A zavzpomínal na svou osobní zkušenost. "Na druhé straně," vysvětloval dále, "jsou to bytosti, které mají svůj vlastní náhled na čest a loajalitu, či na to, co je správné nebo špatné."

Simenon si odfrkl. "Ach tak - konečně paprsek naděje. Značí to snad, že nestřílejí okamžitě, aby teprve potom kladli otázky? Myslíte snad, že by uvěřili našemu vyprávění o kosmickém proudu a nechali nás v míru odplout?"

Šéf strojovny trhl rameny: "Záleží totiž na mnoha okolnostech."

"Jinými slovy tedy - ne?"

"Jinými slovy je to dosti nepravděpodobné."

Gnališan sykl: "Že jsem se vůbec ptal..."

Worf to nemohl pochopit. Jakmile vyrazil z osmého podlaží paralelním turbovýtahem, jeho protivník se nesnažil zmizet v chodbách Enterprise. Faktem bylo, že uprchlice se ani nepohnula.

Seděla v kabině turbovýtahu a ta stála jakoby přikovaná v osmáctém podlaží.

Co ji k tomu vedlo? Byla snad zraněna při oťřesu lodi, nebo se jí něco stalo při střetu se strážnými? Možná ji už došly síly a nemůže se dostat dál.

Nebo že by plánovala něco jiného? Něco, co ho ještě nenapadlo a s čím dosud nepočítal?

Dveře turbovýtahu se otevřely a Klingon se dal do běhu - Nevins a Loyosha se drželi za ním.

Všichni měli fázy v rukou - byli připraveni na to nejhorší. Co kdyby?

"Počítači," opět vyštěkl šéf ostrahy. "Kde je poručík Asmundová?"

Počítač trval na své předešlé zprávě - stále turbovýtah, osmácté podlaží.

Worfovi letěly myšlenky hlavou tak rychle, jako se hnal celý jeho tým. Úplně viděl situaci před sebou: Idun bude stát ve dveřích turbovýtahu, dveře otevřené a výsměšný pohled v obličeji. Jakmile uslyší, jak se ženou, zavře dveře a bude uspokojena pohledem na výraz jeho tváře, když jim opět unikne.

Čekalo ho opravdu něco takového? Skutečně se ho snažila ponížit, protože opravdu tušila, že on sám vede pátrání po ní?

Jaký k tomu měla důvod?

Nebo se snad opravdu pomátla na rozumu a už přestala vnímat realitu okolo sebe?

Když se Klingon dostal k turbovýtahu, jeho tým se zvětšil o další tři členy ostrahy, kteří se přičítali z druhé strany chodby. Na rozdíl od jeho chmurných představ dveře turbovýtahu byly zavřené. Pohlédl na všechny okolo.

"Fázery nastavte na omráčení. Buďte připraveni na jakoukoliv situaci."

Obezřetně se díval ke dveřím, když se dotýkal klávesnice turbovýtahu na stěně, která sloužila ostraze k přeprogramování.

Domníval se, že tím mnoho nezíská. S technickými znalostmi, které předvedla při svých útocích, se jí rozhodně podařilo zablokovat mechanismus otvírání dveří. Potom by k tomu potřeboval již nějakého inženýra, který by byl schopen překlenout či anulovat její "rukopis".

K jeho překvapení klávesnice reagovala jako obvykle a dveře se otevřely.

Všichni byli ve střehu, fázy namířené do nitra kabiny.

Nebylo to ale vcelku zapotřebí. Uvnitř totiž nikdo nebyl.

Worf zamumlal nějakou kletbu a postoupil o pár kroků kupředu. Na podlaze turbovýtahu cosi leželo. Zaklel znovu, vstoupil dovnitř a zvedl to.

Komunikátor. Nevěřicně si jej prohlížel.

Idun ho dostala do tak primitivní léčky. Snažil se co nejsložitěji vysvětlit a pochopit její jednání, a proto čekal cokoliv, jenom ne tohle.

Jaké bylo to lidské rčení, které ho učili? Pro tolik stromů neviděl les.

Klidně si přes počítač zjistila, kde je Morgen a naprogramovala si turbovýtah do osmáctého podlaží se zastávkou ve čtvrtém. Tak se jí podařilo celou honbu podstatně prodloužit. A zatímco jí pohozený komunikátor získával čas, šla si za svým cílem.

Měl to přece jenom vědět, že si vymyslí něco takového - vyčítal si šéf ostrahy. Vždyť to přece mohl tušit.

V duchu přímo zavyl: Idun může být kdekoli na Enterprise. Úplně všude. A on nemá nic jiného na vybranou, než aby jeho lidé začali pročesávat celou loď kousek po kousku.

A Morgen... měl by co nejdříve kontaktovat Daa'Vita, aby mu vysvětlil nebezpečí.

"Poručíku Worfe?"

Otočil se, jakmile uslyšel své jméno. Díval se přímo do očí kapitána Morgena, který s výrazem zvědavosti ve tváři pozoroval jejich podivné počínání.

"Trénujete rychlé přesuny ostrahy po lodi?" optal se Daa'Vit nevině.

Klingonovo zoufalství dospělo k vrcholu. Zavrčel: "I tak nějak se to dá nazvat."

Krvácení ze spánku již přestalo, ale bolest ji nemilosrdně týrala. Zhluboka se nadechla, sesula se na podlahu a opřela se o kontejner. Snažila se nyní zrekapitulovat poslední události.

V tuto chvíli určitě už našli komunikátor v turbovýtahu a vyhlásili po ní pátrání.

Bylo už ale pozdě. Snažila se nepoužít turbovýtahů a dostala se bezpečně do třicátého osmého podlaží jinými komunikacemi. Tady našla vchod do nákladního prostoru a zmizela v něm.

Naštěstí tu byly kontejnery, které právě potřebovala. Byly perfektně označeny tak, jak bylo na Enterprise zvykem. Hledala ty, které obsahovaly dolacit.

Tato substance byla vždy při ruce - používala se při opravách hyperprostorových urychlovačů. Byla běžným produktem na palubě kosmických lodí Federace a navíc se nedala zachytit vnitřními senzory bezpečnostního systému. Tím se pro ně stala neviditelnou.

Podívala se na fázer, ležící na klíně. Byla to pro ni přece jenom jakási jistota.

Za jiných okolností by se na to dívala jinak. Každopádně, každý fázer má propojení s palubním počítačem, aby se zamezilo použití silové hladiny pro tu či onu část kosmické lodi. S tímto napojením nebylo zase tak problematické

pročesat celou Enterprise a najít fázer - bylo jich na palubě pouze několik desítek.

Bylo to rozhodně jednodušší, než hledat jednoduchý lidský bioprofil mezi převážně lidskou populací více než tisíce osob.

Ale doladit ji chránil proti jakékoliv detekci. To bylo jediné štěstí, protože měla neustále dojem, že fázer nutně potřebuje.

Získala přece jenom čas, říkala si. Musí jej ale dobře využít.

Kdyby jenom ta hlava tak nebolela.

Beverly uvažovala o tom, že nakonec vše dopadlo vcelku dobře. Simenonova teorie se potvrdila a s jeho pomocí se dostáli z kosmického proudu. Při otřesech ani nedošlo k nějakým vážným zraněním. Tím nejhorším byla zlomenina nohy, kterou utrpěl Starros, jeden ze strážných u cely, v níž byla zavřená Asmundová. Ani v ošetřovně se nic závažného nestalo - dokonce i trikodér byl na svém místě.

Samozřejmě, že Idun prchla během otřesů a podle Worfa je ozbrojena fázerem a mimořádně nebezpečná. Ale co na tom? Byli přece v prostoru Romulanů, kteří jsou schopni je rozprášit na atomy v těchto hlubinách vesmíru. A pokud by jim náhodou byl osud nakloněn, mohou se stát vězni romulanské říše.

Po předešlých úvahách se doktorka rozhodla, že nemá smysl stále se něčeho obávat. Proto jakmile ošetřila poslední zraněné, vyrazila zpět do své kabiny, aby si konečně užila zaslouženého odpočinku.

Jakmile vystoupila z turbovýťahu, všimla si členů ostrahy, kteří se v tomto podlaží nějak rozmnožili. Někteří dokonce stáli u jejích dveří. S povzdechem se zeptala, cože se to zase děje.

"Je to příkaz poručíka Worfa."

"To chápu - pouze doufám, že podobně hlídáte i kabinu kapitána. A také prvního důstojníka."

"Jsme v každé chodbě, kde je někdo ubytován, doktorko," informoval ji člen ostrahy.

Beverly přikývla: "To je dobře. Byla bych velice nerada, kdyby se taková zvláštnost týkala pouze mé osoby."

"Nechápu, co tím myslíte."

"Nic si z toho nedělejte. Pouze se domáhám práva být v tom samém nebezpečí, v jakém se nachází kdokoliv jiný na této lodi."

Zatímco se strážný pokoušel rozluštit její složité vysvětlení, vešla doktorka do své kabiny. Byla spokojená, že se už nemusí ničeho obávat.

Už z dálky zahlédla červené světélko, které signalizovalo, že kazeta s Jackovou zprávou je pořád připravena k poslechu. Připomnělo jí ale také, že si opravdu slíbila doposlechnout ji až do konce.

Pokud se má přispěním Romulanů stát kosmickým prachem, rozhodně má nárok doposlechnout si konečně celou Jackovu zprávu.

Ani neaktivovala osvětlení, sedla si na lůžko a spustila přehrávání. Jackův hlas pokračoval:

"...je tu také Greyhorse a Pug Joseph a Simenon a to - už bych ti vlastně četl celý seznam posádky. Proto s tím raději skončím a řeknu ti to naprosto jednoduše: je tu velice dobrá parta."

Beverly se opřela do polštářů - bylo jí docela příjemně. Asi to bylo tím, že posledních pár dní poslouchala Jacka, který se svou životní vitalitou a kuráží pracoval v kosmu, až mu nakonec obětoval i svůj život.

"Ještě bych se rád zmínil o doktorovi - Greyhorse se stal nějak tichý. Jakoby zaneprázdněn studiem, ale zrovna před pár dny jsem ho zahlédl, jak mám dojem, v docela kompromitující situaci s Gerdou. Společně s Vigem jsme připravovali..."

Doktorka stiskla tlačítko stop. V temnotě ložnice měla dojem, že slyší úder svého srdce a zdálo se jí, že se zadusí.

Popojela se zprávou o kousek zpět a spustila ji nanovo.

"...jak mám dojem, v docela kompromitující situaci s Gerdou. Společně s Vigem jsme připravovali místnost pro naši speciální hru. Ani jsme si nevšimli, že by tam někdo mohl být. Ale jak jsme vešli, zahlédli jsme Greyhorse a Gerdu jaksi - jako by se právě pustili z objetí. Každopádně jsme je nechtěli přivádět do rozpaků a tak jsme je ignorovali. Šli jsme rovnou..."

Beverly stiskla opět stop. Měla dojem, že toho slyšela až moc. Ach, můj Bože, pomyslela si. Ach, můj Bože... Srdce jí v hrudi divoce bilo, když s povzdechem ťukla na svůj komunikátor.

V šeru své kabiny seděl Carter Greyhorse a prohlížel si klingonský rituální nůž. Ostří bylo celé pokryté zaschlou krví - byla to krev Ben Zomy.

Vůbec to ale nestačilo, protože kapitán Lexingtonu stále žil. Vrah tiše zaklel. Bylo mu jasné, že měl zasadit o něco více ran, než prchl z místa činu. Ale pokud by se opozdil, hrozilo nebezpečí, že by ho nějaký člen posádky mohl přece jenom zahlédnout.

A to si nemohl dovolit. Ani před tím - ani teď. Pořád toho bylo ještě tolik na práci. Otáčel nožem v ruce a obdivoval jeho kruté a chladné linie. Byla to opravdu pěkná, profesionálně opracovaná zbraň. Byl přesně takový, jaké měla Gerda - bylo to logické, protože je obě měly z toho samého místa.

Idun... byl to opravdu podivný pocit sejít se s ní po tolika letech. Byla dokonce mnohem krásnější, než si ji pamatoval. Tak nějak by asi vypadala Gerda, kdyby se toho dožila. Toto pomyšlení mu působilo velkou bolest. Kdyby se jenom toho dožila...

Ale nebyl dostatek času na sentimentalitu. Snažil se vypudit z hlavy tyto vzpomínky - musel totiž přemýšlet a připravovat se.

Vzpomněl si na refrén z jedné písničky: "Míle je třeba ujít, než půjdu spát..." Zádumčivě se usmál. Vstal, přešel celý pokoj a skryl zkrvavělý nůž pod matrací - zastrčil ho tak daleko, aby nebyl vidět.

Každopádně dobře věděl, že kdyby ho někdo podezíral a prohledal jeho kabinu, nůž by určitě našel. Ale to už bude příliš pozdě pro ty, kteří tenkrát tak tvrdě potrestali nevinou Gerdu.

A potom ho už nebude vůbec zajímat, co s ním udělají.

Picard seděl ve své kanceláři a probíral všechny možnosti. Náhle se komunikátoru ozvala Beverly.

"Je to Greyhorse," ozvala se doktorka bez jakéhokoliv úvodu. "Greyhorse je ten, který zabíjí."

Jean-Luc ztuhl. Cítil, jak mu ledový pot stéká po páteři. "Jak to víte?"

Slyšel, jak se jí chvěje hlas. "Na jedné staré zprávě Jack vypráví o tom, že s Vigem zahlédli doktora, jak se objímá s Gerdou."

Kapitán se zamyslel. Gerda... a Greyhorse? "To mi ale Jack nikdy neřekl."

Však se tomu ale není co divit. Proto mu lidé tolik věřili. Jack Crusher by raději zemřel, než by prozradil svěřené tajemství.

"Pokud měla Gerda něco s doktorem..." pokračovala Beverly ve své zprávě.

"Počkejte," Picard ji nenechal dokončit větu. "Poručíku Worfe," zavolal.

"Worf - slyším."

"Chci zatknout doktora Greyhorse a držet ho v jeho kabině. Tento příkaz má prioritu nad vším ostatním - i nad stíháním poručíka Asmundové."

Jean-Luc si uměl přestavit zmatený výraz v Klingonově tváři. Ale k Worfovým kladům patřila naprostá důslednost.

Zaváhal pouze na okamžik.

"Ano, pane. Končím."

Kapitán ztichl.

"Myslela jsem si, že o něm vím všechno, Jean-Lucu," ozvala se opět doktorka. "Pracovala jsem s ním celý rok na lékařské fakultě Hvězdné flotily."

Její hlas prozrazoval, že má pláč na krajíčku.

"Také jsem si myslel, že ho znám," smutně přítakal Picard. "Dokonce jsem byl přesvědčen o tom, že vás všechny velice dobře znám."

Dveře do nákladního prostoru se otevřely. Ukrytá Idun sebou trhla a okamžitě si zkontrolovala nabití svého fázeru. Ne, že by to bylo naprosto nutné - věděla dobře, kolik energie jí v něm ještě zbývá, ale její klingonský instinkt ji k tomu vedl.

Potom se přesunula do mezery mezi kontejnery. Celé tělo ji bolelo - byla to asi malá zranění, která utrpěla při oťřesech lodi. Musela na to ale zapomenout přesně tak, jako na bolest ve spánku.

Vadilo jí pouze, že je tak brzy napadlo hledat ji v tomto prostoru. Zatím si nestačila ani srovnat všechny své myšlenky a dokonce se nedostala ještě ani do poloviny jakési teorie o tom, kdo to vlastně na lodi zabíjí.

Nemusel ale vejít nikdo z bezpečnostního týmu. Mohl to být řadový člen posádky, který si sem šel pro materiál, či přišel pouze zkontrolovat, zda ochranné zařízení je stále v provozu. V některých kontejnerech byl dokonce i materiál, který byl citlivý na teplotu.

Idun se ale připravovala na to nejhorší. Možná, že ji Worf přece jenom nějak přechytračil.

Dveře se opět zavřely a slyšela hlasy. Byly dva, možná i víc. Snažila se zachytit úryvky hovoru. Náhle hlasy ztichly.

Přece jenom to byl někdo z bezpečnostního týmu. Obvyčejný pracovník by neměl žádný důvod k náhlému umlknutí.

Sevřela fázér pevněji a připravila se.

Ticho bylo prolomeno pípáním komunikátoru. Někdo cosi polohlasně komentoval.

"Bednarik na příjmu," zaslechla jasně.

"Rozkazy se změnily," oznámil hlas v interkomu. Idun okamžitě poznala Worfa.

"Jaká změna, pane?" přesto, že se snažil mluvit tiše, bylo všem jasné, že ztratili moment překvapení.

"Už nehledáme poručíka Asmundovou," upřesňoval Klingon. "Naším novým cílem je doktor Carter Greyhorse."

Greyhorse. Idun ucítila, jak skřípe zuby.

"To je ten habán?" optal se Bednarik.

"Přesně tak.. Dostavte se na dvacáté čtvrté podlaží. Doktor se ukázal jako docela dobrý technický typ - může se klidně rozhodnout, že udeří na hlavní centrálu."

"Ano, pane." Pípnutí signalizovalo konec konverzace.

Další člen ostrahy se konečně ozval: "Co bude s tou Asmundovou?"

Následovala pauza. "Na tu musíme zatím zapomenout. Ale pokud by se tu někde objevila, řeknu ti jasně: napřed střelím a potom se budu ptát."

Idun přikývla - nic jiného by ani nečekala.

Dveře se opět otevřely a zavřely - osaměla. Uvolnila se, ale ne úplně.

Klingon se svými lidmi doplnil scházející kamínek do její mozaiky. Dozvěděla se jméno vraha. Pokud by tu zůstala sedět, každopádně by našli doktora a zastavili by ho. Ale Klingon v ní takové řešení nepřipouštěl.

Bylo to jméno muže, který pošpinil její čest a zároveň se snažil zabít její přátele. A proto to byla práce její, ne bezpečnostního týmu.

Musí se k němu dostat jako první - přísahala si.

Carter Greyhorse se blížil k ošetřovně - měl tam ještě nějaký nedokončený úkol.

Už dříve byl na ošetřovně, aby dokončil to, co začal. Ale jen si pomyslel, že je tam sám pouze s Cadwalladerovou, objevila se doktorka Crusherová. A to už málem vsunul tabletku jedu ku'thei mezi rty zraněné Tricie.

Tentokrát ho doktorka nevyruší. Jak ho počítač informoval, odešla do své kabiny. A vrah již pykal v cele nebo jak si to

alespoň každý myslel - a tak naprosto jednoduše, s úsměvem, se dostane do jednotky intenzivní péče. Tam splatí Ben Zomovi to, co si zaslouží.

Postupně tak splatí všem, kteří ho navždy odloučili od milované osoby.

Dostal se na ošetřovnu. Byla plná těch, kteří měli různá zranění z otřesů lodě. Nikdo nebyl vážně zraněn, což přijal s povděkem. Neviděl rád, když nevinní lidé trpí - konec konců, přece jenom byl doktor.

Ušel pár kroků, když se zdravotní sestra na něho otočila. Usmála se. "Á, doktor Greyhorse," přivítala ho. Opětoval její úsměv a pokračoval v chůzi. Udržoval si rezervovaný výraz jako vždy, takže si sestra ničeho podezřelého nevšimla.

Oddělení intenzivní péče bylo hned napravo. Bariéra zakrývala výhled, ale to nic neznamenalo.

Greyhorse vešel dovnitř s rozhodnutím být trpělivý. Neúspěch s Cadwalladerovou ho nijak nepopoháněl. Byla to pomalá hra - zabíjení šlo pomaleji, než si představoval. Ale vítězem bude nakonec on. Musí pouze dodržet daná pravidla a neudělat žádné chyby.

Konečně si všiml, že Ben Zoma tu leží naprosto sám. Nikdo u něho nebyl. Štěstí se obrací ke mně, pomyslel si - a odměna bude veliká.

Na chvíli se zastavil u údajů monitoru lůžka. Bylo to opravdu zajímavé. Ben Zoma skutečně bojoval o život. Cítil se spokojeně, protože bude mít možnost provést změnu.

Rychle se rozhlédl okolo, aby se ujistil, že jsou opravdu sami. Vytáhl tabletku, která nezanechá v těle žádné stopy.

Dokonce ani transportní systém tuto chemikálii nezaznamenal. Doktor totiž při práci na lékařské fakultě Hvězdné flotily poznal docela dobře zásady biologického detekčního systému během transportu.

Posadil se do křesla vedle lůžka. Opatrně se nahnul nad pacienta, aby pro náhodného příchozího vše vypadalo naprosto normálně, jakoby ho vyšetřoval. Tvář Ben Zomy byla voskově bílá.

Gilaade Ben Zomo, to ti patří za Gerdu Asmundovou. To máš za...

Náhle zvenku uslyšel poplašný signál. Tabletku jedu právě držel nad rozevřenými rty Ben Zomy. Musel s ní rychle něco udělat - přece se nemůže nechat takhle hloupě překvapit. S trochou paniky mu ji strčil do úst tak daleko, jak jen prsty dosáhl.

Náhle se přihnala doktorka Selarová. Stačil jí jediný pohled aby věděla, o co se jedná. Chytila ho za rameno a odtrhla ho od Ben Zomy.

Greyhorse si uvědomil, že doktorka ví všechno. To s ním otřásl. Jak na to přišla?

A kdo další to ještě ví?

Za chvíli už budou všichni znát pravdu. Nezáleží na tom, jestli ji zabije teď, když se snaží vytáhnout jed z krku Ben Zomy. Jestli ji nechá žít, bude všem vyprávět co viděla, pokud se to již nerozneslo po lodi. A když bude mrtvá, je na ošetřovně tolik personálu a nemocných, kteří dosvědčí, že tento hanebný čin udělal on.

Rozhodl se, že lepší bude uprchnout hned, pokud má celou situaci ještě v rukou.

Vyrazil okolo bariéry a hnal se plnou ošetřovnou. Kdosi ho chytil za ruku, ale Greyhorse se ho lehce zbavil - rychlým hmatem ho zanechal za sebou, ječícího bolestí.

Hnal se k východu - mysl měl upřenou jenom k jednomu: k dokonání pomsty. Běžel naprosto mechanicky a to byl ten stav, který mu od dětství vyhovoval. Už se necítil být člověkem, jednal jako stroj. Nebyl už více lidskou bytostí, či vlastně ani androidem - stal se skutečným strojem.

Na chodbě se lidé zastavovali a udiveně se za ním ohlíželi. Většina z nich mu uhýbala z cesty. Bylo jasné, že je ještě nikdo nevaroval.

Zamířil k turbovýťahu - cestou srazil nějakou ženu z posádky. Jakmile se dostane dovnitř, věděl, že už ho nikdo nezastaví. Jeho cíl byl pouze o dvě podlaží vzdálen bude to pouhý okamžik.

Jakmile proběhl křížením chodeb, koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Vnitřní instinkt ihned signalizoval nebezpečí. Ale bylo již příliš pozdě. Cosi červeného a černého se zablesklo a hned ucítil úder, který ho odhodil ke stěně.

Otřásl se a konečně si všiml tváře toho, který ho srazil. Poznal modré oči, přimhouřené rozhodností a obličej ohraničený brádkou.

Riker byl opravdu rychlý. Podařilo se mu udeřit Greyhorse přímo do hlavy, což tím velkým mužem sice otřásl, ale nijak ho nezastavilo. Než se zmožil ke druhému úderu, doktor už šel do útoku.

Dobře mířenou ranou málem srazil hlavu prvního důstojníka dozadu - to ho naučila Gerda. Potom vcelku otřeseného Rikera zdvihl do výše a mrštil jím o stěnu.

Ještě než první důstojník dopadl na podlahu, byl Greyhorse už v turbovýťahu. Ve zlomku vteřiny se dveře za ním zavřely.

"Transportní místnost číslo pět," nahlásil do interkomu a dýchal jenom o trochu rychleji, než normálně. Potom vzal komunikátor a hodil ho na podlahu. Turbovýťah se bez nejmenšího otřesu hnál do určeného podlaží.

"Kapitáne? Tady je doktorka Selarová."

Na velitelském můstku se Picard podíval na Data, než odpověděl. "Slyším, doktorko. Co se to tam u vás na ošetřovně děje?"

"Každopádně to bylo dobré, že jste nás včas varoval. Greyhorse totiž strčil cosi Ben Zomovi do úst, když jsem se tam zrovna objevila. Jakási tabletka - snad jed - ale to je jenom můj odhad. Naštěstí jsem to z něho včas dostala."

Kapitán potichu zaklel. To tedy bylo tak tak.

"A kde teď vůbec je Greyhorse - podařilo se vám ho nějak zadržet?"

Po malé pauze: "Ne, pane. Mým hlavním úkolem bylo zabezpečit ochranu pacienta."

Jean-Luc přikývl. "Samozřejmě, chápu to. Děkuji vám, doktorko."

"Musíme ho zastavit, pane," ozval se Dat. Podíval se na kapitána: "S jeho znalostmi o systémech na naší lodi by se..."

Než mohl dokončit svou úvahu, Jean-Luc už dostihl interkomem šéfa ostrahy.

"Ano, pane," ohlásil se Klingon.

"Poručíku Worfe, vypátrali jsme doktora Greyhorse. Před několika okamžiky právě prehl z ošetřovny." Klingon si odfrkl. "Bezpečnostní tým obsadí celou oblast a turobovýtahy budou přeprogramovány pouze pro použití mých lidí." "Souhlasím," zakončil Picard. Měl sto chutí varovat Worfa před použitím doktorova komunikačního k falešnému udání místa na lodi. Ale potom si uvědomil, že šéf ostrahy tuto taktiku již dobře prohlédl.

Otočil se k taktickému centru na nového důstojníka, který zastupoval Worfa.

"Zavolejte poručíka Rikera, ať se tu objeví co nejdříve. A nezapomeňte..."

"Kapitáne?"

Jean-Luc se ani neotočil. "Copak je, poručíku?"

Dat jako by chvíli váhal, než vyřkl to osudné: "Pane, právě jsme navázali kontakt s Romulany."

Picard se otočil a podíval se na hlavní obrazovku. Cítil, jak mu vyschlo v ústech. Před ním stála v celé své mohutnosti romulanská válečná loď - byla opravdu obrovská. A aniž se musel ptát, bylo mu jasné již na první pohled, že všechny, její zbraně jsou zaměřeny na Enterprise.

Kapitola 18

Picard civěl na obrys romulanské válečné lodi. "Nastavte přenosové frekvence."

Za okamžik se na obrazovce objevila typická romulanská tvář - ostrá, jakoby vytesaná, s očima do poloviny zakrytými přemislenými obočími a dlouhými špičatými ušima. Výraz byl naprosto sebejistý - proč by také ne? Jejich senzory již dávno objevily, že Enterprise není schopna hyperprostorové rychlosti a že má velké mezery ve svých obranných štítech. Romulané měli loď Federace jako naservírovanou a dobře to věděli.

Nevěděli pouze, za jakých okolností se Enterprise na jejich území objevila. O to se ale zajisté moc zajímat nebudou.

Důležité pro ně bylo, že se tam objevila.

Pozemšťané se rozhodli převzít iniciativu: "Jsem Jean-Luc Picard, kapitán lodi Federace jménem Enterprise. S kým mám tu čest hovořit?"

Ústa Romulana se zvlhla v pohrdlivém úsměšku. "Jmenuji se Tav. A má loď je Reshaa'ra." Výraz jeho tváře ztvrdl.

"Jste na území Romulanů. Okamžitě se vzdejte!"

Tomu se nemůžeme podvolit, pomyslel si Picard. Je vidět, že ho vůbec nezajímá, jak jsme se tady objevili. Jde rovnou k věci, podle daných rozkazů.

Jean-Luc neměl mnoho trumfů při ruce, s výjimkou toho nejdůležitějšího - pravdy. "My jsme si toto místo nevybrali, veliteli. Dostali jsme se sem pomocí jakéhosi kosmického proudu, ze kterého jsme se teprve před chvílí osvobodili."

Oči Romulana se ještě více přivřely. "Opravdu udivující," komentoval. "Však naši inženýři budou určitě unešeni, až jim o tom budete vyprávět. Mezi tím mohou pouze opakovat: "Vzdejte se i s celou svou lodí. Druhou alternativou je naprosté zni..."

Kapitán Picard už neslyšel zakončení romulanské hrozby, kterou mu oficiálně tlumočil velitel Tav.

Za normální situace by Dat hleděl do svého monitoru a kapitána by ani neviděl. Tentokrát byl ale k němu natočený a čekal na další instrukce. Proto si všiml, že kapitán byl náhle obalen mihotavým světlem, podle kterého se dalo poznat, že se jedná o začátek transportního paprsku.

Za okamžik bylo kapitánovo místo prázdné. Vypadalo to, jako by tam vůbec nikdy nebyl. Udivené mručení a jadrné kletby se ozývaly ze všech míst velitelského můstku. Dat si všiml, že se na něho všichni dívají, včetně doktorky Crusherové.

Uvědomil si, že je v pořadí hodností ten nejvyšší důstojník, který je v této chvíli na velitelském stanovišti.

S použitím svého panelu přerušil spojení s Romulany. Bude jim to tam připadat jako technická závada. Potom se otočil ke všem okolo.

"Zůstaňte na svých místech a zachovejte klid," začal. "Nesmíme dát Romulanům najevo, co se tu stalo. Se zmizením kapitána by nad námi měli náhlou taktickou převahu."

Tomu všichni rozuměli. Po chvíli už nikdo neměl na tváři ani stopu toho zmatku a údivu, když jim kapitán před očima zmizel. Dat byl spokojen, že tak rychle obnovil obrazovou část jejich spojení. Nechtěl, aby si Romulané mysleli, že byli odříznuti úmyslně.

Dat se díval vpřed, přímo do očí Romulana. Přitom se snažil přes interkom dovolat se prvního důstojníka: "Poručíku Rikere, prosím, ozvěte se..."

Bylo to už opravdu dlouho, co se Riker střetl s někým, kdo nad ním zvítězil tak jako Greyhorse. Pomalu se zvedal ze země a cítil, že ho celé tělo bolí. Mohlo to být ale dokonce i horší. Vůbec ho nenapadlo, že doktor může být takový silák - i když jeho hmotná postava ho měla předem varovat.

"Poručíku - jste v pořádku?"

Otočil se a uviděl Puga, který utíkal k němu. Vypadal naprosto zděšeně.

"Jde to," zavrčel první důstojník, zatímco si rovnával uniformu. Díval se okolo a všiml si, že ta žena, kterou Greyhorse odhodil, se už z mdloby probírá. Několik členů posádky jí pomáhalo na nohy. "Neviděl jste náhodou, co se stalo s Greyhorse?"

Pug Joseph sraštil obočí. "Greyhorse? To on vám tohle udělal?"

Riker přikývl. "Jsem z toho celý, vedle."

"Tomu tedy nerozumím - co se tomu doktorovi jenom stalo?" divil se upřímně Pug.

První důstojník se na něho podíval: "Greyhorse je totiž ten vrah, Josephe."

Pug docela ztuhl.

To už se ale Worf přihnal se svými lidmi a bleskově se protáhl mezi přihlížejícími.

"Byl tady," informoval ho Riker. "Zdalo se mi, že ani není ozbrojen."

Šéf ostrahy se rozhlédl a potom se otočil k Jedničce. "A co turbovýtah?"

Riker chtěl vysvětlit svou situaci, ale to už někdo z davu promluvil: "Ano, skočil dovnitř."

"Bezpochyby se tam dostal, ještě než jsme jej přeprogramovali," souhlasil Worf. A hned začal chrlit bezpečnostní kódy k otevření dveří turbovýtahu. Náhle se ozval interkom.

"Poručíku Rikere, prosím, ozvěte se." Byl to Dat. A i když se to Rikerovi zdálo nemožné, androidův hlas zněl jaksi... vzrušeně.

Ťukl na svůj komunikátor.

"Setkali jsem se s problémem," informoval ze široka Data.

"O jaký druh problému se jedná? Snad ne Romulané?"

"Ano, pane - právě tak."

První důstojník v duchu zaklel.

"Ale to není všechno, poručíku. Zmizel nám i kapitán."

Klingon se podíval na Jedničku. "Zmizel?" opakoval po něm jako ozvěna.

"Přesně tak," potvrdil znovu android. "Jakmile jsme navázali spojení s Romulany, kapitán zmizel - vypadalo to jako by byl použit přenosový transportní paprsek."

Prvnímu důstojníkovi vyschlo v ústech. "Jaké vidíte důvody, Date?"

"Nemůžeme vyloučit možnost, že ho unesli Romulané," spekuloval android. "Ale s našimi štíty, i když trochu ochromenými, by to nebylo jednoduché."

To je pravda. Romulané nemají žádnou technologii, kterou by se jim podařilo transportním paprskem proniknout přes štíty. Nic takového ale nemá ani Federace.

Co to tedy...?

Náhle se mu všechny útržky složily do přehledného celku. Výsledek ho udeřil více než Greyhorse.

"Rozkaz pro všechny!" náhle vykřikl první důstojník a tím si otevřel celý systém interkomu pro svou zprávu. "Okamžitě odhodte své komunikátory. Opakuji - odhodte své komunikátory!"

Na pouhý zlomek vteřiny se každý zarazil, než rozpačitě uposlechl.

"Greyhorse," procedil Worf skrz zuby, ještě než splnil Rikerův rozkaz.

"Dostal se k centrále transportního přenosového paprsku," připojil se Joseph.

"Tak je to," přitakal Riker a odhodil svůj komunikátor na hromadu ostatních. A právě před jeho očima se jeden z nich zachvěl a zmizel. Přímo zalapal po dechu.

Vydal rozkaz v pravý čas, pomyslel si. Kdyby se jenom o okamžik opozdil, mohli se stát již doktorovými vězni anebo směsicí transportovaných atomů.

"Dat," a tím si otevřel komunikační kanál přes interkom. "Jdu tam - zůstaňte tam, kde jste - neříkejte a nedělejte nic jiného." Otočil se k Worfovi. "Vypátrejte, kterou transportní místnost doktor obsadil. Vypněte mu přívod energie a narušte mu transportní paprsek - udělejte zkrátka cokoliv. Zastavte ho dřív, než nám začne rozebírat loď kus po kuse."

Klingon se na něho zvědavě podíval. "Ale co bude s kapitánem?"

Riker se zarazil. Odpověď měl připravenou, ale jako prvnímu důstojníkovi mu byla velice proti srsti. "Pokud je stále ještě naživu, snažte se ho tak udržet. Pokud ale Greyhorse má v ruce i operační oddělení transportu, potom kapitán Picard není naše priorita."

Worfov výraz se změnil, jako kdyby kousl do kyselého jablka. Poslechl ale, otočil se a vedl svou skupinu zpět. Riker se obrátil k nejbližšímu turbovýtahu a tak Klingonovi nezbylo nic jiného, než si najít další.

"Jdu s vámi," rozhodl se Pug Joseph a připojil se k bezpečnostnímu týmu. Vypadalo to, že je k něčemu pevně rozhodnutý.

Šéf ostrahy nijak neprotestoval. Každému bylo jasné, že přijme jakoukoliv pomoc od kohokoli, kdo má dostatečnou praxi.

Zatím si Riker před turbovýtahem nastavil na klávesnici svůj vlastní kód, aby ho mohl ovládat. Dveře se otevřely, vstoupil a řekl: "Velitelský můstek."

A začal přemýšlet o tom, co v tomhle zmatku bude vyprávět čekajícím Romulanům.

V jednu chvíli stál Picard na můstku, ale během okamžiku se ocitl jinde. Než přišel na to, kde vlastně je, cosi ho udeřilo do brady: Náhle ucítil druhý úder ještě tvrdší a potom třetí. Cítil, že už ho nohy nemůžou unést a padl k zemi. Snažil se ubránit mrákotám, které ho začaly obklopovat, když tu náhle ucítil, jak pod nim ujíždí podlaha.

V hlavě měl prázdno, ale dokázal se pozdvihnout a otevřít oči. Viděl, že je v transportní místnosti a že ho kdosi táhne po podlaze. Byla to mohutná osoba, která ho držela za uniformu a vlekla pryč. Po chvíli si uvědomil, že je to Carter Greyhorse.

Směřoval k transportnímu operačnímu centru. Vůbec nechápal, proč. Měl dojem, že jeho mozek je tak otřesen, že nemůže dát ani jednu pořádnou myšlenku dohromady. Instinktivně ale cítil, že musí nějak zabrzdit toho obra, aby svého cíle hned tak nedosáhl.

Chytil se doktorova zápěstí a druhou rukou zachytil jeho kráčející nohy.

Naprosto nepřipraven se doktor zakymácel. Jean-Luc ještě jednou trhl a Greyhorse upadl.

S námahou se Picard nadzvedl, aby uskočil, ale doktor byl podstatně rychlejší, než se na první pohled zdálo. Než se

kapitán mohl úplně postavit na nohy, Greyhorse ho kopl přímo do žeber.

Bolest byla nesnesitelná. Picard se sice schoulil, ale tím se stal ještě lepším terčem. Greyhorse vyskočil a opět kopl.

Bylo to, jako kdyby byl Picard zasažen fázem nastaveným na to nejtěžší omráčení.

Jean-Luc odletěl po podlaze a měl dojem, že už nikdy nepopadne dech. Pokoušel se zoufale nadechnout, ale to už se za ním doktor znovu hnal. Picard se snažil přetočit na druhou stranu - to bylo prakticky všechno, co ještě zvládl. V očích se mu zablesklo, cítil, jak mu puls buší ve spáncích. Snažil se ale udržet při vědomí a bolestivě lapal po dechu.

"Ty jsi byl vždycky takový bojovník," ozval se Greyhorse. Jean-Luc měl dojem, že k němu mluví z velké dálky. "Ale to ti nepomůže. Tvé zločinné jednání se dnes konečně dočká odplaty."

A bez sebemenšího vynaložení námahy zdvihl Picarda do výše a hodil ho na druhou stranu transportní místnosti. Pád na podlahu by opravdu krutý a kapitánovo tělo se zarazilo až o konzolu monitoru. V ústech ucítil chuť krve. Vyplivl ji a z posledních sil nazdvihl hlavu. Transportní plošina byla opět aktivována. Rozmazaně, jakoby skrz vrstvu mlhy, uviděl a začal chápat, co Greyhorse zamýšlí. Zaťal prsty do konzoly a patami se zaryl do koberce. Snažil se pomalu postavit na nohy.

Jde to velmi pomalu, pomyslel si. Velice pomalu. Čas běžel a Greyhorse už opět ničil další život.

Jean-Luc se opět o kousek posunul a uviděl svého protivníka. Vypadalo to, že zase tak úplně pozdě ještě není.

Přihodilo se asi něco nemilého.

Viděl na jeho očích, jak jsou plny vzteku a nenávisti. I spodní ret se mu nervózně chvěl.

"Rozdrťm tě!" rozzuřený doktor udeřil do transportního monitoru svou obrovskou pěstí. "Jdou po mně! Odhodili, své komunikátory."

Vlna zadostiučinění se rozlila kapitánovi po těle. Někdo včas prohlédl Greyhorse a jeho plány.

Obr se nahnul přes monitor a opět chytil kapitána za uniformu. "To jsi byl ty! Ty jsi mě zpozdlil - jinak už jsem je měl všechny tady - rozložené na atomy." Vycenil zuby: "Chtěl jsem, aby ses na to díval, kapitáne. Byla by to pro tebe jistě ta nejlepší podívaná: sledovat, jak všichni tví přátelé, jeden po druhém, umírají. V to jsem opravdu doufal." Jeho tvář byla pouze pár centimetrů od Picardovy. Vypadala jako divošská maska nějakého šamana - zkřivená nenávistí.

"Udělal jsem chybu - měl jsem nechat tvé atomy vířit v prostoru a byl by pokoj. Netušil jsem ale, že jsi takhle tvrdý."

Třásl se vzteky a přitom programoval nové hodnoty pro transportní paprsek. Picard se ho snažil chytit za zápěstí, ale nemohl nijak překonat doktorovu obrovskou sílu.

"Možná, že je nemohu rozpustit v prostoru," mumlal si Greyhorse a náhle mu oči zazářily novým nápadem. "Stačí mi tedy, když si rozpustím jenom tebe." Otočil se zpátky k monitoru. "A nemysli si, že mě někdo zvenku zastaví. Pojistil jsem se takhle hned, jakmile jsem tu začal pracovat."

Jean-Luc tomu klidně věřil. Pamatoval si dobře veškeré technické finty, které na ně doktor vymyslel během všech pokusů o vraždu.

"Cartere," zasípal kapitán, který stále bojoval s bolestí při pokusu pořádně se nadechnout. Potřeboval trochu času, aby se mohl vzpamátovat - místnost se mu totiž stále komíhala před očima. "Cartere - proč to děláš?"

Mohutný muž se k němu otočil a zavrčel: "Ptáš se, proč? Ty máš ještě odvalu vyzvídat - po všem, co jsi udělal? Ty jsi připravil Gerdu o její čest! Dokonce jsi ji připravil i o život!"

Picard zavrtěl hlavou. "To není pravda - zastavil jsem ji pouze... aby nezabila Morgena..."

"To jsou lži!" zaječel Greyhorse. Jednou rukou nazdvihl kapitána do výše a druhou jako zakřivený dráp, mu držel před obličejem. "Ty jsi ji připravil o čest! Dokonce jsi ji upřel i právo na to, aby si čestně vzala život. A potom jsi připravil o čest i mne - udělal jsi ze mne nástroj, kterým jsi ji zachránil!" Slina se mu houpala v koutku úst. "Víš ty vůbec, jak se na mne potom dívala? Jak mě nenáviděla? Jenom pro tohle si zasloužíš to nejhorší mučení, jaké jen si mohu vymyslet. Ale ta její nenávist ke mně - to nebylo to nejhorší. To nejstrašnější na ni čekalo v rehabilitační kolonii." Jeho obrovské, chlupaté obočí se sraštilo, když se začal rozpomínat. "Klingoni přece nejsou lidské bytosti. Ti nemohou být strčeni do klecí jako zvířata a žít tam - den co den, měsíc co měsíc. To je připravuje o to, co je dělá Klingony..." Těžce polkl. "To je přímo - mění!"

Picard pochopil, že nemá cenu ani argumentovat fakty. Přece rehabilitační kolonie nebyly žádné klece. Greyhorse se zřejmě dočista pomátl. Kapitán ucítil další nával slabosti a snažil se ze všech sil se udržet při vědomí.

"Viděl jsem ji, když se vrátila," pokračoval doktor a opět vycenil zuby. "Už to nebyla stejná osoba, už to nebyla ta stará Gerda. Chtěl jsem ji sevít do náruče, chtěl jsem ji pomoci a ona mě místo toho poslala pryč - dokonce mě odehnala." Z hloubi duše se mu vydral vzlyk. "Dokonce řekla, že už pro ni nic neznamenám. Tvrdila, že už zaplatila za to, co udělala, a že nechce, aby jí to někdo připomínal."

Zavzlykal tak, až se otrásl. "Myslel jsem si, že změní svůj názor, že k tomu potřebuje pouze delší čas - potom že zase budeme spolu. Ale stalo se..." Vytřeštil oči. "A potom zemřela! A vůbec nic mi nezůstalo, na co bych mohl vzpomínat v dobrém, s výjimkou toho, jak se pomstím všem, kteří ji tak ublížili."

Jean-Luc zahlédl cosi za doktorem, těsně u dveří do transportní místnosti. Všiml si, že kov se zabarvuje do růžova - tak typické pro dobrou práci fázem. Bezpečnostní tým se nějak potřebuje dostat dovnitř.

Rozhodně nemůže nechat Greyhorse, aby si toho všiml, a tak rychle odvrátil zrak.

Jak dlouho jim to bude asi trvat? Pokud by šly fáze na maximum, bylo by to jen pár vteřin. Tím by ale potom mohli ohrozit i osoby uvnitř - a tak bude určitě nastavení fázem nižší.

Jak dlouho jim to bude trvat v tomto případě: minutu? Nebo dvě? Vydrží tu Greyhorse tak dlouho?

Jako odpověď na tyto Picardovy tiché otázky se doktor konečně pohnul, trhl svým zajatcem a nesl ho s sebou.

Směřoval s ním k transportní plošině. Jean-Luc zahlédl, že jeden disk je v pohotovosti - hladově čekal na něco, co by mohl transportovat. Kapitán sebral všechnu sílu a snažil se použít svůj starý trik. Greyhorse byl ale připraven. Než ho mohl Picard nějak zachytit, doktor ho odhodil směrem k plošině, kde kapitán dopadl jak široký, tak dlouhý.

Podíval se nahoru a viděl doktora, který se k němu pomalu blížil. Za ním stopy po fázerech začínaly běžet. "Cartere," zachrčel Jean-Luc. "Nedělej to. Také se mi nelíbilo, co se stalo Gerdě - ale nebylo jiné cesty." Greyhorse se zarazil a zadíval se na něho. Potom zamručel. "To je ono," zasípal. "Pokračuj - pros o smilování." Přidřep si k němu, aby byl ještě blíž. "Rád si poslechnu, jak prosíš."

Kapitán věděl, že už nebude mít další šanci. Vzepřel se patami o transportní plošinu, aby mohl stabilizovat celou váhu svého těla. Potom se prudce vymrštil, přímo na doktorovu čelist. Váhou celého těla narazil hlavou přesně na stanovený cíl. Ozvalo se zapraskání a Greyhorse padl dozadu.

Picard se snažil využít svého úspěchu. Postavil se a vyrazil směrem ke dveřím. Podaří se mi to, pomyslel si. Mohu...

Náhle ho něco uchopilo za kotník a nohy pod ním zmizely. Znovu padl na podlahu a doktor ho opět vlekl směrem k plošině. Zoufale se o cosi zachytil a podařilo se mu na okamžik zastavit.

Greyhorse měl ale lepší nápad. Vrátil se a opět ho kopl do žeber. Tím ho připravil o poslední zbytky sil, které Jean-Luc během konverzace nabyl. Potom ho chytil jako hadrovou panenku, pokročil zpět a připravil si ho na rozmetání do prostoru.

Zarazil ho podivný zvuk, jenž se změnil v rachot ocelových dveří, které se zhroutily dovnitř. Otočil se, aby viděl, co se to vlastně děje. Kapitán se zachytil jeho ramene, které mu posloužilo jako kotva proti vhození do třepotajícího se transportního paprsku. Doktor s ním ale škuhl a bez problémů či větší námahy ho zdvihl ještě výše.

Místnost se zaplnila členy ostrahy, které vedl Worf.

K Picardově úžasu hned těsně za ním byl Pug Joseph. Mířili fázery přímo na ně, ale hned pochopili co se děje.

Napůl v bezvědomí mohl Jean-Luc pouze přihlížet.

"Jen pokračujte," ječel Greyhorse. "Jen si střelte. Ale než padnu, uvidím - k mé radosti - jak se Picardovy atomy rozprsknou v prostoru."

Šéf ostrahy zvedl ruku, aby zadržel své lidi. "Polož ho," nařídil mu, "a potom s tebou budeme mluvit."

Doktor se rozesmál. "O čem se mnou chcete mluvit? Že by o rehabilitační kolonii - možná o té samé, ve které Gerda ztratila svou duši?" Zavrtěl nevěřičně hlavou. "To přece nemá žádný smysl."

"Cartere," ozval se Pug a postoupil o krok kupředu. "Co to děláte? Vždyť to byl přece váš kapitán! A také to byl váš přítel!"

Greyhorse zkrivil rty: "Můj přítel? Proč tedy zabil tu jedinou osobu, kterou jsem kdy miloval - tu jedinou, která mi dala pocítit, že jsem lidskou bytostí." Zadíval se na Puga. "Proč ses na tom podílel?"

"Já jsem přece Gerdu nezabil, Cartere!"

"Že ne?" podivil se Greyhorse. "Stál jsi přece jako všichni ostatní a díval ses, jak ji odvádějí. Ty..."

Picard vůbec nechápal, co se to vlastně stalo. Něco srazilo doktora zezadu a hned potom se rozběhla podlaha proti němu, aby ho tvrdě udeřila do hlavy. Potom už Pug klečel vedle něho.

Jean-Luc otočil hlavu, aby se podíval, kdo to byl. Viděl, jak se Greyhorse na zemi kroutí jako raněná nestvůra svírala ho tam postava v černožlatém oděvu, držící fázery. Trvalo mu pěknou chvíli, než si uvědomil, že je to Idun Asmundová.

Dívala se na doktora: "Zapomněl jste vypojit další transportní disky," oznamovala mu suše. "Všechno ostatní jste si zorganizoval docela dobře - až na tuhle nepatrnou maličkost."

"Zrádce," zavyl Greyhorse. "Jak se můžeš spojit s nimi? Přece ti zabili sestru!"

Idun přimhouřila oči. Zamířila fázerech.

Jean-Luc viděl jasně, že fázery je nastaveny na maximum - na zabití. Postoupila o několik kroků.

"Idun," snažil se ji zastavit kapitán. "Počkejte a zamyslete se." S rukou opřenou o Pugovo rameno se konečně pomalu postavil. "Přece byste opravdu nechtěla něco takového udělat."

Šéf ostrahy byl pouze několik kroků za Greyhorse. Měl také fázery připravený k výstřelu - nastavený na omráčení.

Mířil na Idun - bylo ale vidět, že nechce stisknout kohoutek. "Je po všem," konstatoval. "Vaše jméno bylo naprosto očištěno, poručíku Asmundová."

"Ne - nestalo se tak kvůli němu," odsekla a postoupila o poslední krok. Už se doktora skoro dotýkala. "Připravil mě o to jediné, co mi zbylo - o mou čest. To věděl velice dobře, jak usilovně jsem pracovala na tom, abych se odlišila od Gerdina zločinu. Věděl dobře, co to pro mne znamená, když budu opět respektována a získám důvěru..."

"Ano," souhlasil doktor Greyhorse. "Přesně tak a ještě víc. Kvůli Gerdě. Někdo přece na ni musí pamatovat - a pomstít ji."

Idun stiskla rty a oči se jí zúžily.

"Poručíku," vmísil se Klingon, "máte přece svou čest. Je naprosto nedotčena. Nepošpiňte si ji teď. Přece nezakončíte to, co on začal."

Po dlouhou chvíli se dívala upřeně na svého bývalého spolupracovníka. Potom náhle otočila pojistku fázery, který hodila Worfovi. Ten jej za letu chytil.

Greyhorse se znechuceně ušklíbl. "Vaše sestra měla více kuráže. Ta by mě zabila."

Idun se na něho podívala a její tmavě modré oči byly tvrdé jako kámen. "Ne," rozhodla se. "Gerda byla natolik čestná, že by se nepošpinila zabitím blázna."

Beze slova přešla k Picardovi a uchopila ho za druhou ruku. "Pojďme - kapitáne."

Jean-Luc se na ni podíval a sevřel ruku, která ho držela. "Ano - půjdeme! Máme ještě před sebou ty Romulany."

A zatímco Worf a jeho členové ostrahy obklopily Cartera Greyhorse, kapitán se nechal vést svými bývalými důstojníky k východu z transportní místnosti.

"Vy nejste žádný kapitán Picard," upozornil na změnu velitel Romulanů.

Riker stál před velitelským můstkem a stále nevěděl, čím má začít. Beverly Crusherová seděla na okraji kapitánova křesla.

Odkášlal si a prohlásil: "Jsem poručík William T. Riker, první důstojník Enterprise. Kapitán byl odvolán k neodkladné záležitosti na lodi."

Ve tváři Romulana se objevil záblesk zájmu. "Neodkladná záležitost," opakoval a pohrdavě syknul. "To máte ještě něco horšího než romulanskou válečnou loď, připravenou podříznout vám krk?" Potřásl hlavou. "Vypadá to, že pořád nechápete, co jsem vám před chvílí oznámil, poručíku. Možná vám musím připomenout, co je tou opravdu neodkladnou záležitostí."

Romulan se podíval dozadu na jednoho ze svých důstojníků a vyštěkl nějaký rozkaz. Riker zahlédl ruku, která přebíhala po klávesnici. Věděl dobře, jaké připomenutí měl jejich nepřítel na mysli.

A nebyla žádná možnost tomu uniknout. Rozhodně to nešlo pomocí impulsních motorů.

Trvalo to pouhý zlomek času, než se velitelský můstek Enterprise otřásl. První důstojník zaťal zuby - nemohl snést to pokolení, že jsou naprosto bezbranní.

"Ochranné štíty jsou v provozu na osmnáct procent," hlásil pečlivě Dat. Otočil se k Jedničce: "Ještě jeden takový zásah a budeme mít opravdu těžké škody."

Riker pokýval hlavou a stále zíral na obrazovku. Potichu zaklel. Pohni se, Willy - vymysli už konečně něco! Udělej něco - než bude úplně pozdě!

Nepřátelský velitel pozdvihl obočí: "Tak co, vzdáte se už konečně - nebo musíme napřed zneškodnit vaši loď?"

Myšlenky prvnímu důstojníkovi letěly hlavou - a žádnou z nich nemohl zachytit.

Byla to snad ironie osudu? Nemohou se pohnout žádnou solidní rychlostí, aby si alespoň Romulané při honbě trochu užili. A to ještě nedávno trhali veškeré rychlostní rekordy v nějakém pitomém kosmickém...

To je ono! Už to mám!

Trochu se zamračil a otázal se: "Špatně vás slyším, veliteli. Vaše vysílání je nějak rušeno."

Samozřejmě, že nebylo - Riker slyšel Romulany snad ještě lépe, než chtěl, ale potřeboval pár minut na to, aby rozpracoval svůj jediný nápad.

Velitel. Tav trochu nachýlil hlavu, jakoby přemýšlel o tom, zda může Pozemšťanům věřit, obzvlášť, když se v jejich spojení už od začátku dějí podivné závady.

První důstojník neměl tolik času, aby se kochal pohledem na to, co z toho vyjde. Otočil se k taktickému centru, jako by chtěl vědět, co se stalo s přenosem. Riker přešel nenápadně ukazováčkem pod bradou - to byl běžný signál, který Picard vždy používal. Znamenalo to: bleskově vypněte komunikační kanál.

V taktickém centru okamžitě zareagovali. Spojovací důstojník přikývl a hned hlásil: "Hotovo, pane."

Riker se podíval na obrazovku, kde právě Romulané konzultovali nastalou situaci. Jejich velitel vypadal skepticky, ale zatím na ně alespoň nestřílel.

První důstojník se podíval na interkom a zavolal šéfa strojovny.

"Ano, pane," okamžitě se ozval LaForge.

"Jsme v tom," bez obalu začal Riker. "Romulané jdou po nás. Potřebuji nutně hyperprostorovou rychlost jedna. A to přesně teď." Geordi se na chvíli odmlčel. Srdce prvního důstojníka přestalo bít - alespoň mu to připadalo. Pokud nebude moci strojovna dodat hyperprostorovou, jeho plán je naprosto bezcenný.

"Tak dobře," povzdychl si LaForge konečně. "Můžeme to zkusit - ale už jsem vás přece varoval. Nejsme ještě dost daleko od kosmického proudu. I když se nám podaří dosáhnout hyperprostorové rychlosti, možná, že nás to vsaje zase zpět."

Riker se usmál. "S tím právě počítám." Otočil se na Wese. "Směr jedna čtyři pět, podporučíku Crushere. A na můj rozkaz hyperprostorová jedna."

"Máme ji," potvrdil Wes.

První důstojník se podíval na obrazovku. Nepřátelský velitel na něho zíral a promýšlel své možnosti. Stále vypadal sebejistě, takže asi nebude reagovat zbrkle. Určitě ne do té doby, než se něco změní.

Něco jako to, že si všimne náhlého startu hyperprostorových urychlovačů Enterprise.

"Už se rozbíhají," komentoval Geordi po interkomu. "Hněte sebou, opravdu nevím, jak dlouho to vydrží."

O zlomek vteřiny později se velitel Tav dozvěděl stejnou zprávu. Obočí se mu opět naježilo, když si uvědomil, že tak snadná kořist by mu chtěla proklouznout mezi prsty. Vyštěkl povel ke svému zbrojnímu důstojníkovi...

Obrazovka se změnila na venkovní, kde byla vidět nepřátelská válečná loď. Tím se poznalo, že se Romulané též odpojili z vysílacího kanálu.

"Vpřed," křikl Riker a udeřil rukou do monitoru. Wesley splnil rozkaz.

První důstojník se pro jistotu v křesle vzepřel a čekal na otřes nepřátelského zásahu. Čas plynul a pořád se nic nedělo... Žádný otřes, žádný náraz. To mohlo znamenat pouze to jediné, v co doufal...

"Máme hyperprostorovou jedna," konstatoval Wesley. Ani se nesnažil zakrýt ve svém hlase směs uklidnění a nejistoty. "To je alespoň to, co naše motory..."

Nedokončil ani větu, když se objevilo náhlé zvýšení rychlosti. Ihned si toho všimli. Hvězdy na obrazovce se opět proměnily v čárky.

"Poručíku - nepřítel se ženou za námi," ozvalo se z taktického centra.

Riker přikývl. A teď, jestli je v celém kosmu vůbec nějaká spravedlnost...

"Jakou mají rychlost?"

Odpověď z taktického centra byla okamžitá: "Devět celých, devět pět, pane. Přesně stejná, jako máme my."

"Poručíku?" to se hlásil Geordi.

"Pracuje to perfektně," oznamoval nadšeně Riker. "Jsme zpátky v kosmickém proudu. A oni jsou v tom také."

"A to je přesně to, co jste chtěl..."

LaForge byl spokojen. Potom se první důstojník podíval na tvář doktorky Crusherové, která vyjadřovala směs obdivu a uklidnění - a pochopil, že nejen Geordi je spokojený.

"Můj plán tedy vyšel..."

Samozřejmě, že to bylo docela velké riziko. Stále byli pro Romulany docela dobrým terčem, pokud by se rozhodli na ně vystřelit. Ale zatím už zajisté přišli na to, že mají podstatně důležitější problémy k řešení. "Jak jsou na tom hyperprostorové urychlovače?" optal se Riker šéfa strojovny.

Po chvíli dostal odpověď: "Podstatně lépe, než jsem si sám představoval."

"Máme dostatek energie, abychom zkusili manévry s našimi ochrannými štíty?"

Další odmlčení. "Ještě ne. Potřeboval bych nejméně ještě celou hodinu."

První důstojník reagoval přesně tak jako jeho kapitán: "Potřeboval bych to spustit za půl hodiny."

Geordi cosi zabrumlal, že se uvidí.

Riker obrátil svou pozornost k přední obrazovce. Chápal, že jeho práce ještě neskončila.

"Spojte se s velitelem Romulanů," nařídil spojovacímu důstojníkovi.

Po chvíli se na obrazovce objevila tvář velitele Tava. Tentokrát již nebyla tak sebejistá a výraz v obličeji byl víceméně podezřivý.

"Co jste to udělali?" ptal se velitel nepřátelské lodi vztekle.

"Zavedl jsem vás do pasti," vysvětloval úslužně první důstojník. "Je to stejný úkaz, který nás zanesl do vašeho prostoru. Samozřejmě, že jsme již objevili způsob, jak se z této rychlosti vymanit. Však počkejte, za chvíli vám to ukážeme."

Nepřátelský velitel se zakabonil. "Nepokoušej se mě obalamutit, Pozemšťane. Naše zbraně na vás stále míří a vaše štíty nemají dostatek energie."

"To je pravda," přiznal Riker. "Jsme ale vaši jedinou nadějí, že se z toho dostanete. Pokud nás zničíte, už nikdy nevidíte domov." Vítězoslavně se usmál. "Těsně před naším odletem z této části vesmíru vám dáme přesné údaje o tom, jak se můžete zachránit."

Romulan se tvářil překvapeně. "Za jakého hlupáka mě máte? Pokud znáte cestu odtud, proč byste se s námi o ten objev měli dělit?"

"Protože nemáme žádný důvod se vám mstít. Než naši kódovanou zprávu rozluštit, budeme už dávno mimo vaše území."

Nepřátelský velitel začal přemýšlet. "Však si to můžeme nějak pojistit, abyste nezmizeli dříve. Můžeme si vzít rukojmí."

Riker zavrtěl hlavou. "Obávám se, že ne. Jakýkoliv pokus o to nás donutí zkusit se odtrhnout. A potom už nezáleží, jestli se to povede, nebo ne. Zůstanete tu sami bez jakýchkoliv informací. Hlavně si dobře pamatujte - pokud se nám to nepovede, budeme zničeni," lhal, jako když, tiskne. "A už se nikdy nedozvíte, jak se z toho vymanit."

Velitel Tav se zamyslel a nasadil tvrdý výraz. Kolik toho asi věděl o Federaci? A copak slyšel o lidských vlastnostech, jako byla třeba čest? A jestlipak věděl, co to je tvář hráče pokeru a co to je blufování?

Nakonec zaklel - dokonce i počítač měl problém s překladem - a pokračoval: "Dobře, necháme vás, abyste se připravili k manévru, který znáte. Jakmile ale zachytíme jakékoliv podezřelé hnutí, připomínající zradu, nebudeme s vámi mít soucit a zničíme vás."

To bylo výborné. První důstojník neuvažoval o ničem zrádném. A dokonce ani neměl v úmyslu nějakou zradu naznačovat.

Po chvíli zmizely tváře Romulanů z obrazovky a nahradil je výhled na ubíhající hvězdy okolo kosmického proudu. Riker se vzpamatoval a uvědomil si, že Romulané byli pouhou polovinou jejich problému.

"Poručíku Worfe," zavolal. "Copak je, nového tam u vás?"

Klingon odpověděl skoro okamžitě: "Doktor Greyhorse byl vzat do vazby."

První důstojník překvapeně polkl. "A co kapitán?" Ještě ani nedomluvil a dveře turbovýtlahu se otevřely. Z nich vystoupil Picard. Tvář měl odřenou a oteklou. Uniforma byla roztržena na mnoha místech a také trochu pokulhával. Ale byl naživu - skutečně, byl tu!

Hned za ním vystoupili Idun a Pug. Blondýna vypadala, jako by se znovu narodila.

"Kapitán je právě na cestě k vám," hlásil šéf ostrahy v interkomu.

"Zrovna se tu objevil," odpověděl Riker. "Díky za vše, poručíku Worfe."

Doktorka automaticky vyskočila z křesla - Picard ji ale honem usadil. "Všechno je v pořádku," uklidňoval ji s úsměvem.

"Jsem na tom podstatně lépe, než vypadám."

První důstojník se rozzářil, jakmile se Jean-Luc objevil na velitelském můstku. "Mám dobrý pocit, když vás zase vidím, pane."

Kapitán trochu ztuhle přikývl. "Jsem také rád, že vás vidím, poručíku." Podíval se na obrazovku a zahlédl šmouhy hvězd. "Mon Dieu," zamumlal. Otočil se k prvnímu důstojníkovi a pouze očima vyslovil tichou otázku.

"Byla to jediná cesta, jak se dalo utéci Romulanům, kapitáne."

"Zůstali za námi?" optal se Jean-Luc.

Riker se napřímil. "Není to tak přesné, pane. Vletěli za námi do kosmického proudu."

A stalo se něco naprosto nepochopitelného. Pomalu a postupně se objevil vítězný úšklebek na kapitánově odřené tváři. Bylo vidět, že ocenil chytrost svého prvního důstojníka.

"To tedy bylo chytré, Jedničko."

Willy se šťastně usmál. "Zkusil jsem to nejlepší, co, jsem mohl, pane."

Picard se pohodlně usadil ve své pracovně a snažil se ignorovat bolestivá zranění, která mu způsobil doktor Greyhorse. S odstupem času se mu ale bolest hlásila čím dál víc.

Jeho bývalí spolupracovníci z kosmické lodi - Idun a Pug - byli připraveni a čekali na příchod doktorky Selarové. Beverly chtěla také počkat, ale Jean-Luc ji ujistil, že všechno jsou pouze odřeniny, které nejsou nijak vážné. Přesvědčil ji, že je jí zapotřebí více dole v ošetrovně. A navíc, jak už znali z praxe, bude mít zajisté dostatek práce, až se opět vymaní z kosmického proudu.

Pokud se to opět vůbec podaří, pomyslel si. Skutečnost, že se to už jednou povedlo, neznamená, že budou mít úspěch i podruhé.

Ne - zarazil se. Nemělo to žádný význam, poddávat se černým myšlenkám. Vždyť cílová páska již byla na dohled a vše, co potřeboval, bylo jenom trochu štěstí, aby zvítězili v tomto závodě.

"Stejně ale," začal Pug, "jsi nám dlužna nějaká další vysvětlení." Stál vedle kapitánova stolu a mluvil k Idun, která si prohlížela plovoucí rybičky v akváriu.

Blondýna se podívala přes rameno a zeptala se: "Jaká například myslíš?"

"Jak jsi přišla na to, kde si Greyhorse zřídí svůj hlavní stan? A jak ses tam tak přesně objevila?"

Picard přikývl a zároveň připomněl, že Idun nedovyprávěla svůj příběh během cesty v turbovýtahu. "Přesně tak," přikývl, "jak jste to vlastně všechno dokázala?"

Idun potřásla hlavou a otočila se k nim: "Nebylo to přece tak složité. Jakmile jsem zaslechla varování prvního důstojníka po interkomu, kdy vydal rozkaz k odhození komunikátorů, hned jsem se ptala sama sebe: k čemu by to bylo dobré? Pochopila jsem, že komunikátor, slouží k určení koordinační polohy pro přenosový transportní paprsek. Tak jsem si uvědomila, že někdo s velice nebezpečnými úmysly ovládá transportní místnost.

Pug zamručel: "To byla dobrá dedukce."

"Souhlasím," potvrdil kapitán. "Ale přetransportovat se sám do místnosti, ve které byl doktor Greyhorse..." Náhle se zarazil a začal chápat celou situaci.

"Bylo to tak," přiznala se Idun. "Stačilo pouze najít další transportní místnost a omráčit službu konajícího operátora. A samozřejmě také člena ostrahy, který tam byl nasazen při zvýšeném bezpečnostním režimu poručíka Worfa." Přece jenom se jí v hlase objevila známka lítosti. "Každopádně by se už měli probírat z bezvědomí."

Picard se zamračil. To určitě nebyl ten nejsprávnější způsob, kterým začala záchranná akce. Raději by to ani neslyšel. Na druhé straně Pug potřásl radostně hlavou. "To bylo perfektní. A jak jsi měla v rukou transportní místnost, nic ti nebránilo v tom, abys vypátrala, která další je aktivní. Potom už stačilo jen nastavit ovládání, postavit se na přenosový disk a přetransportovat se na to správné místo."

"Ano," potvrdila Idun. "Naštěstí pro nás Greyhorse plánoval pomstu ve velkém, a proto všechny transportní plošiny byly v provozu. To se mi velice hodilo, protože jsem si nebyla jistá, kam se přesně dostanu. Ještě nikdy jsem totiž nebyla na takovéto lodi, takže veškeré koordinační hodnoty jsem musela pouze odhadovat." Podívala se na kapitána. "Samozřejmě, Greyhorse si mohl všimnout, že transportní systém je otevřený a uzavřít na něm příjem - kdyby neměl neustále odváděnou pozornost." Drobný úsměv se jí objevil na rtech. "Jsem si jistá, že jste tu pozornost odváděl opravdu profesionálně, kapitáne."

Jean-Luc si odkašlal: "Moc se mi to ale nedařilo, obávám se."

"Nebuďte zbytečně skromný, kapitáne," domlouval mu Pug. "Nikdy jsem si nemyslel, že Greyhorse je nějaký rváč, ale každý s takovou postavou..." Ani nedopověděl, aby si každý mohl konec domyslet.

"A pokud byl... nějak zapleten s Gerdou," dodala Idun, "věděl dobře, jak použít svou mohutnost k celkovému úspěchu. Klingoni se to učí už od dětství."

Na moment se odmlčela a její temně modré oči se upřely do dálky. Zkřížila ruce na prsou a zdálo se, že vzpomíná na svou sestru a na její zvláštní vztah k doktorovi, o kterém se ani ona nikdy nic nedozvěděla.

"Muselo se to asi takhle stát," prohodil Picard, aby přerušil nastalé ticho. "Já třeba..."

Náhle byl přerušen pipáním senzoru u vstupních dveří do pracovny.

"Vstupte," zvolal a počítal s tím, že vejde doktorka Selarová. Místo toho se ale objevil Worf.

"Pane," hlásil se Klingon a lehkým kývnutím pozdravil Puga a Idun.

"Jak to vypadá s doktorem Greyhorse?" začal kapitán, stále ještě nervózní.

"Všechno je pod kontrolou," začal vysvětlovat Worf. "Jako prevenci před útěkem z cely, jaký se podařil poručíku Asmundové" - podíval se přitom na Idun - "přidal jsem ještě jednoho strážného. Ten je vybaven přístrojem, který je zabezpečí před jakýmkoliv otřesy. A silová bariéra byla opravena a napojena i na baterie, aby ji žádný výpadek proudu nemohl ovlivnit."

"To je výborné," nadchl se Picard. "A jak vypadá situace pro případ sebevraždy?"

"Prohlédli jsme ho detektorem. Nebude mít žádnou možnost, aby si vzal život."

"A co můj núž?" zeptala se Idun.

Worf se k ní otočil: "Našli jsme jej v jeho kabině. Ale musí ještě sloužit jako doličný předmět."

Idun se zamračila, ale vypadalo to, že se smířila se skutečností.

Klingon se otočil zpět ke kapitánovi: "Při osobní prohlídce doktora Greyhorse jsme našli několik malých tabletek jedu ku'thei. Je jasné, že jednu z nich použil při pokusu o zabití kapitána Ben Zomy v ošetrovně."

"To chápu," ozval se Picard. Jeho pozornost už ale ochabovala, protože bolest se stávala téměř nesnesitelnou - hlavně na boku, kde mu Greyhorse určitě musel nalomit žebro nebo dvě, když do něho kopal. "Kde jen u všech všudy, je ta Selarová?"

Jako na zavolanou senzor u dveří zapípal.

"Vstupte!"

Tentokrát to byla opravdu toužebně očekávaná doktorka. V ruce měla svůj trikodér a přes rameno brašnu, zajisté plnou nějakých utiňujících prostředků.

Přisedla si ke kapitánovi. "Mám dojem," pronesla bezvýrazným tónem, "že kapitán dá přednost vyšetření o samotě," Jean-Luc chtěl začít protestovat, ale všichni už vstali a vyrazili ke dveřím.

"Poručíku Asmundová," zavolal a zarazil ji.

"Ano, pane?"

"Pořád je tu ještě něco, co bych vám chtěl říci." Podíval se na doktorku. "Jestli nás necháte na chvíli..."

"Není to vůbec potřeba," zavrtěla Idun hlavou. Stála vzpřímená a nehnutě - jak to vždycky bylo jejím zvykem. Ale v očích měla pro ni naprosto necharakteristickou prožitou bolest. "Skutečně to vůbec není zapotřebí - protože to cítím." A než se zmohl na protest, zmizela Idun za ostatními ve dveřích.

Picard povzdychl. Měl opravdu radost z toho, že se ohledně Idun tak mýlil. A v skrytu duše doufal, že se v ní probere ten správný cit, obdiv a přátelství ke kolegům ze Stargazeru.

"To už se mělo stát dávno."

Než si všechny tyto myšlenky v hlavě seřadil, doktorka Selarová už ho prohlížela pomocí svého trikodéru. Kapitánovi se to moc nelíbilo, ale nedalo se nic dělat, musel se podvolit lékařské rutině.

Eisenberg byl právě ve službě na ošetřovně a monitoroval stav Ben Zomy, když se z interkomu ozvalo kapitánovo varování. Bude se opět zkoušet manévry jako před tím - Enterprise se pokusí vymanit z kosmického proudu. Otřesy budou pravděpodobně stejné jako poslední.

Bylo to v pořádku. Ošetřovna všechno zvládla naprosto bez problémů, a tak nebyl důvod k obavám.

Kontroloval naměřené hodnoty na monitoru Ben Zomy a přemýšlel o tom, co mu O'Brien všechno v baru vyprávěl.

Drmolil cosi o předních sedadlech přímo "u ringu", či o "největším představení v celé Galaxii". Šéf transportu byl opravdu rozjařen a slibovou velikou podívanou, až se budou dostávat ze zajetí zrádného kosmického proudu. "Bylo zajímavé, že na všem našel něco pozitivního."

A svůj propagační výstup zakončil slavnostním připitkem na "hyperprostorovou rychlost 9.95"

Eisenberg dokončil kontrolu všech údajů a obešel stěnu, která oddělovala Ben Zomu od jejich druhého pacienta, kterým byla Tricia Cadwalladerová. Ta už ale nebyla v oddělení intenzivní péče. Než k ní Eisenberg došel, všiml si, že se na ošetřovně objevily nějaké načervenalé uniformy.

Automaticky se otočil, aby se podíval, kdo je pocítil svou návštěvou. Většinou se tam občas objevil kapitán či první důstojník, ale že by zrovna teď - několik minut před začátkem manévru... Náhle si uvědomil, že to není ani Picard, ani Riker. Byl to kapitán Morgen a poručík Asmundová. A hned za nimi poručík Joseph a gnališský profesor Simenon.

Morgen dovedl svou skupinu přímo k lůžku, na kterém se Tricia už podepřela lokty a příjemně se na návštěvníky usmívala.

"Čemu vděčím za takové potěšení?"

"Pouze našemu strachu," poznamenal profesor. "Dozvěděli jsme se, že ošetřovna je nejbezpečnější místo na celé lodi, a tak jsme tady."

Tricia se začala chichotat: "Víte co - já mám dojem, že vám budu věřit."

"Ať vás to ani nenapadne," upozornil ji Morgen. Položil svou velkou kostnatou ruku na její lůžko. "Právě jsem si pomyslel, že už je konečně čas, abyste přivítala skupinu svých starých přátel. A myslím tím opravdu všech."

Blondýnka pokývala hlavou a pohlédla na Daa'Vita. "Přesně tak. Anebo je to alespoň ten oficiální důvod. A kdy vládce planety Daa'Vit něco nařídí, nikdo si nemůže dovolit ho neuposlechnout."

Morgen se zasmál a otočil se k pacientce. "Jenom do zápisu bych chtěl upřesnit, že se z mé strany nejednalo o příkaz, ale spíše o laskavost."

Tricia se rozesmála: "Vždyť je to úplně jedno - ani mne ten důvod nezajímá. Hlavně, že vás vidím všechny pohromadě, tady okolo."

"I pro pána," připojil se profesor. "Co se bude dít dál? Měli bychom se začít objímat a líbat."

"Co se to tu děje?"

Morgen se otočil, aby se podíval, kdo se tak diví jejich přítomnosti. Doktorka Crusherová stála ve dveřích své pracovny.

"Myslel jsem si, že poručík Cadwalladerová by uvítala, kdyby se u ní objevily nějaké známé tváře - obzvláště v této chvíli." Daa'Vit nasadil svůj šarmantní úsměv. "Nechcete se k nám připojit?"

Doktorka vypadala překvapeně, ale potěšilo ji to. "To se mi opravdu líbí."

Joseph se otočil k Morgenovi. "Jestli máme být opravdu všichni pohromadě, potom bych tu měl rád i kapitána Ben Zomu." Podíval se na Tricii: "Souhlasí s tím i naše pacientka?"

"Samozřejmě," přitakala s úsměvem.

"Počkej," zarazila ho Idun. Podívala se na doktorku a zároveň jí ukázala na bariéru, která je oddělovala od Ben Zomy.

"Můžeme to posunout?"

Doktorka se na chvíli zamyslela a nakonec řekla: "Nevidím žádný důvod, proč ne."

Simenon si odfrkl. "Ten pobyt na ošetřovně mi připadá stále příjemnější."

"Nech už těch žertů," ozvala se Tricia a zatím dvě nemocniční sestry odstranily přepážku.

Když se objevil Ben Zoma na lůžku, všichni se na něho chvíli mlčky dívali. Potom k němu postoupil. Pug a Idun ho následovala. Morgen souhlasně přikývl. Staří přátelé jsou konečně zase pospolu a jsou schopni postavit se přílivu

všech událostí a překážek. Opravdu cítil radost z toho, že je všechny může považovat za své přátele. Náhle si uvědomil, že už je tady pomalu čas pro začátek manévru. A tak se všichni shromáždili okolo biolůžka s Tricií Cadwalladerovou, odkud sledovali celou akci na projekční obrazovce.

Tentokrát byl průběh manévru trochu odlišný. Nebyli schopni dosáhnout své maximální hyperprostorové rychlosti, ale na druhé straně zase věděli, co mohou očekávat.

LaForge, sehnutý nad svou operační konzolou, prováděl poslední kontrolu. Naprosto spokojen se spojil s velícím centrem.

"Vše je připraveno," informoval kapitána, který stál před svým křeslem a díval se na hlavního inženýra. Čekal právě na tato slova.

Picard nevypadal vůbec špatně - jeho kondice se za necelou půlhodinu opravdu zlepšila. Geordi se to dozvěděl od prvního důstojníka a sám si všiml, že ošetření doktorky Selarové přineslo přímo viditelné výsledky. A dokonce i kapitánova nová uniforma vypadala skvěle.

"Díky, poručíku," převzal zprávu Jean-Luc. Usadil se do křesla. "Můžete začít."

Šéf strojovny se otočil ke svému monitoru a zadíval se opět na modré linky ochranných štítů na obrazovce. Rozhodl se, že než zkoušet změnu úhlu lodi jako minule po částech, zkusí udělat celý manévr naráz.

Vcelku ani nemají moc času na to, aby se tím zabývali. Geordi si byl takřka jistý, že jejich momentální schopnost vyvinout hyperprostorovou rychlost je dostačující pro udržení polohy štítů i během manévru - pravděpodobně jen po tu dobu.

Pouze na chvíli se zamyslel nad možnostmi, co by se stalo, kdyby celá akce nevyšla. Podíval se okolo na všechny ty důvěrně známé tváře, které se mu objevovaly jako elektromagnetické vzory, které jenom jeho VISOR mohl rozluštit. Byli tam všichni: Picard, Riker, Troi, Worf, Dat i Wesley.

LaForge se usmál. I kdyby se jim to nepovedlo, i kdyby to bylo spočítáno nepřesně, bylo to opravdu překrásné a velké dobrodružství.

Pohodlně se usadil v křesle a natákal do počítače svůj nový příkaz.

Idun Asmundová zblízka studovala tvář Gilaada Ben Zomy. Bledá, jakoby bez krve - tak rozdílná od té hezké, veselé tváře, kterou každý znal. Bylo to opravdu bolestivé ho takhle vidět - ale jako opravdový Klingon dokázala perfektně ovládat své emoce.

Vypadalo to, že umírá. Ne nějak rychle, ne bez boje, ale bylo tomu tak.

Idun se podívala na Puga. Také věděl, že Ben Zomův život končí. Poznala to v jeho očích. Dokonce se jí zdálo, že Pug má z nějakého důvodu dojem, že je za to odpovědný. Nakonec - byl to jejich šéf ostrahy: ten správný typ, který raději obětuje život, než by nechal ohrozit svého velícího důstojníka.

Sympatizovala s ním - měla podobný pocit také. Copak to nebyl její muž, kterým byl pobodán Ben Zoma? A nebyla to její chyba či nedostatek bdělosti, že jí jej Greyhorse ukradl?

Idun vzpomínala na ten čas, kdy poprvé viděla někoho umírat. Byla s Gerdou - to byly ještě docela malé. Jejich rodina měla jakýsi rozpor s cizím klanem. Vyhrožovali si a potom se to stalo. Uprostřed noci dva muži přinesli otcova staršího bratra do domu.

Pamatovala si, jak matka zavřela rychle dveře, aby se mlžný opar nedostal dovnitř. Viděla otce, jak pokládá bratra na stůl, trhá jeho oblečení a prohlíží rány. A pocítila opět ten zvláštní stav hrůzy smíšené s fascinací, který tenkrát zažila. Společně s Gerdou totiž nakukovaly do pokoje, aniž by je někdo z dospělých odhalil.

Tak jako Ben Zoma, byl i otcův bratr Lench pobodán po celém těle. Dokonce i v tom tlumeném světle pokoje v jejich domě si pamatovala, že dobře viděla krev prýstící z ran. Bylo jí hodně a tekla z mnoha míst.

Zbytek vzpomínek byl naprosto zamlžen. Měla dojem, že jí matka zpozorovala a poslala zpět do postele. Potom samozřejmě nemohla usnout. Ležela vedle Gerdy a dívaly se jedna na druhou. Rozšířené modré oči měly plné měsíčního světla a uši napjaté, aby zaslechly něco z toho, co se odehrávalo v místnosti pod nimi. Poslouchaly a představovaly si, co se asi děje. Náhle se noc naplnila táhlým vytím - bylo to jako nářek vlků, kteří žili daleko v kopcích na Alpha Zion.

Byl to ale nářek typicky klingonský. A podle vytí jim bylo jasné, že Lench zemřel.

Bylo tam ale ještě něco jiného - nebo ne? Než je matka zahнала do pokoje, událo se něco neobvyklého. Něco, na co si i Gerda vzpomněla a potom, o samotě v jejich pokoji, o tom i mluvila.

Snažila se rozpomenout. Vadilo jí, že si to nepamatuje přesně. Gerda by si to určitě pamatovala... Idun se snažila zkoncentrovat své vzpomínky.

Co to bylo? Co to tehdy viděly?

Náhle se jim podlaha zachvěla pod nohama a trochu se nahnula. Idun se chytila lůžka s Ben Zomou, aby udržela rovnováhu. Trvalo to ale jenom chvíli.

Bylo zajímavé, že ořes byl opravdu malý v porovnání s minulou zkušeností. Nikdo ale nic neříkal a tak bylo zapotřebí počkat na oficiální zprávu.

Ta se právě ozvala: "Tady je kapitán Picard. Vrátili jsme se do normálního prostoru s minimálními škodami." Ozývalo se radostné mumlání a i samotní doktoři se poplácávali po ramenou.

"Uvědomte si ale," pokračoval Jean-Luc, "že krize nebyla ještě úplně překonána. Odtržením z kosmického proudu jsme se dostali zpět do nepřátelského prostoru Romulanů. Jsme ale o mnoho blíže Neutrální zóně než dříve. Budeme udržovat hladinu žluté pohotovosti, dokud neopustíme teritorium Romulanů. To se nám může podařit za pár hodin.

Děkuji všem za spolupráci."

Samozřejmě, pomyslela si Idun, byla tu stále možnost setkání s další nepřátelskou válečnou lodí. Nebude to ale velitel

Tav, který v tuto chvíli má plné ruce práce s luštěním kódované zprávy od kapitána Picarda. Alespoň si mohou Romulané ten kosmický proud pěkně vychutnat...

Náhle pocítila, jak se jí krev hrne do tváří. Ano, mělo to něco do činění s chutí...

Tak to bylo - už si začínala vzpomínat. Než je matka vyhnala do jejich pokoje, vzpomněla si, že viděly svého otce, jak chutná Lenochovy rány!

Ale proč? Proč by to měl dělat?

Jediné vysvětlení je... že měl podezření... na otravu tím nožem.

Podle klingonské tradice to bylo velice nečestné. Skutečností ale bylo, že ten, kdo napadl Lenocha, čestný rozhodně nebyl.

Náhle se jí vše vyjasnilo. Podívala se na chudáka Ben Zomu a pomyslela si: co to vlastně bylo za člověka, ten doktor Greyhorse?

"Doktorko Crusherová," vykřikla - aniž si plně uvědomila veškeré souvislosti.

"Co se děje?" přiběhla okamžitě Beverly.

"Jed - mám dojem, že jsem na to přišla. Ben Zoma byl otráven."

Doktorka potřásla hlavou: "Kdepak, Greyhorse do něho tu pilulku nedostal. Navíc jsem ho pro jistotu očkovala i sérem proti tomuto jedu."

"Ale já nemluvím o té pilulce," netrpělivě pokračovala Idun. "Mluvím o tom klingonském rituálním noži, kterým byl Ben Zoma pobodán."

"Beverly se zamyslela: "Máte dojem, že ostří bylo potřeno jedem?"

Idun přikývla. "Nebyla to možná žádná silná dávka, takže to nepůsobí tak rychle, jak Greyhorse předpokládal. Ale v delším časovém období je to účinné natolik, že to může i zabít."

Doktorka se podívala na svého pacienta a uznala, že Idun Asmundová může mít pravdu. "Nevíte náhodou, jaký druh jedu by to mohl být?"

Idun zavrtěla hlavou. Po případu s pilulkou byl už jeden typ jedu znám. Ale dalo se jich použít další nepřeberné množství.

Nikdo se nemohl odvážit použít různá séra pro každý z nich, protože by to byla pacientova jistá smrt. A Ben Zomovi už mnoho času nezbývalo.

To obě dobře věděly. Jak by ale tak široký výběr jedů mohly zúžit?

"Idun," 'rozhovořila se Beverly, "Greyhorse nikdy neošetřoval žádného Klingona. Jeho jediná znalost klingonské medicíny přicházela od Gerdy."

Otázka byla tedy jasná: jaký jed by použila Gerda? Možná, že si vzpomněla na tu noc, kdy zemřel Lench. Potom by byla odpověď jednoduchá. Byl by to jed, který chutnal jejich otec. Ale co by to bylo?

Idun si nervózně hryzala rty. Snažila se opět. si vybavit celou tu pochmurnou scénu. Otec pot'ukával prsty strýčkovy rány. Potom je zdvihal ke svým ústům - a potom něco řekl. Bylo to pouze jedno slovo.

"Choc'pa," vyhrkla náhle. "To bude ono - zkuste sérum proti tomuto jedu."

Kapitola 20

Rozesetě hvězdy v hloubce temného vesmíru se chovaly opět normálně.

Guinan ze svého místa opět přehlížela celý bar, když se dveře otevřely a vešel Pug Joseph. Minule už tam zaváhal a pátral po její přítomnosti.

Tentokrát byl ale střizlivý. Okamžitě to zaregistrovala. Vypadal ale trochu zmatený - jakoby se díval do slunce trochu déle, než je zdrávo.

Zahlédl ji za barem a tak se vydal bez okolků rovnou k ní.

"Jsem ráda, že vás zase vidím," přivítala ho Guinan.

"Však já také," zarazil se a chvíli se na ni díval. Potom pokračoval: "Víte, že jste měla pravdu? Skutečně mám nějaký problém."

Byla opravdu překvapena. Vůbec nečekala, že se tu tak brzy objeví.

Usmál se na ni: "To by vás ani nenapadlo, že něco takového řeknu - že ne?"

"Upřímně řečeno - to tedy ne. Jakpak to, že jste změnil své smýšlení?"

Olízl si rty. "Zapůsobilo na mně hodně věcí. Zprv - můj kapitán byl málem zabit. A můj přítel - vlastně dva, byli vážně zranění." Zhluboka se nadechl. "Všechny jsem znal - a myslel jsem si, že dobře. V tomto případě jsem ale nevěděl, kam až sahá má zodpovědnost a co vůbec mohu dělat. Také jsem si nevěšiml, co zranilo Greyhorse, co ho bolelo a co ho nakonec takhle změnilo. Zabýval jsem se něčím naprosto jiným."

Guinan přikývla - tak to tedy bylo. Nebyla to sice ta terapie, na kterou myslela, ale přece jen to pomohlo. A přiznáním existujícího problému už měl Pug Joseph napůl vyhráno.

Přesto se ale zbytečně trápil dál a byl přesvědčen o svém vlastním selhání. "Tahle loď ale přece není Lexington a vy tady nejste šéfem ostrahy."

"To vůbec nevadí - Ben Zoma byl přece můj kapitán - za něho jsem byl zodpovědný. A už opravdu nechci mít vinu na smrti někoho dalšího."

Jeho výraz "někoho dalšího" sevřel Guinan srdce. "Tím snad chcete říci, že se vám už něco podobného stalo?" zeptala se ho měkce.

"Přesně tak - to už bylo ale dávno." Zvedl hlavu a podíval se jí do očí. Potom pokračoval: "Tu vinu nosím v sobě už hodně dlouho a proto jsem začal pít. Zabil jsem totiž - někoho, kdo byl na mně závislý. Neumíte si představit, co se

mnou ten pocit dělá. Nikdo jiný to nemůže pochopit než jenom já sám." Tvář se mu zkřivila bolestí. "Co mám tedy dělat?"

Guinan zatrnulo - měla správný odhad. Dusil v sobě nenávist a rozčarování ohledně své kariéry.

"Však už můžete začít - poslouchám vás." Pug potřásl hlavou. "Není to ale nic pěkného."

"To vůbec nevadí - dejte se do toho."

Těch pár povzbuzujících slov bylo to, co potřeboval. Pomalu, s bolestí, začal vyprávět svůj příběh.

Za normálních okolností by ho trpělivě vyslechla, něco by k tomu chytrého dodala a počkala, až by se vnitřně očistil.

Ale tentokrát bylo vše jinak.

"Počkejte," zarazila ho.

Pug se na ni podíval, trochu šokován.

"Já nejsem ta správná osoba, která by to měla poslouchat."

Pugovy oči se zděšeně rozevřely. Okamžitě pochopil co tím myslí.

"Ne," bránil se. "To nemohu!"

Guinan se na něho usmála - byl to úsměv, který používala jenom v momentech, kdy to bylo nezbytně nutné. "To víte, že můžete," ujistila ho, "a navíc - vy to musíte udělat. Je to pro vás ta jediná cesta."

Beverly neočekávala žádné návštěvníky a tak byla překvapena, když se Pug Joseph objevil na ošetřovně.

Vešel do dveří její pracovny, trochu neohrabaný a rozpačitý. Alespoň tak jí na první pohled připadal.

"Ahoj," usmála se na něho. "Dáte si kávu?"

Zavrtěl hlavou. "Ne, díky."

"Tak si alespoň sedněte."

Přikývl a posadil se. Napřed se díval jenom dolů na podlahu. Potom se podíval na ni a jeho oči vypadaly tak divně... jako by byl něčím pronásledován.

"Jak je kapitánovi?"

"Docela dobře. Za chvíli ho pustíme z lůžka."

"To jsem rád," a podíval se někam na zeď. Potom přesunul pohled dál, na její stůl. Nemohl se ale donutit, aby se podíval na ni.

Beverly se k němu tedy nahnula: "Tak povídejte - copak se stalo?"

Konečně se na ni podíval a jeho rty se sevřely v tenkou, rovnou čáru. "Ano, stalo se něco hrozného." Zoufale polkl.

"A mne to děsí už dlouhou dobu."

Podívala se na něho s údivem, nechápala, o čem to vůbec mluví. "Nerozumím, co tím myslíte."

Hluboce povzdechl. "Ani se tomu nedivím. Rozhodně se však pamatujete na celý příběh o tom, jak Jack zahynul v explozi nahromaděné energie."

"Samozřejmě."

"Nestalo se to ale přesně tak, jak se o tom povídá."

Doktorka cítila, jak bledne. "Co mi tím vlastně chcete říci?"

"Chtěl jsem jen říci, že Jack nemusel zemřít. Stalo se to mou vinou."

Beverly cítila, jak se jí útroby sevřely.

"Byla to opravdu tvrdá práce, odřezávat část naší lodě," pokračoval ve své zpovědi. "Byli jsme promáčení potem, i když jsme ve skafandrech měli zapnutý chladicí systém. Čím více jsme pracovali, tím méně jsme viděli nějaký pokrok. Byli jsme tak soustředěni na práci, že jsme ztratili i pojem času. Zdálo se nám, že už jsme venku několik dní - dokonce snad i let."

Po celou tu dobu unikala energie z hyperprostorového urychlovače a kumulovala se okolo nás. Připravovala se pomalu k explozi. Každou chvíli se to mohlo stát. Člověk si už sám představoval, jak napřed ucítí horko, potom jak se mu seškvaří kůže a jak cosi jako obrovské kladivo nám začne drtit kosti.

Mysleli jsme na to oba dva. Viděl jsem jasně Jackův pohled - ty jeho horečnaté oči. Báł se přesně tak jako já. Ale nepanikařil. Postupoval přesně krok za krokem a svým fázírem pomalu krájel plátek po plátku. Občas dokonce prohodil s kapitánem několik slov, i když musel být zděšený stejně, jako já.

Nejhorším momentem bylo dostat se do transportního tunelu. Tam bylo tolik energie, jako by byl blesk uzavřený v lahvi. A začali jsme opět řezat - bylo to čiré bláznovství.

Náhle jsme se dostali dovnitř. Necháпали jsme to a nevěřili jsme tomu - žádná exploze se nekonala.. Jack to nahlásil na velitelský můstek a každý se z toho radoval. Já jsem se chichotal jako blázen a tam, mám dojem jsem

přišel o zbytek svých sil. A potom jsem si připadal jako robot. Pokračoval jsem s fázírem dál, ale to už jsem nebyl já." Zdvihl opět hlavu a podíval se na Beverly. Pokud si předtím myslela, že jeho oči byly nějak zoufalé, nedalo se to porovnat s tím, co viděla nyní.

"V jednom momentě mě Jack chytil za ruku. Snažil se mi něco vysvětlit, protože komunikace mezi námi byla udušena tou obrovskou, nahromaděnou energií okolo. I kdybychom ale mohli komunikovat, mám dojem, že bych ho neslyšel. Věděl jsem jenom jedno: chci jít zpátky na loď a být v bezpečí. Vrhł jsem se zpět ke vchodu do lodě - mám dojem, že jsem ječel i na něho, aby udělal to samé."

Samozřejmě, že to neudělal. Zůstal tam a odřezával kabinu nakonec vlastně i za mne. V polovině cesty jsem se otočil a viděl jsem ho. Nikdy na to nezapomenu. Vypadalo to, že se už nikdy nezastaví. A energie bylo okolo něho nahromaděno tolik, že to vypadalo, jako by se nad ním vznášel sám Anděl smrti.

Náhle, bez varování, se vše zrychlilo. Bylo jasné, že dojde k výbuchu, ale Jacka to nezajímalo. Dokonce už ani nemohl vidět záblesky svého fázíru, protože radiace ho doslova pohlcovala. Hnal jsem se zoufale ke vchodu a doslova jsem

zpanikařil."

Pug opět sklonil hlavu a prsty si pročísl vlasy. "Náhle jsem zahlédl kapitána, který přicházel z druhé strany. Uvědomil jsem si, co jsem udělal a také jsem pochopil, že si budou myslet, že jsem zbabělec. Ztratil jsem nervy, a tak jsem ztuhl a dělal jsem, že jsem v bezvědomí."

Rozhodně jsem si nemyslel, že mě povleče zpět. Domníval jsem se, že se poženě za „Jackem - vždyť to byl jeho přítel. Byl jsem ale blíž, takže to bylo jistější. Část mého já mu chtěla říci, že pomoc nepotřebuji. Potom by ale poznal, že jsem zbabělec a rozhodně by to každému řekl. Neudělal jsem tedy vůbec nic."

Jakmile došlo k explozi, zahlédl jsem pouze obrovskou radiaci z místa výbuchu. A přitom letěl kus odříznuté kabiny kamsi do hloubky prostoru. To už jsem věděl, že Jack zmizel - kapitán to už v té době věděl také. A tak jsem ho viděl..." Pugův hlas se zlomil a musel přestat. "Zavyl," zašeptal a kolébal hlavou ze strany na stranu. "Viděl jsem ho uvnitř skafandru, jak trpěl - jako by umíral on sám a ne Jack. Bylo to pouze pár vteřin - potom se uklidnil a odtáhl mě do bezpečí."

Tenkrát jsem si vymyslel tu historku o tom, jak jsme byli skoro omámeni unikající energií z transportního tunelu a jak toho už bylo na nás moc. A všichni mi opravdu věřili." A rozvzlykal se...

Doktorka vstala ze židle a nebyla si jistá, co cítí. Lítost nad Pugem, či nad Jackem, a nebo sama nad sebou? Obešla stůl a postavila se nad zhrouceného Puga, se kterým lomcovalo neštěstí, stud a zoufalství. Přemýšlela o tom, jak je to dlouho, co Jack zahynul. Celou dobu nešťastný Pug nesl toto břímě a ponese je pravděpodobně s sebou až do hrobu. Natáhla ruku a položila mu ji na rameno.

"Všechno je už v pořádku," řekla naprosto mechanicky. Potom si uvědomila, že tohle nestačí, a tak dodala: "Já vám odpouštím."

Podíval se na ni svými červenými opuchlými očima, pevně uchopil její ruku, opřel se o ni a bez studu se rozplakal jako dítě.

Opravdu to nebyla její vina, že už měla několik minut zpoždění, uklidňovala se Tricia Cadwalladerová. Trvalo to skutečně dlouho, než ji pustili k Ben Zomovi a potom už nemohla odejít z ošetrovny, dokud ho nepřivítala se všemi ostatními ve světě živých.

Vůbec se jí nelíbilo, že má zpoždění. Obzvláště, když ji pozval Will Riker na jakousi záhadnou večeři. Přes její protesty jí nic neprozradil - pouze ji upozornil, že si má vzít na sebe "tamty šaty", které tenkrát viděl.

Sotva popadla dech, když se objevila na rohu, u místa jejich schůzky. Byl to vchod do simulátoru číslo jedna. Riker tu ale nikde nebyl.

Přece nejdu zase tak pozdě a i kdyby, přece by se mohl přemoci a...

Dveře do simulátoru se náhle otevřely a v nich se objevil první důstojník. Měl na sobě černý oblek, který se používal kdysi na Zemi pro slavnostní příležitosti. Usmíval se a podal jí ruku.

Tricia se podívala za něj a uviděla krásně zelený les a blankytně modré nebe.

"Nestůj a pojď dál."

Otočila se k němu: "Nejsem si jistá, zda jsem správně oblečená pro takovou příležitost."

"Nemohla bys být oblečena lépe."

Nechala se vést za ruku a jakmile se dveře simulátoru zavřely, vypadalo vše ještě lépe.

Zahlédla příkré stráně hor, které zaplňovaly celý obzor.

Na nebi nebylo ani mráčku a slunce pálilo.

"Líbí se ti to?"

Přikývla: "Kde to ale jsme?"

"To je Aljaška - krajina nedaleko místa, kde jsem vyrůstal. Tady jsem se s ní rozloučil, než jsem odešel studovat do Akademie."

"Jak jsi se sem dostal - helikoptérou?"

"Kdepak - vylezl jsem po skalách až sem. Trvalo mi to celé tři dny a dost jsem se přitom nadřel."

Tricia se podívala dolů do údolí.

"A opravdu to bylo tak krásné, jak jsem si představoval. Byl v tom ale jediný problém - nemohl jsem se o tu krásu s nikým rozdělit."

Zasmála se: "Mám dojem, že je mi to jasné. Ale přece jsi mě pozval na večeři."

Riker luskl prsty a před nimi se objevil plynový vaříč. Vedle bylo několik pánviček a vůně se linula na všechny strany. "Copak to je?"

"Pečený pstruh - podle starého rodinného receptu."

Luskl prsty podruhé a objevil se stůl s červenobíle kostkovaným ubrusem. Na něm stál košík s chlebem a dvě sklenky na víno.

Tentokrát se Tricia opravdu rozesmála: "Ty myslíš opravdu na všechno, že?"

"Samozřejmě - když mám takovou inspiraci."

Otočila se k němu: "A co, až se setmí? Co budeme dělat, aby nám nebylo chladno?"

"Musíš počkat až po večeři. Potom bude na tobě, abys to uhodla," usmál se potutelně.

Dnes seděly pouze dvě po straně lůžka Ben Zomy: Troi a Idun. Samozřejmě, že palubní poradkyně tu byla z profesionálního důvodu. Nikdo se přece jenom tak nemůže probrat z bezvědomí a potom udiveně zjistit, jaké změny se udály. Od toho tu byla palubní poradkyně, aby mu přechod do světa reality ulehčila. Ale její návštěva nebyla pouze pracovní - Ben Zoma se jí docela líbil.

Navíc si poctivě přiznala, že se cítí trochu vinná - když se s ním setkala tenkrát v chodbě, kdy ho musela ignorovat. Proto byla ráda, že mu to může nyní vysvětlit.

Ještě více ji ale těšilo, že teď už nemusí lhát Idun Asmundové, či dokonce zkoumat její emoce vzhledem k pokusům o vraždu.

"Jak daleko je ještě k planetě Daa'V?" ptal se Ben Zoma tiše. Jed v jeho těle byl zneutralizován, a tak byl v podstatně lepší formě než o den dříve.

"Ještě čtyři dny," odpověděla Troi. "A to musíme mít hyperprostorovou devítku."

Maximální hyperprostorová rychlost byla úplným luxusem. Už si nikdo nemyslel, že je to samozřejmé, po zkušenostech s pomalým letem k Neutrální zóně.

Ben Zoma se zarazil a potom překvapeně dodal: "Dostaneme se tam včas!"

"To je pravda - i s tím vším, co se nám stalo. Můžeme za to poděkovat šéfovi strojevný a jeho pomocníkům. A také profesor Simenon v tom měl prsty."

Ben Zoma se usmál, ale pouze na okamžik.

"Je to ale špatné. Myslím to, co udělal Greyhorse."

Troi přikývla: "Všichni to tak prožíváme. Je tu určitá naděje, že se to spraví nějakou rehabilitací... Ale v to můžeme pouze doufat."

Otočil se k Idun, která opětovala jeho pohled.

"Je to opravdu zajímavé, jak ten, který se snaží co nejvíce pomoci, se nakonec dostane do problémů..." "Nezapomínám na Beta Gritorius Four..."

Po chvíli vzpomínání se usmála: "Samozřejmě. To znamená, že jsme vyrovnáni?"

Blondýnka potřásla hlavou. "To tedy vůbec ne. Teď je řada na vás, abyste zachránil můj život."

Ben Zoma se rozesmál - což nebylo zrovna to nejlepší, co mohl udělat. Přilákal tak pouze pozornost doktorky Selarové, která se okamžitě objevila u jeho lůžka.

"Mám dojem, že už musíme odejít," překotně oznamovala palubní poradkyně.

Idun také vstala. Kapitán Lexingtonu se na ni podíval: "Tu nabídku беру ale naprosto vážně, poručíku."

Troi se usmála a to nejenom tomu, co řekl Ben Zoma. Také viděla výraz obličeje Idun Asmundové a hned poznala, že je šťastná. Poprvé po mnoha letech ta žena měla pocit, že k někomu patří.

Worf se podíval ke vchodu své kabiny, kde už to zase pípalo. "Vstupte," zahučel.

Dveře se otevřely a v nich se objevil Morgen. "Doufám, že vás nijak nevyrušuji."

Klingon se snažil nedat najevo, jak ho přitahuje ten podivný dlouhý předmět, který Daa'Vit skrývá pod rukou. "Vůbec ne," ozval se konečně. "Jen pojďte dál."

Morgen přešel ke křeslu, kde seděl při minulé návštěvě. Worf měl cukání si sednout co nejdále od něho, ale potom se přece jenom přemohl a přisedl si trochu blíže. Jejich pohledy se opět střetly. Klingon a Daa'Vit - už to ale nebyli úhlavní nepřátelé. S jakousi grácií položil Morgen záhadný předmět na stůl.

"Otevřte to," požádal ho. Byla to spíše prosba než strohý příkaz.

Worf to tedy rozbil a uviděl zahnutou, jako břitva ostrou zbraň. Byla opravdu elegantní a velice lehká. Uznale pokýval hlavou.

"Je mi pouze líto," pokračoval Morgen, "že není opravdový. Přesto jsem byl vcelku spokojený s tím, co pro mne váš palubní počítač mohl udělat. Určitě si všimnete, že rukojeť je podstatně lépe zpracovaná než ta, kterou jste mi nabídl při naší hře v simulátoru."

Klingon se na něho podíval a bylo jasné, že Daa'Vit této zbrani rozumí: však s ní na jeho planetě trénují už od věku tří let.

"Nejtěžší ale bylo přesvědčit vašeho kapitána, aby odblokoval počítačový bezpečnostní systém. Žádná zbraň nemůže být na palubě lodi vyrobena bez předchozího souhlasu kapitána či šéfa ostrahy. A zajisté uznáte, že zrovna vás jsem žádat o povolení nemohl, když jsem to připravoval jako překvapení."

Worf zbraň zase zabalil a byl naprosto zmaten. Nevěděl, co říci. Bylo to poprvé v dějinách celého vesmíru, co Daa'Vit předal Klingonovi takový dar. "Jsem opravdu poctěn," vypravil ze sebe.

"Samozřejmě, že jste - musíte tomu ale rozumět. Je to pouze dočasné."

Worf sraštil čelo: "Jak tomu mám rozumět?"

"Je to naprosto jednoduché. Po korunovací vám jej vyměním za opravdový."

Klingonovo čelo zůstalo sraštěné: teď už nerozuměl vůbec ničemu.

Morgen se k němu naklonil. "Bohužel mám několik uprázdněných míst v mém doprovodu. Doktorka Crusherová laskavě souhlasila, že jedno místo zaplní. A já bych vás rád požádal o obsazení toho druhého."

Šéf ostrahy se na něho zděšeně podíval: "Klingon... A na planetě Daa'V...?"

Morgen už předem likvidoval všechny námitky. "Podívejte, neříkám, že to bude snadné poručíku. Ani pro vás, ani pro mne. Ale chtěl bych, aby se to povedlo."

Worf se zavrtěl v křesle: "Budete prohlášen za zrádce a navíc budete svržen z trůnu."

"To tedy znamená, že se mnou nechcete jít?"

Klingon se usklíbil: "Proč by ne? Vždyť jsem řekl, že jsem poctěn."

"A možná také trochu blázen," dodal Morgen.

Worf přikývl: "To je přece samozřejmé."

Na simulátoru se otevřely dveře a Wesley scénu okamžitě poznal. Byl to opět šarlatový les a ty samé létající věci.

Poletovaly ze stromu na strom a ztrácely svá překrásná, smrtící peříčka.

Jakmile podporučík vkročil do scénérie, hned si uvědomil, jak má správně došlapovat, aby neztratil rovnováhu. Objevil cestičku v lese a vydal se po ní.

Simenon byl přesně na tom místě, kde si ho Wes představoval. Tentokrát byl v normální uniformě Hvězdné flotily a ne v obyčejném obleku jako minule.

Wes se u něho objevil ve chvíli, kdy si Gnališan právě vybíral oblázek z kupy kamínků. "Zdravičko," přivítal ho, aniž by se ohlédl. Rozmáchl se a hodil.

Kámen svištěl nad hladinou vody a odrazil se jednou, dvakrát a třikrát. Simenon si otřel ruce o sebe a teprve potom se otočil ke svému mladému příteli.

"Je to stejné, jako když řídíš raketoplán," prohodil. "Jednou se to naučíš a už si to pamatuješ provždy." Podporučík se usmál: "Asi je to pravda."

Profesor se na něho zadíval svými rubínovými očima. "Přišel jsi, aby sis vylepšil techniku?"

Wesley zavrtěl hlavou: "Přišel jsem vám popřát mnoho štěstí."

Simenon odfrkl: "Jaký druh štěstí budu asi potřebovat na Daa'V? Každá diplomatická mise je podobná jako vejce vejci." Švihl několikrát šupinatým ocasem a zamyslel se: "Stejně ale díky, že sis na mne vzpomněl."

"Víte," pokračoval Wes. "Doufám, že se dostanu do Akademie - jednoho dne. Vlastně bych tam chtěl být co nejdříve."

Gnališan nachýlil hlavu, jako by odhadoval Pozemšťana: "A co dál?"

Podporučík pokrčil rameny. "Ještě nevím. Mám dojem, že se už těším na to, až vás tam uvidím."

"Aha." Sehnul se pro další kámen, aby si ho prohlédl. "Měl bych ti ale říci, že tam nejsem zrovna tou nejoblíbenější osobou. Jakmile mě kadeti zahlédnou, tak prchají na druhou stranu."

"To tedy moc chytří nejsou," odporoval Wes. "Už jednou jsem se zúčastnil vaší přednášky," a podíval se na hromadu oblázků u profesorových nohou. "A vůbec mi nebude vadit, když půjdu na další a další."

Simenon dojatě zamrkal. "To říkáš teď, ale počkej, až přijde čas zkoušek."

Wesley se rozesmál na celé kolo a po chvíli se k němu připojil i Simenon.

Beverly Crusherová si uhladila svou modročernou uniformu a prohlédla se v zrcadle. Vypadala dobře. Její vzhled ale nebyl důvodem toho, že se cítila nespokojena.

Dveře do kabiny zapípaly. Určitě to byl kapitán - přesný, jako vždy.

"Vstupte," zavolala a přešla z ložnice do přijímacího salónku.

Picard už byl uvnitř, když se tam Beverly objevila. Usmál se na ni hned, jakmile ji uviděl.

"Velice zajímavé," pochválil její vkus. "Vskutku zajímavé. Už uplynulo opravdu hodně času od té doby, kdy jsem vás viděl v takových šatech, doktorko."

Opětovala mu úsměv. "Díky. A jinak souhlasím - trvalo to skutečně velice dlouho."

Napřáhl k ní ruce: "Jste opravdu připravena?"

"Myslím, že ano."

"Máte ještě něco na srdci, Beverly?"

Povzddechla. "Myslela jsem si, že se budu moci lépe připravit na tuto chvíli. Jakmile mě totiž kapitán Morgen pozval, abych se stala členem jeho doprovodu, začala jsem studovat kulturu Daa'Vů. Ale stále je tam toho tolik, o čem nevím prakticky nic."

"A vy se obáváte, že uděláte něco, co by se dotklo Morgena - nebo dokonce co by ohrozilo jeho nástup na trůn?"

"Přesně tak," přiznala se Beverly.

Jean-Luc potřásl hlavou. "Nemusíte se obávat. Nejenom vy, ale ani já nejsem nijak zběhlý ve zvycích obyvatel Daa'V, ale mohu vás ubezpečit, že tam nejsou žádné skryté léčky, kterými by nachytali nevědomé cizince."

Tázavě se na něho podívala. "Jste o tom skálopevně přesvědčen?"

"Vím, co říkám. Cítíte se tedy už lépe?"

"Abych řekla pravdu, tak ano." Rychlým pohledem překontrolovala svou kabinu a vykročila ke dveřím. Kapitán ji následoval.

Na chodbě zamířili k nejbližšímu turbovýtahu. Picard vedle ní kráčel jako mladík. To se jí líbilo - a ne pouze z hlediska lékařského odborníka. Uspokojilo ji, když viděla jak takový muž v letech překonal vše, co ho v poslední době potkalo. Možná, že jeho dobrá nálada byla nakažlivá, protože než došli za ohyb chodby, měla ten stejný pocit.

"Víte," rozhodla se náhle a docela ji to překvapilo, "obávala jsem se té chvíle, až se sejdu s bývalou posádkou Stargazeru."

"To snad ne."

"Opravdu. Dokonce jsem nechtěla ani vyjít ze své kabiny."

Jean-Luc cosi zamumlal, ale to už se otevřely dveře turbovýtahu, a tak nastoupili. V kabině se cítil více v soukromí.

Odkašlal si. "Abych řekl pravdu, byl jsem sám trochu předpojatý."

Doktorka ho náhle uviděla jakoby v úplně jiném světle. "Co to říkáte? Prosím vás, proč?"

Podíval se na ni. "Bál jsem se, že naši hosté ožijí mé vzpomínky, které jsem se snažil zasunout do paměti." Beverly náhle vše uviděla naprosto jinak. Nechala se totiž obklopit svými vlastními přízraky a přitom kapitán měl také své.

"A jaký máte pocit teď?"

"Teď," Picard se na chvíli zamyslel. "Musím, přiznat, že jsem rád, že jsem se se svými starými přáteli opět sešel. Ať to byli ti žijící, či ti mrtví..."

Vzala ho za ruku a s porozuměním ji stiskla. "Znám velice dobře ten pocit, Jean-Luku. Cítím přesně to samé."

A tak se vynořili z turbovýtahu. Beverly zavěšená do kapitána - a zůstala tak, dokud nevešli do transportní místnosti.

Tam na ně už všichni netrpělivě čekali.